A „NÉVTELEN SZELLEM” BÖLCSÉSZETE

EZOTERIÁK

A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN AZOK SZÁMÁRA, AKIK AZ IGAZSÁG BENSŐ LÉNYEGÉNEK MÉLYSÉGEIBE BEHATOLNI KÉPESEK

II. kötet.

KIADJA:
A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST. 1940.

TARTALOMJEGYZÉK
(**)

A HIT A LÉLEK LÁMPÁSA A FÖLDI ÉLET HOMÁLYOS ÚTJAIN.... 3
GONDOLATOK A HALÁLRÓL. 15
A HALOTTAK KULTUSZÁRÓL. 25
AZ ÖRÖK KÁRHOZAT MISZTÉRIUMA. 38
NE A VILÁG DOLGAIVAL, HANEM ISTEN DOLGAIVAL TÖRŐDJETEK! 48
„KÖZEL VAN AZ ÚR, MÁR CSAK AZ AJTÓ ELŐTT..” 59
A SPIRITIZMUS HIVATÁSA A VÉGÍTÉLET ELŐTT..... 69
KRISZTUS IGAZSÁGA MEGSZENTELŐ TŰZ. 82
AZ IGAZI KERESZTÉNY MISZTIKA. 93
KRISZTUS AZ ÚT A HALÁLBÓL AZ ÉLETBE. 105
A LELKI FEJLŐDÉS FÁRADSÁGOS ÚTJA. 128
A SZELLEMI ÉS LELKI ERŐK HATÁSA AZ ALSÓBBRENDŰ ERŐK VILÁGÁRA. 142
I. 142
II. 154
NEM AZ ANYAGI JAVAK, HANEM AZ ANYAGIASSÁGTÓL VALÓ FELSZABADULÁS TESZ BOLDOGGÁ. 157
I. 157
II. 165
„AZ ÉN ORSZÁGOM NEM E VILÁGBÓL VALÓ.”..... 173
A BŰNHŐDÉSEKTŐL VALÓ MENTESÜLÉS ÚTJA. 185
A FÖLDI ÉLET FELADATA, HOGY NAPFÉNYRE HOZZA A LÉLEK TUDATALATTI RÉSZEIT 198
A LÉLEK TISZTULÁSÁNAK MISZTIKUS ÚTJA. 209
MIÉRT BÖLCS DOLOG JÓT CSELEKEDNI?..... 218
KRISZTUS ÁLDOZATA LÉLEKGYÓGYÍTÓ SZÉRUM. 230

A hit a lélek lámpása a földi élet homályos útjain.(**)

Akikre az Úr munkát bíz, azokat egyenként hívja elő. - A hit ereje vonzólag hat a magasabb világok szellemeire. - Akinek nincs hite, az nem halad semmit. - A hívő embernek Istenre kell magát bíznia, s csendben élnie le az életét. - Senki mást nem üdvözíthet. - Aki földi kötelességét nem teljesíti becsületesen, ne számítson új testöltésre. - A múló értékekért kár a lélek erőit pazarolni. - Akik nincsenek beírva az élet könyvébe.

A Szeretet nevében, Isten szeretetének Megtestesítője nevében, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében szólok hozzátok, mint mindannyiszor, amikor körötökbe érkezein. És ha azelőtt az ő nevében jöttünk, most sokkal inkább az ő nevére hivatkozva közeledünk hozzátok, mert szükségetek van és szükségetek lesz a fokozottabb szeretetre, amellyel hozzátok közeledünk, hogy titeket ebben a szeretetben meg is tartsunk, hogy szét ne essetek, szét ne hulljatok, s ezáltal a mi építkezésünk romba ne dőljön, meg ne semmisüljön. Mert ti vagytok ennek az épületnek látható pillérei, amelyekre az Isten országát építgetjük. Isten országát építgetni, Isten országát fejleszteni, nagyobbítani és tökéletesíteni vagytok hívatva mind, akik itt ezen a földön megértettétek és meg akarjátok érteni az Isten kijelentéseit a földi emberekhez, a csoportokhoz, a népekhez, a nemzetekhez. Úgy, mint akik meg akarjátok érteni, hogy mit kíván az Isten tőletek, földi emberektől, miért helyezett ide a földre benneteket, miért bízott meg munkával, feladattal, és mi az, amit meg kell tanulnotok. Mi az, amiben munkálkodnotok kell, és mi az, amiben eredményt kell majd felmutatnotok a leszámolás idején.

Akikre az Úr munkát bízott, azokat nem csoportonként hívta el, hanem a csoportokból egyenként szólította nevükön a választottakat, egyenként adott nekik, különkülön megbízatást minden csoportban, minden népben, ágazatban és nemzetben. És mindegyiknek el kell végeznie azt a kisebb vagy nagyobb feladatot, amely rá van bízva. Min-

denkinek meg kell hoznia azt az áldozatot, amelyet tőle ez a megbízatás követel. S bárha itt ebben a világban nem látható az a munka és az a megbízatás, amelyre az egyes emberi lelkek el vannak küldve: boldogok azok, akik ezt megérzik és megértik, és a lelküket ebben a munkában forgatják, ebben fáradoznak, és ebben áldozatot is tudnak hozni, és néminemű eredményt tudnak elérni. Mindenkire munka van bízva azok közül a lelkek közül, akik Isten szavát meghallották, akik az Isten igéjére felfigyeltek, akiknek lelkében visszhangot keltett az ige, az igazság, amelyet Isten az egész emberiség megváltására, megtisztítására és fölemelésére adott. Mert *mit használ nektek, ha hiszitek is a síron túli életet, ha hiszitek is az újra testöltés rendjét, törvényét és igazságát, ha a testöltések sorozataiban alig-alig tudtok csak valami kis eredményt is felmutatni,* amely eredmény szerint a lelketek az örökkévalóság törvényéből egy-egy kicsiny részt a maga számára meg tud hódítani, ha ezért a kicsiny tapasztalatért igen sokszor keserű könnyeket kell hullatnotok és esetleg életeket kell feláldoznotok**?! Mit ér nektek, testvéreim, a földi életnek minden öröme, minden gazdagsága, dicsősége és hatalma, ha mindazt mint egy áloméletet élitek végig, mert elbódít benneteket a lelketek tévedése, és visszaéltek a próbául kapott ajándékokkal, s vesztek rajtuk magatoknak szenvedést, bizonytalanságot itt, ebben a másik világban?!** Hiszen innen mindig csak külön kegyelem folytán küldettek ismét a látható világba, hogy itt testet öltve elfeledjétek a múltat, és a lelketekben a múltnak csupán kicsiny emlékfoszlánya maradjon, amely csak mint a lelketeknek vágyakban és törekvésekben megnyilvánuló nekilendülése élheti ki magát! Mert amik voltatok, amikkel bírtatok, amik felett rendelkeztetek, azok itt már mind a múltéivá váltak, és előttetek csak a sivár jelen, a jövőben való reménynélküli bizakodás áll, csak ez vezet benneteket, ha elvesztitek a lelketek lámpását, *ha ki hagyjátok aludni a hit világosságát.*

A hit világossága az, ami titeket lépésről-lépésre vezet a fejlődés útján; *a hit világossága az, ami ha kigyúl a lelketekben, akkor a láthatatlan világ jó felé törekvő szellemeinek csoportját, azoknak gondolatait és segítő érzéseit vonzzátok magatokhoz. Hogy abban az időben, amikor a test tudata pihen, a lelketek fölemelkedhessék a megismerés világába, és kereshesse az utat, az erőforrást, amely titeket ébredésetek után ezen a bizonytalan pályán majd előresegít,*
A hit lámpása az, amire szükségetek van; s ezt a lámpást, amely az életutat van hívatva megvilágítani számotokra, bőven kell táplálnotok olajjal. Ezt pedig csak az Istenhez való erős ragaszkodással és az ő szent Lelkével való összekapcsolódással tudjátok a magatok részére megszerezni, hogy ki ne aludjék a hitetek, hogy éberen maradjon a lelketek, hogy le ne tévedjetek az elétek szabott útról. Mert bizony itt a megpróbáltatások világában könnyen eltévedtek a magatok emberi igazságérzetével. Könnyen félrevezet benneteket a szenvedély, a szeretet, a gyűlölet, az akarás, a törekvés, hogyha a hitnek világossága nem világítja be előttetek az utat - és nem világít rá azokra a vermekre, amelyeket az ellentét a maga törekvésével előttetek kivájt - amelyet járhatónak mutat az a káprázat, amely minden földi ember szemében valóságnak látszik, mert test szerint ítél, és test szerint látja a dolgokat.

A hit világossága vezérel titeket előre, ha ennek fényénél gondosan körültekintve szemlélitek az előttetek megvilágított utat, hogy valamiképp félre ne lépjetek, valamiképp rossz lépést ne tegyetek, amelyet sok keserű könnyhullatással kell majd megsiratnotok. A hit világossága az, amely titeket vigyázókká tesz, hogy magatokra is, meg a rátok bízottakra is nagy figyelemmel és vigyázattal legyetek, s gondosan szem előtt tartsátok azoknak sorsát is, akik és amik a ti kezetekre vannak adva, és akiknek sorsa, haladása, testi jóléte szintén a ti pályátoktól, a ti előhaladásoktól függ. Hogy valamiképp félre ne billenjetek, és magatokkal ne rántsátok őket is, és örömök

helyett boldogtalanságot és csalódást ne szerezzetek magatoknak és nekik is a lelketek megmozdulásaival. *Minden emberre munka van bízva itt ezen a földön, amelyet el kell végeznie.* Minden léleknek megvan a maga megbízatása, amelyet hűen és pontosan be kell töltenie, és el kell végeznie a legkisebbtől a legnagyobbig. De az ember hitének lámpása, ha nem őrködik gondosan felette, könnyen kialszik, és akkor a sötétben bukdácsolva elfelejti a megbízatását, és nemcsak a maga sorsát, hanem a hozzákapcsoltak sorsát is megrontja, s megsemmisíti azokat az eredményeket, amelyeket végezetül majd fel kellene mutatnia, és ahelyett, hogy áldást hozna a földre, átokká teszi az életét. Tehát *ha az embernek nincsen hite, illetőleg ha a hite vakhit* - mivel a lelki szemei még sötétek, még tájékozódni nem képes - *akkor nem halad semmit, s megmarad az eredeti fokozatán.* Ilyenkor a legkedvezőbb esetben a próbákat úgy ahogy sikeresen elvégzi, azonban nem visz magával semmit, amiből ideát éljen, amiből majd ideát táplálkozzék, amiből a megmozdulásait, a lelki vágyait nagyobb térre sugározhassa szét, és eredményeket hozhasson ki belőle.

Az embernek, ha van is hite, kötelessége ezt a hitet minél világosabbá, ellenállóbbá, erősebbé, nagyobbá tenni, hogy minél nagyobb teret világítson be maga körül. Ha bevilágította maga körül a teret, akkor mindazoknak a lelkeknek hite, akikkel összekapcsolódott, akiket a sorsuk, az elrendeltségük köréje sorakoztatott, ebben a világosságban megszépül, s még ha a hitük kicsiny volt is, ha sötétségben és homályban voltak is, megerősödnek az igazságban, s erőben megnövekednek. Így az ember végeredményben nagy dolgokat művelt a maga kicsiny hitével és alázatos akarásával. S ha mindazok a lelkek, akik hozzá vannak kötve, örömmel és áldással veszik körül a lelkét, ha azzal a szeretettel ragaszkodnak hozzá, amely az ő munkájának az eredménye - ha az életében semmi nagyot nem tett is, ha semmi emberfeletti áldozatot nem hozott is - akkor is nagyobbat végzett, hasonlíthatatlanul na-

gyobbat, mint azok, akik az életüket áldozták fel egy tévesz-méért, egy ferde igazságért.

Az Istenben hívő, Isten igazságát kereső embernek alázatos lélekkel, Istenbe vetett hittel és bizalommal csendesen kell megjárnia az élet útját, és mindent felülről várnia, ami az életének kedvező fordulatot adhat. Mert Isten megadja a kedvező fordulatot, ha az ember hisz abban az ígéretben, hogy Isten megelégeli az ő megpróbáltatását, és a szenvedéseit megrövidíti még akkor is, ha azok neki csakugyan kijárnak, ha azok - a ti nyelveteken szólva - a kármájához tartoznak. Vagyis, ha a bűneivel és tévedéseivel az okozati törvényben olyan hézagokat vágott, amelyeket csak az életével, az életének nehéz munkájával építhet ki újra, hidalhat át az Isten kegyelmébe fogódzva. Mert *ha az ember nem fogódzkodik Isten kegyelmébe, akkor nem is tud önmagából semmit jóvátenni, semmit kiépíteni, semmit áthidalni.* Mert ha önmagára van hagyatva, akkor, hogyha mélyen volt, még mélyebbre süllyed, ha pedig a meredeken állt meg, akkor egészen bizonyosan a mélybe zuhan Isten kegyelme nélkül, Isten kegyelmének segítsége nélkül.

*

Tehát, testvéreim, ez a kicsinynek látszó munka, ez a jelentéktelennek látszó lelki megmozdulás, lelki hadakozás a ti feladatotok. Csak akkor látjátok meg, hogy milyen nagy, milyen hatalmas munka ez, amikor szívvel lélekkel és egész akaratotokkal belevetitek magatokat az élet árjába, és elkezditek ezt a munkát önmagatokon. Önmagatokkal szemben, a ti testi emberetekkel szemben, és végigharcoljátok embertestvéreitek tévedésével, félreértésével, rosszakaratával szemben is, de az alázatosság szellemében. Ha gyakoroljátok a tűrést, az elnézést; ha a gonoszt nem viszonozzátok gonosszal, hanem a rossz helyébe jót igyekeztek adni. S ha meglátjátok is embertársaitok hibáit - mert okvetlen meg kell látnotok - de ezekért a hibákért nem rójátok meg őket, hanem a szeretetetekkel megpróbáljátok ki-

építeni azokat a hézagokat, amely hézagok minden hibázó, elferdült életet követő embertestvéretek lelkében ott vannak. Ha ezeket a hézagokat át akarjátok hidalni a szeretettel és azzal a jóakarattal, amellyel csakugyan segíteni akartok, mert a felebarátotokat a hibájától, a bűnétől, a tévedésétől csakugyan meg akarjátok szabadítani: mennyi önmegtagadással, mennyi szeretettel, mennyi eltitkolt fájdalommal kell ezt az utat megjárnotok! És amellett nem szabad megmutatnotok, hogy ez nektek fáj, mert különben minden addigi építkezésetek romba dől.

Ha így akarjátok ezt a ti kicsiny életeteket végigélni, és úgy akarjátok betölteni a feladatotokat, hogy Isten akarata teljesedésbe mehessen, akkor meglátjátok, hogy sokkal nagyobb és értékesebb munkát végeztetek, mint hogyha kiállnátok a világba, és olyan eszméket hirdetnétek, amelyek emberek hatalmát döntik meg, hogy a más elvek szerint élő emberek juthassanak hatalomhoz. Vagy ha emberektől jogokat vennétek el, amelyeket ők akár helyesen, akár tévesen magukéinak tartanak, és ezt a jogot más embercsoport kezébe akarnátok juttatni. Vagy ha kiállnátok a porondra, és olyan igazságot hirdetnétek, amelyért meg kellene halnotok. Mert hiszen óriási erők ütközését idéznétek elő, ezek az ütközések pedig áldozatot követelnének, és ez az áldozat elsősorban mindig attól veszi el az értéket, aki bizonyos eszmének az igazságától át van hatva. **Sokan az életükkel pecsételik meg egy-egy téveszmének diadalra jutását. Az idők során azután a következményekből látniuk kell, hogy tulajdonképpen hiábavaló volt az áldozatuk**, hiába akarták az emberiséget boldoggá tenni, hiába akartak nagyobb darab kenyeret juttatni azoknak, akiknek csak kicsiny darab jutott, hiába akarták hatalomhoz juttatni az elnyomottakat, mert amikor azok kerülnek hatalomra, amikor azok diktálnak, azok rendelkeznek a világi javak felett, azok éppoly önzőkké, éppoly visszaélőkké válnak, mint az előbbiek voltak.

Senki sem tehet senkit boldogabbá; senkit sem lehet az üdvösségre vezérelni, ameddig az a lélek meg nem érett a boldogságnak, az üdvösségnek felhasználására, értékelésére. Ameddig az ember önmagában nem hordozza azt az igazságot, amelyet Isten adott az ember megmentésére, fölemelésére, boldogítására és üdvözítésére, addig senki sem tudja azt értékelni. Ha millió meg millió ember áldozza is fel az életét azért, hogy boldogabbá tegye az utána következő nemzedéket. **Ha az a nemzedék még nem érett meg rá, hogy azt megértse, akkor hiábavalóvá válik, semmivé foszlik az áldozat, mert nem Isten parancsolta, nem Isten írta elő, nem Isten kívánta az áldozatot az embertől, hanem az ember testi tudata diktálta azt az embernek.** Testvéreim, az életet élni kell tudni! És hogy ezt az életet élhessétek, meg kell először tanulnotok, hogy mi az élet, miért kell élnetek, és hogy ennek az életnek olyan folytatása legyen, amely csakugyan előreviszi nemcsak a ti lelketeket, hanem következményképp a titeket körülvevő lelkek csoportját is. És a sugárzás, a hatás folytán tovább, az azokat körülvevő lelkek csoportján is átsugározhat és átvilágíthat, hogy azok a rétegek se tévelyegjenek a sötétben, a homályban, hanem Isten világossága őrájuk is hasson. És ha kisebb értelműek is, mint ti vagytok, és még ha a bűnbe ragadtak is, de idők és próbák folyamán nekik is legyen egy vezető eszményük, amely őket fokozottabb világosság felé vezeti.

Az embernek elsősorban is azt a becsületes őszinteséget kell önmagában kifejlesztenie, amely megköveteli, hogy legelőször önmagában pusztítsa el és vonja meg az életlehetőséget az ellentét törekvésétől. És csak azután lássa meg embertársainak tévedéseit, hogy azok ellen is fölvehesse a harcot. De akkor is úgy, hogy először önmagát, az önmaga jó és igaz értékeit adja oda, még akkor is, ha a meg nem értés folytán fájdalmat, szenvedést, csalódást kell is elvi-

selnie. Elsősorban önmagamban kell megtagadnom a bűn emberét, hogy a lelki ember fölébredhessen, megmozdulhasson és céltudatos irányban munkálkodhassék. Mert hiába beszélek külsőleg a legszebb, a legragyogóbb igazság szerint is, ha belülről nem ismerem az igazság áldását, ha belülről nem hiszem el azt, hogy az nekem tartós, örökkévaló eredményeket hoz. Ha bensőleg nem vagyok képes napról-napra odaadni magamat annak az eszmének. És nem tudom megtagadni a magam szenvedélyét, a magam káros kívánságát, a magam túlkapatottságát, nagyot akarását. Ha nem tudom elhinni azt, hogy Isten lépésről-lépésre megvilágítja az utat, és elém hozza azt, amit becsülettel el kell végeznem. Ha nem tudom elhinni azt, hogy az Isten gondoskodik az én lelkemről, ha az anyagi világban el is veszítettem a nekem igazság szerint kijáró javakat, amiket az élet adott nekem. Amelyeket úgyszólván érdem szerint megkövetelhetek, mint megbecsülést, elismerést és mindazt, ami a becsületes és igaz élet velejárója, mert nem értettek meg, mert félreértettek: akkor is tudjak igaz és hű maradni ahhoz az eszméhez, amelyért rövidséget kellett szenvednem.

Hinnem kell abban, hogy ez az igazság nemcsak szó, nemcsak frázis, amelyet az emberek az ajkukra vesznek, és egy külső formát alakítanak belőle, amely őket széppé, jóvá és igazzá teszi. Hinnem kell abban, hogy ha a jónak ez a látszata le is kopik rólam, az én életemről, az én munkámról, az én cselekedeteimről, az én mennyei Atyám látja ezt. És az igazság, az a jóakarat, amelyet belevittem a munkámba, az van, az él, az olyan valóság, melyet nem vehet el tőlem senki, és az valahol megvan. Valahol az létező valóság, amivel találkozni fogok; és van, aki ezt számon tartja, van, aki ezt látja, mert Isten mindent tudó, mindent látó, és mindenhatóságával benne él az én jócselekedetemben. Ő tud róla, Ő számon tartja azt, és annak dacára, hogy a meg nem értés folytán felhők tornyosulnak felettem, a vihar elmúltával elkövetkezik a napnál világosabb megismerés ideje, és azoknak, akik félre értettek, akik nem értettek meg,

látniuk kell és meg kell győződniük az én jóakaratomról és igaz voltomról.

E nélkül a hit nélkül az ember semmivé válik, harcképtelenné lesz az életben. *Ebben hinnetek kell, embertestvéreim.* Ezt a hitet erősíteni, ezt a hitet naggyá növelni, mind világosabbá és világosabbá tenni: ez a mi feladatunk tiveletek szemben, a ti lelketekkel szemben. Ezt minden eszközzel, amit a mindenható Isten a kezünkre ad, igyekszünk is veletek szemben elvégezni, valósággá tenni, hogy erősek lehessetek a hitben, és végigharcolhassátok azt a harcot, amelyet itt, ebben a mulandó életben maguk az életkörülmények adnak elétek. Ebből nem is vonhatjátok ki magatokat, mert abban a pillanatban, amikor magatokat kivonjátok, már kivontátok magatokat a teherviselés alól, pedig a teherviselés a földi élettel együtt járó kötelesség. Aki ez alól a kötelesség alól kivonja magát, az elszalasztja az alkalmat, annak a kezéből kisiklik a lehetőségeknek az a sorozata, amellyel önmagát feljebb emelhetné; annak lába alól kicsúszik az a lépcső, amelyen feljebb emelkedhetnék. **Ez azt jelenti, hogy aki földi kötelességét nem teljesítette híven és becsületesen, annak, bárha lehetnek nagy differenciái, amelyeket helyre kellene hoznia az igazság törvényével szemben, meg sem adatik az a lehetőség, hogy újra testbe öltözhessek.** Hogy aránylag rövid idő alatt megszázszorozhassa, megezerszerezhesse azokat a lehetőségeket, amelyekkel a maga szellemi és lelki sorsát megjavíthatná, biztonságba helyezhetné, és megépíthetné magának a béke és nyugalom lakóhelyét, állapotát. Ez nehezen megérthető dolog előttetek, földi emberek, mert sokan azt hiszik közületek, spiritisták közül - akik valamit tudnak az újra testöltés lehetőségéről - hogy előttük a testöltések végtelen sorozata áll, hogy abban kiművelődhessenek, tudást szerezhessenek, és végül megerősíthessék magukat azokban a pozíciókban, amelyekre a tapasztalások útján eljuthatnak.

Nem, testvéreim; ebből a hitből ki kell benneteket gyógyítanom, mert ez tévhit, amelyet nem szabad a lelketekben megrögzítenetek. *A testöltések lehetőségei nem rajtatok múlnak;* nem a ti akaratotok az, ami titeket idehoz, kedvező, vagy kedvezőtlen körülmények közé. A ti akaratotok semmissé válik azzal a törvénnyel szemben, amely a mindenséget igazgatja, és a mindenségnek minden porszemét a helyére állítja. Titeket is a helyetekre akar állítani, titeket is a törvény erejével továbbít, hajt a fejlődés útján. Mert nem az a cél, hogy ti a földi élet kölcsönkapott állapotaiban szerezzétek meg és nyerjétek el azokat a képességeket, amelyek titeket majd az örökélet biztonságos révébe vezetnek. Nem. A földi élet sorozatai, mint lehetőségek, próbákul vannak adva azoknak a csoportszellemeknek, akik egy célt kerestek és találtak, akik egy eszmébe dolgozták bele magukat. És fokról-fokra igyekeznek a lelkükben azt a világosságot mind nagyobbá tenni, amely világosság őket mind több és több megismeréshez vezeti, hogy mit hagyjanak el, mit vetkőzzenek le, s mit szedjenek fel a különböző életutakon. Milyen következtetéseket vonjanak le, amelyek a lelküket sokoldalúbbá teszik, és minden oldalról kiképezik, hogy a jót és igazat minél több oldalról sajátíthassák el.

Mert erre van szüksége a léleknek, nem a keretre, amelyre ti földi emberek olyan nagyon sok időt, gondot és érzést pazaroltok. **A földi élet a maga körülményeivel csak keretet képez a lélek körül; ebben a keretben sorakozik fel a gazdagság, a testi jólét, a hatalom a maga formáival. Ebben a keretben sorakozik fel a szépség, a dicsőség, minden kívánatos fény és ragyogás; de ebben a keretben sorakozik fel az árnyoldal is:** a szegénység, a nyomorúság, a betegség, a halál, a csapások, a megpróbáltatások és a véget nem érő csalódások sorozata. És valaki a kívánatosért kinyújtja a kezét, magához vonja a nemkívánatosat is. Valakinek zsarnok természete van, és igényei vannak az élettel szemben, és a végzete meg is adta neki a lehetőséget, hogy ezt a természetét kiélhes-

se: amikor kinyújtotta a kezét ezekért a lehetőségekért, ugyanakkor a dicsőséggel együtt a megaláztatást és a meggyaláztatást is magához vonzotta. Tehát ha kívánatos az egyik, hordozd el érte a másikat is: ezt mondja a földi igazság. Szükséges-e hát, a szellemi igazságot megismert földi emberek, hogy magatokat azokért a múló örömökért törjétek, amelyek mint a fény az árnyat, magukkal vonják, magukkal vonják a nehéz megpróbáltatásokat és a szenvedéseket is?

Egy a szükséges dolog: megismerni az igazságot, megismerni az Isten kegyelmét, az Isten vezetését. Megismerni a kijelentések által azt, hogy az Isten az ember lelkét jobb, tökéletesebb létállapotba, el nem múló dicsőségbe, boldogságba és megelégedettségbe akarja vezérelni, ahol árnynélküli fény, gyalázatnélküli dicsőség és szegénység- és nyomorúságnélküli gazdagság várja azokat, akik hittek az ő igéjében, az ő beszédében. És levetkőzték a mulandó földi embert minden kívánságával, minden haszontalan törekvésével együtt, és mulandó földi idejüket, földi életüket ennek az egy szükséges dolognak a megszerzésére áldozták. Az ő életük ezzel az áldozattal nem semmisült meg, nem múlt el, hanem az árnyak világából átlépett a fény birodalmába. Az ilyen földi élet, legyen bár szenvedésekkel, megaláztatásokkal, csalódásokkal és nyomorúságokkal megrakva, mégis dicsőséges élet, mert Isten dicsősége fénylik és ragyog rajta, és ez **az Isten dicsősége bearanyozza, átsugározza az egész lelket - nem azért, mert az ember valami nagyot cselekedett, nem azért, mert a világnak nagyot adott, nem azért, mert a testi embert jobb állapotba helyezte - hanem azért az egyetlen erényért, hogy hitt az Isten mindenhatóságában, hitt az Isten végtelen erejében, hitt az Isten szeretetében, hitt az Isten kegyelmében és hitt az Isten ígéretében**. *Ez az ígéret valósul meg abban a dicsőségben, amely az Ő kicsiny földi életét besugározza.*

Kedves földi testvéreim! Én erre a keskeny útra szeretném a ti lelketeket elvezérelni ebben az időben is, amely lehet, hogy megpróbáltatásokkal lesz terhes.[1]*) Azért én azt mondom: legyetek kicsinyek; imádkozzatok, és csendben dolgozzatok, mégpedig elsősorban önmagatokon, azután pedig azokon a lelkeken, akik körülöttetek vannak. Tagadjátok meg minden nap, minden órában önmagátokat, földi, emberi, hiú kívánságaitokat. Tagadjátok meg a látszatvilágban azokat a káprázatokat, amelyek csábítgatnak, hívnak, csalogatnak titeket, hogy „jöjjetek, cselekedjünk nagyot, emberek előtt látszatosat; éljük bele magunkat és áldozzuk fel magunkat azért az igazságért, ami nagynak és szépnek látszik." Ti ne hallgassatok erre. Egy a ti dolgotok: az Isten útján járni csendben, nem hivalkodva a hitetekkel, mert nem tudhatjátok, hogy amikor emberileg hivalkodtok, nem a sátán kíván-e tőletek erőtöket meghaladó áldozatokat, amikre nem lesztek képesek. **Tehát csendben, önmagatokon dolgozva, Isten igazságát tanulmányozva folytassátok az életet visszavonultan, egymásnak örülve, hogy van kivel megosztanotok a lelketek kétségeit, panaszait, megpróbáltatásait**. Örüljetek, amikor egy gondolatban, egy érzésben Istennek hálát adhattok, hogy titeket összevezérelt, hogy együtt lehettek, és egymásnak, mint igazi lelki testvérek támaszul szolgálhattok a megpróbáltatás napjaiban.

Egy a ti utatok, mondom, ez a keskeny út, és egy a szükséges dolog, amelyre minden körülmények közt szükségetek van és lesz: hogy Isten akaratát, Isten igazságát tanulmányozzátok, hogy meg is értsétek azt, hogy a hiteteket el ne vehesse tőletek a sátán azok által a megpróbáltatások és csalódások által, amelyekben a földi élet olyan gazdag, és mindig gazdagabb lesz. Minél inkább felragyog az emberi értelem, és minél inkább szétszórja sugarait, annál inkább félreismerik és félremagyarázzák majd az emberek az ő anyaghoz tapadt el-

[1] *) A következmények beigazolták ezt az 1940. szeptemberében elhangzott jóslatot.

gondolásukkal az Isten igazságát, és azt a tévhitet, azt a vakhitet, amely zsákutcába vezeti az ember lelkét, dicsőítik és magasztalják majd az embercsoportok. Ezek az emberek nincsenek beírva az élet könyvébe, ezek az Isten nevét csak az ajkukra veszik, de az ő akaratát nem keresik, nem kutatják, az Isten törvényét nem tanulmányozzák, hogy abban a lelküket kiképezhessék, és maguk is törvénnyé válhassanak. Ezek az emberek, akik bár fényes értelműek és e világnak talán sokat adnak, elmúlnak egy szempillantás alatt. **Velük szemben pedig azok, akik az Isten igazságát keresték és abba beledolgozták magukat, fénylenek a pusztulás napjaiban is, mert Istennek van gondja, van hatalma és akarata arra, hogy ezeket kiemelje annál az igazságnál fogva, amely őket felszívta, amely őket átsugározta, amely rajtuk keresztül hatóerővé vált a földi világban.** Ilyenekké akarlak titeket átalakítani, testvéreim. Adjátok hát át a lelketeket a mi Urunknak, aki veletek van ebben az órában is, és az érzéseiteket vizsgálja, a szívetek elhatározását és felajánlását szedi össze. Adjátok át a szíveteket, lelketeket, és szűnjetek meg hibázó, káprázat után futkosó, a maguk igazságában bizakodó emberek lenni. Legyetek egyszerű, kicsiny gyermekek, akik nevelhetők, alakíthatók, hogy az Isten népévé, az Isten gyermekeivé nevelhessünk benneteket, hogy bevezethessünk majd abba az örökkévaló hajlékba, amelyet Isten elkészített azoknak, akik hittek az ő beszédének és az ő ígéretének, és hűek maradtak az ő igazságához mindvégig.

Gondolatok a halálról. (**)

Az a finom energia, amely érzett és gondolkozott, nem veszhet el a sír üregében. - Fölösleges a temetőket járni, az nincs ott, akit kerestek. - Aki Istent megtalálta, az mindent és mindenkit megtalált! - A lélek értékeit nem szabad múlandó dolgokra pazarolni. - A földön kell mindazokat a szálakat eloldozni, amelyek a lelket ide visszahúznák. - A halál csak átmenet a mulandóból az örökkévalóságba.

Elvégzett dolog, hogy az embereknek meg kell halniuk, akik e földre testbe öltözni jöttek, hogy ismereteiket, erőiket kamatoztassák, és hogy felvegyék a harcot azokkal az ellentétes hatalmakkal, amelyek hosszú időn keresztül fogva tartották őket a boldogtalanság világában. Mindenkinek, aki felöltötte ezt az egyenruhát, az emberi testet, meg kell érkeznie az örökkévalóság világába, ahol el kell számolnia cselekedeteivel és ismereteivel, amelyeket itt szerzett, itt tapasztalt, amelyekkel meggazdagodva megérkezett; és el kell számolnia mindazokkal az érzésekkel, amelyeket vándorútján magából felszínre hozott. Mert hiszen a lelkek telve vannak érzésekkel, telve vannak azokkal az emlékekkel, amelyeket a bűnbeesés óta magukkal hordoznak, és az öntudatuk legmélyén vágyódva gondolnak azokra az időkre, amikor még boldogok és szabadok voltak. Ez a hatalmas vágy, a boldogság után való törekvés hajtja az embereket és szellemeket a haladás útján; ez kergeti őket tapasztalatok szerzésére életeken keresztül, hogy mindazt lerakják, amit tévelygéseikkel maguk körül megnövesztettek a saját boldogtalanságukra és hátrányukra, és felszedjék mindazokat, amiket majd az igazság törvénye beválthat nekik boldogságra.

Kedves testvéreim, ti mind ezen az úton jártok itt a földön. Siratjátok a távozót, amikor elérkezik az idő, hogy egyikmásik elszólíttatik közületek, és emberi szemeitekkel nem látjátok, hogy hová ment el, csak elétek mered az üres sír, amely befogadja azt az eszközt, amelyen keresztül a lélek kifejezhette magát a földön. **Ti ezt az eszközt, a porladó testet mindazokkal az emlékekkel és érzésekkel elhalmoztátok, amelyek pedig nem maradhatnak meg ott a sírnál, mert a végtelenségben kell keresnetek azokat, akiket elvesztettetek.** *Éreznetek kell, hogy azt a finom energiát, azokat a gondolatokat és érzéseket, azokat a szépségeket, amelyeket az a lélek az életben a maga megjelenésével kifejezett, nem fogadhatja be az a kicsiny sír, annak nem lehet végső pihenőhelye az a rög, amely alá a testet eltemetitek.* Az a

valami, az a valaki, aki azokhoz a gondolatokhoz, ahhoz a formához, azokhoz az emlékekhez hozzákötődött, nem maradhat ott végig; kell lennie egy állomásnak, kell lennie egy lehetőségnek, amelyben ezek a megsiratott, bánatkönnyeikkel öntözött emlékek összegyűlnek; kell lennie egy helynek, egy állapotnak, ahol a lelkek találkozhatnak. Hiába mondja nektek a sír, hogy „nincs többé”; a ti lelketekbe írott törvény, amely nem tud belenyugodni a halál gondolatába, az elmúlásba, a szeretet megszűnésébe, az eljövendőről beszél, arról, aminek történnie kell.

Nem tudhatjátok, és földi szerveiteken keresztül nem is érezhetitek, hogy hol, merre keressétek azokat, akiket elvesztettetek; hiába is keresnétek, a végtelenség elzárja őket földi szemeitek elől. A végtelenség, ahonnan előjöttek, ahonnan beléptek a létbe, ahonnan mint valami égből hullatott pelyhek ideérkeznek a földre, ismét visszaszólítja őket és mindnyájatokat. Jó, hogyha foglalkoztok azzal a gondolattal, hogy az embernek jönnie és mennie kell, nincs maradandó élete, nincs maradandó világa. Jó, hogyha foglalkoztok azzal a gondolattal, hogy minden pillanat közelebb visz titeket ahhoz a vágyhoz, amelynek mibenlétét mint emberek nem tudjátok sem megkeresni, sem megtalálni. Hiába tekintetek szét a mulandóság világában, nem ad az nektek választ sem a születésre, sem a halálra. Nem ad feleletet semmi a földi életben, hogy ti meg tudjátok találni azt a fonalat, amelyen elindulhattok megkeresni azokat, akiket elvesztettetek. **Nem szükséges, sőt nem is kell a temetőbe mennetek, ahol a porladó test pihen. Nincs ő ott, akit kerestek. Hanem amikor a szívetek nagyon fáj, amikor érzitek, hogyan követeli, sürgeti, keresi a szeretetet, mert meg akar pihenni egy pontban, akkor vonuljatok a ti csendes kamrátokba, vonuljatok vissza a világ zajától a szívetekbe**, a lelketek világába, és keressétek őt ott, a ti felébredt kicsiny hitvilágotokban, abban a kicsiny gyertyafényben,

amely titeket világossággal lát el, amely világosságnál tájékozódhattok.

Igen, a hitnek kicsiny világánál találjátok meg a nagy titkot, a születés és halál misztériumát! Ennél a kicsiny gyertyafénynél találjátok meg a lét magyarázatát; ez a kicsiny gyertyafény mutatja meg az utat, merre induljatok, hol keressétek azokat, akik az életükkel a ti emlékezéseteket, a ti érzésvilágotokat gazdagították. Akik beléptek az életetekbe, szeretetet hintettek abba, a lelkük kincseit ragyogtatták reátok, akik mint egy-egy színes pillangó, megjelentek előttetek, hogy a másik pillanatban eltűnjenek a szemeitek elől, és visszatérjenek oda, ahonnan jöttek. A hit világa mutatja meg, merre tűntek, hova mentek, hol kell őket keresnetek. Óh, gyújtsátok meg ebben az órában és mindenkor ezt a gyertyát a lelketekben, és ne hagyjátok elaludni, hogyha már meggyújtottátok bennetek a hitnek fényét, a hitnek világosságát, amely titeket legelsősorban Istenhez vezet.

Mert *amikor megtaláltátok Istent, akkor megtaláltatok mindent és mindenkit;* mert minden és mindenki tőle jött és hozzá tér vissza ismét. Ha megtaláltátok Istent, a ti Teremtőtöket, akkor megtaláltátok benne a ti gondoskodó és szerető Atyátokat, aki titeket nemcsak a létre hívott elő, hanem aki lépésről-lépésre vezeti az életetek folyamán a lelketeket, aki lépésről-lépésre új világosságot gyújt az értelmetekben, és újabb, meg újabb érzelmekkel gazdagítja a szíveteket. Ő az, aki lenyúl hozzátok, és vezet titeket tudtotokon kívül. Ő az, aki gondoskodik rólatok, aki tudja, hogy miben éreztek szükséget és hiányosságot, és megadja nektek azt, amire szükségetek van. Ti emberek, akik a hiábavalóság világában el vagytok foglalva a külsőségekkel, az ember hibás természetétől és még hibásabb kívánságaitól indíttatva, sokszor olyasmit kértek a magatok részére, ami sem a lelketek fejlődését nem mozdítja elő, sem a testi életeteknek nem nyújt sem örömöt, sem boldogságot. És sokszor mégis csökönyösen ragaszkodtok azokhoz a hiábavaló-

ságokhoz, azokhoz a vágyaitokhoz, amelyek még mielőtt megszülettek volna, máris halálra vannak ítélve a végzettől, mert nem is teljesedhetnek be, mivel nem vinnék előre a lelkeket. **Ne szomorkodjatok, és ne búsuljatok hát felettébb beteljesíthetetlen álmaitok meg nem valósulása felett, mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, mire van szükségetek, s Ő mindazt megadja néktek, ami nélkül szűkölködtök**. Ne búsuljatok azokért, amiket el nem érhettek, ha mégoly kínzó vágy epeszt is értük benneteket. **Az élet szenvedésekkel, gyötrődésekkel, csalódásokkal és súrlódásokkal teljes napjai szükségesek a ti életetekben; szükséges, hogy mindazok a hiábavalóságok, amelyek a lelketeknek kárára vannak, letisztuljanak a súrlódásban, a csiszolódásban, hogy tapasztalatokat gyűjtsetek**. És amikor a tapasztalataitok fölött szemlét tartotok, majd a ti felébredt lelki szemeiteken keresztül magatok is megítélhessétek az igazság fényénél, mi a szükséges, és mi a hiábavaló. A szükségeset aztán megtartjátok magatoknak, a hiába valókat pedig elszórjátok magatok körül, és nem tekintetek fájó szívvel utánuk, mert a mulandóság elporlasztja, megsemmisíti azokat.

„Kérjetek és megadatik, zörgessetek és megnyittatik nektek." Azt kérjétek, amire a lelketeknek van szüksége. A ti mennyei Atyátok tudja ugyan azt, még mielőtt kérnétek, és meg is adja nektek. Mindazonáltal nektek akarnotok kell, nektek szükségeseknek kell éreznetek azokat. Mert ha nem érzitek szükségeseknek, hogyha nem tudjátok, hogy a lelketeknek mi a tápláléka, mi az előre segítője, mi a kiegészítője, akkor még nem jutottatok az igazság ismeretére. És így nem is tudjátok az életeteket a szükséges dolgokkal kiépíteni, és nem tudjátok megszerezni azokat, amik nélkül nem juthattok előre a boldogság útján. Nektek a földön kell mindazt megszereznetek, amit majd számotokra bevált az igazság törvénye az örökkévalóságban, ahová minden lépésetekkel, mulandó életetek minden percével közeledtek. Igen, közeledtek a felé a megvalósu-

lás felé, amit mint álmot, mint vágyat a lelketekben magatokkal hoztatok a paradicsomi létezésből. Ezt akarja minden lélek megvalósítani itt a mulandóban és az örökkévalóságban is. De a bűn eltorlaszolta a lélek körül azokat a forrásokat, ahonnan lehetőségeket meríthetett, lehetőségeket teremthetett volna, s így a szellem mind szűkebb és szűkebb körben mozoghat csak a mulandóság világában, mind szűkebb és szűkebb tér nyílik számára, hogy vágyait, álmait megvalósíthassa. Mert azáltal, hogy eltért Istentől, az egyetlen forrástól, ahonnan jót és igazat meríthet, irányt változtatott, és a semmiből, a lehetetlenből akarja megvalósítani az álmait és vágyait. Ennélfogva nem teremthet magának maradandó boldogságot, ha mégolyan csillogónak látszik is az, amit a bűn és a tévedés által megépített; kártyavár az csupán. Ha mégolyan boldognak látszik is a földi élet, ha mégolyan kielégítő is az a helyzet, amelybe egyikmásik a születéssel jut, ha mégolyan kellemes is az állapot, amelyet a testben él át a lélek, el kell tőle búcsúznia, el kell tőle szakadnia, mert nincs itt maradandóság, itt csak átmeneti állapot van. *A földi embernek a jövendőért kell dolgoznia, a jövendőért kell élnie. Nem lehet célja a léleknek, hogy erőit a mulandó értékek megszerzésével prédálja el. Nem lehet célja az embernek, hogy olyan dolgokért fáradjon, amelyeket úgyis kivesz a kezéből a halál törvénye.* Nektek, akiknek lelkében kigyulladt a hit világa, az a kicsiny gyertya, amely bevilágítja az élet sötétjét, a mulandóság mélységeit, minden alkalmat ki kell használnotok, hogy ezt a világosságot tápláljátok, hogy a hitetek minél mélyebbé, minél nagyobbá, minél erősebbé legyen, hogy minél messzebbre bevilágítson a jövőbe, és minél messzebbre tekinthessetek vele vissza a múltba, és hogy minél nagyobb szabadságot biztosítson nektek az ismeret által. Ezt azonban csak úgy érhetitek el, ha hiábavaló erőfeszítéseket nem végeztek földi életetekben, hanem minden percet, minden pillanatot úgy használtok ki, hogy a felett ne kelljen később bánkódnotok az örökkévalóságban, amikor oda megérkeztek.

Sokat beszéltem nektek a szeretetről, sokat beszéltem az igazságról, de talán legtöbbet beszéltem arról az egyszerű, kicsiny lelki erényről, amely minden erények alapja: *az alázatosságról.* Ezek a legszükségesebb kellékek, hogy magatoknak a mulandóságban romolhatatlan várat építhessetek az örökkévalóság számára, ahol a lelketek nemcsak békét és pihenést talál, hanem - ha nem is teljesen megvalósítva - de azokhoz az álmokhoz legalább valamennyire hasonlóan megépített jövendőt alakíthassatok ki magatoknak itt a mulandóságban, a földi életben. Mert itt a földön kell mindazt megszereznetek, amivel odaát építhettek; itt kell a lelketekben szétválasztódnia a hamis és igaz érzéseknek, itt kell a lelketekben felhalmoznotok az igaz értékeket, amelyekért érdemes dolgozni, tűrni és fáradni, amelyeknek majd hasznát vehetitek, amikor megérkeztek az örökkévalóságba. *Itt kell magatokról mindazokat a szálakat leoldoznotok, amelyek a lelketeket ide még a boldogság világából is visszahúznák,* hogyha oda azokat egyáltalán magatokkal vihetnétek. Ne akarjátok hát odavinni, mert egyáltalában be sem mehettek a boldogság világába, ameddig a lelketekről le nem vált az a sok teher, az a sok tévedés, bűn, ferde nézet, amelyekkel ott a harmóniát megzavarnátok.

Mire kell tehát a figyelmeteket összpontosítanotok? Legelsősorban önmagatokra. **Magatokba kell tekintenetek, hogy felismerhessétek, melyek azok a lelki hátrányok, azok az Isten törvényével nem egyező kívánságok, vágyak, szokások, elvek, gondolatok és érzések, amelyeket le kell magatokról hántanotok,** hogy könnyűvé váljatok, hogy emelkedhessetek felfelé. *Ezt a célt szolgálja a földi élet, testvéreim;* ezt szolgálják azok az ütközések, szorongattatások, igazságtalanságok, amelyekkel lépten-nyomon találkoztok; azok a kiálló szögletek, amelyekbe lépten-nyomon beleütköztök, s amelyek véres és könnyes emlékeket írnak bele a szívetekbe. A tévelygéseitekből kell meggyógyulnotok, ha az Isten által mutatott igaz úton hűen és kitartóan haladni akartok. Mert amed-

dig a tévelygések útvesztőjében bolyongtok, és ameddig nem látjátok azt, hogy innen nem vezet ki út, hiába akarja a ti mennyei Atyátok a lelketeket a legtisztább igazságra vezérelni, hiába hinti rátok az ő kegyelmét. Ti hagyjátok azt mellettetek elsuhanni, nem nyúltok utána, mert tévelygésekkel vannak telve a kezeitek, amelyeket nem akartok elereszteni, hogy az örökkévalóban értékes igazságot megfoghassátok, és abban megerősödhessetek. Hogy amikor a megpróbáltatások napjai jönnek, szilárdan és rendületlenül álljatok. Igenis testvéreim, ti a tévelygésekhez ragaszkodtok, ti azokban igyekeztek elrejtőzködni, amikor Isten szólít titeket az ő kegyelmének világosságára. Ti azokba fogódzkodtok, amikor a fejlődés vihara körülöttetek száguld; ti a magatok igazságát keresitek, az emberi gőg, önzés, gyűlölködés és testiségnek erősségéhez folyamodtok, mert azt hiszitek, hogy az igazság.

Azonban ti jól tudjátok, mert sokszor halljátok, hogy az Isten igazsága nem olyan, mint az emberek igazsága. Az emberek igazsága csak törött cserepe annak a nagy igazságnak, amely minden igazságot magában foglal. Emberek, szórjátok el a lelketek által szorosan megfogott cserepeket, és ragaszkodjatok ahhoz a nagy igazsághoz, amelyet Isten nyújtott nektek a mennyből megigazulásotokra, megtisztulásotokra. Ez az egyetlen igazság, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus által az Igében kijelentett, amely megoldja és felőrli a mulandó igazságot, a mulandó igazsággal járó minden szenvedést és tévelygést, amely feloldja a sötétséget, megszünteti a szenvedést és gyötrődést, és a tévelygések világából kivezeti az elfáradt lelket az egyenes útra, a kegyelem útjára. **Aki a maga igazságához, a maga emberies, kicsinyes gondolataiban kialakított igazsághoz ragaszkodik, az nem képes elfogadni az Isten igazságát; aki a maga kicsinyes világában tévelyeg, az nem találja meg a hazavezető utat, s az itt marad, mert nincs számára kegyelem, amely őt kiemelje, mert nem emelheti ki erőszakkal, hogy hazavigye, hogy itt ne érje őt a vihar.**

Hányjátok hát el magatok körül mindazokat az emberi élethez tartozó értéktelen lomokat, amelyek titeket itt ragaszthatnának a mulandóban, és ragaszkodjatok Isten igazságához. Ragaszkodjatok az őáltala nyújtott ígérethez, amely a kegyelemben valósul meg, higgyetek benne, ragadjátok azt meg. Ő az, aki veletek van, Ő az, aki lehajol hozzátok, mert Ő az, aki ismeri a szívetek fájdalmát és szenvedését, és veletek szenved, veletek könnyez, amikor a ti nyomorúságotokat látja. Higgyetek, és emeljétek hozzá a szemeteket, és meglátjátok előttetek Azt, aki lejött értetek, hogy fel vigyen magával titeket. És amikor a lelki szemeitek megnyílnak, és látjátok magatok előtt a kiábrázolt Krisztust az Igében, amelyet megértettetek, amelyet befogadtatok, amelyben munkát vállaltatok, akkor meglátjátok azt a világot, amelyet Ő ígért az őt követőknek. Mert Ő megadja azt mindazoknak, akik hozzá fordulnak segítségért; Ő megadja az övéinek mindazt, amire azoknak szükségük van lélekben és testben egyaránt. Megadja a mindennapi kenyeret, a mindennapi világosságot, amellyel lépésről-lépésre előrehaladhattok, míg a lelketek hazatalál az ő Atyjához, aki várja őt. Ezen az úton meglátja és megtalálja a lelketek mindazokat is, akik előttetek eltávoztak, akik nektek kedvesek voltak, akikkel a szeretet elszakíthatatlan szálával össze voltatok kötve, mert Istenben, Istennél mindent és mindenkit megtalálhat a földi ember.

Így, hogyha bánatotok van, *ha siratjátok azokat, akik előttetek elmentek, keressétek Istent; mert Istenben felnyílnak a titkok a figyelő előtt, és beláthattok abba a világba, ahova ők előrementek.* Benne meglátjátok a jövőt, amely benneteket összehoz és egybekapcsol azokkal a szeretet örök és erős szálaival; meglátjátok a jövőt, amelyben minden álmotok, minden vágyatok beteljesülve és megvalósulva vár titeket az Isten ígéretében. Hiszen Isten nem azért adja a ti mulandó életetekbe a szenvedéseket, a megpróbáltatásokat, a nehéz terheket, mintha neki öröme telnék abban, hogy szenvedtek

a bűneitekért, hanem azért adja, hogy a lelketekről mindazok a salakok, mindazok a tévelygések leváljanak, amelyek a ti Istenetek és a ti lelketek közé, mint sötét árnyak odaállottak a tévedés által. Keressétek Istent és megtaláljátok; keressétek azokat, akik elmentek, és Istenben megtaláljátok őket. Ha keresitek az igazságot, keressétek Istent, és őbenne megtaláljátok. Mindenre, amiben csak fogyatkozásotok van, ami a lelketeket izgatja, ami bántja, ami fájdalommal és szenvedésekkel árasztja el, s amiből keresitek a kibontakozást. Istennel, Istenben megtaláljátok a feleletet. Istenben gazdagok vagytok, elmúlhat az ég és a föld körülöttetek, megváltozhat az egész teremtett mindenség; de ha a hitetekkel Istenben vagytok elhelyezkedve, nem árthat meg nektek semmi. Azért testben is legyetek erőslelkűek és bátrak. Kérjetek, imádkozzatok, keressetek és bizakodjatok. Mert minden kereső talál, és minden kérő meghallgattatik, ha teljes hittel kér, és teljes bizalommal fordul Istenhez, az Atyához, az egész teremtett mindenség Atyjához.

Ő szeretettel várja a hozzá fordulásotokat, Ő óhajtja a ti közeledéseteket. Nyissátok hát fel a szíveteket előtte, hogy Ő lenyúlhasson és elhinthesse a szívetekben mindazokat az ismereteket, amelyekre szükségetek van. Ő vár rátok, az ő kezében van az áldás és a jutalom a ti részetekre, hogy a ti hiteteket, bizalmatokat megjutalmazza. Hagyjatok el minden mulandót magatok mögött, és ne *féljetek a haláltól, amely csak átmenet a mulandó világból az örökkévalóba.* De ne csak abban a pillanatban higgyetek, amikor elkövetkezik az óra, hogy az emberi testtől meg kell válnotok. Mert ha mindig ettől féltek és rettegtek, akkor szegényebbek lesztek a koldusnál. Inkább készüljetek minden pillanatban arra a dicső találkozóra, készüljetek minden időben az átlépésre, és a ti minden cselekedetetek, minden igyekezetetek oda irányuljon, hogy minél tökéletesebben felöltözve a jót, és minél tökéletesebben levetkőzve a rosszat, a mulandóságot, lépjétek át ennek a világnak az ajtaját, hogy beléphessetek az örökkévalóba. **Kérjétek Istent, hogy**

minél tökéletesebben elvégezhessétek feladatotokat itt a mulandóság világában, hogy béke, nyugalom, boldogság és örömteljes viszontlátás fogadjon titeket abban a világban, amelyhez lépésről-lépésre, percről-percre közelebb juttok.

A halottak kultuszáról. (**)

Igazi hit híján a lélek fázva és szegényen érkezik meg a szellemvilágba. - Minden tévedést a helytelen hit szült. - Nincs sem múlt, sem jövő, csak örök jelen. - Aki nem a jutalom reményében cselekszi a jót, arra nagy boldogság vár a halál után, sőt Isten földi sorsát is kedvezően alakítja. - Ne a halottak napján menjetek a temetőbe. - Isten ma más áldozatokat kíván, mint hajdan. - Aki önmaga megtagadásával gyakorolja a szeretetet, arról a bűnök és hibák leolvadnak. - Jaj azoknak, akik visszaélnek mások jóhiszeműségével!

Amikor a természet minden ékességétől megfosztva nyugalomra tér, az egyház azoknak emlékezetére is kijelölt egy napot, akik itt éltek és ténykedtek közöttetek, eredményeket hagytak hátra a földi világban, jókat, vagy rosszakat, mindegy, de mégis ennek a világnak a haladását vagy elősegítették, vagy akadályokat gördítettek eléje. Amikor elhangzott számukra a hazahívó szó, a lelküknek le kellett vetkőznie a porruhát, a testet, a pornak vissza kellett térnie a földbe, a léleknek pedig vissza kellett térnie a szellemek világába, abba a láthatatlan világba, ahol a valóság gyökerezik, ahol mindent a maga értéke szerint, a maga színeiben mutat meg az igazság törvénye. A földön minden a látszatra van építve, s a látszat szerint ítélnek a testben. Az ember test szerint él, test szerint cselekszik, aszerint gondolkozik, vágyait, kívánságait ahhoz szabja, törekvéseit szintén ebbe a célba állítja bele. Azért a legtöbb embert, a legtöbb lelket - bármilyen hosszú ideig készíti is elő a betegség a halálra -váratlanul éri a hazahívó szó, s hagy hátra elvégzendő munkát, és maradnak betöltetlen vágyai, mert szeretett volna még olyan dolgokat elvégezni itt a földön, amik már nem az ő eshetőségeire vannak bízva. Ez a bizonytalan érzés kíséri a legtöbb szellemet az örökkévalóságba, amikor maga mögött űrt hagy azok lelkében, akik hozzá voltak kapcsolva, akiknek ér-

dekei hozzá fűződtek, vagy akik a szeretetükkel össze voltak fűzve vele. Ez egy ideig fáj, sajog az itt maradottak lelkében, és jólesik nekik az emlékezés világításánál felidézni az elmúltakat, hogy szívükben az emlékezés által visszatérjen minden, ami volt, és az ember maga is gondolkozhasson afelett, mit hibázott el, mit tévesztett el, mit kellett volna, és mit nem kellett volna megcselekednie.

Azonban kevesen értik meg ezt abban az időben, amelyben még itt élnek, s amelyben véghez kellene vinniük ezeket a lelki gyakorlatokat. És én most csak azért akarok erről beszélni, hogy titeket is, testvéreim - mint ahogy mindig megcselekszem - emlékeztesselek arra az időre, amikor nektek is el kell majd szakadnotok azoktól, akiket szerettek, de azoktól is, akikre haragos vagy gyűlölködő, vagy félreértésből egészen elhidegülő lelki érzésekkel gondoltok. Az emberek azon a napon, amelyet az egyház rendelt a halottakról való megemlékezés napjául, tömegesen lepik el a temetőket, tömegesen aratják le az őszi virágokat és díszítik fel velük kedveseik sírját. Vetélkedve egymással, hogy ki tud minél szebb és művésziesebb elrendezést teremteni, hogy az elmúlás és pusztulás helyét is megfertőztesse a lelkében élő versengéssel, egymás túlhaladásával. És hogyan tudná a maga anyagi előnyeit jobban csillogtatni az előtt, akinek talán nincs olyan tehetsége sem anyagilag, sem lelkileg, mint neki, hogy még ott az enyészet világában is a lelkének hibáját, bűnét, tévelygését érvényesíthesse.

Én mindig óvtalak titeket, testvéreim, ezektől a túlkapásoktól, és most is ezektől akarlak titeket visszatartani, hogy mint az örökkévalóságban élő emberek, tudjátok azt meg, meddig lehet elmenni ebben az emberi szokásban, meddig erény ez, s hol kezdődik a tévedés, és hol végződik a bűn, mint ahogy mindennel, amit az ember cselekszik, lehet felemelkedni és lehet lesüllyedni is. Azt mondja az Úr: légy jóakarattal a te ellenségedhez, ameddig az úton vagy, hogy amikor a célhoz

értek, a te ellenséged ne adjon téged a bíró kezébe, hogy az ne adjon tovább azoknak a kezébe, akik a büntetést végrehajtják rajtad, és ne vessen az adósok börtönébe, mert a tartozásodat bizony meg kell fizetned az utolsó fillérig, mert addig ki nem szabadulhatsz onnan. Az embereknek nagy része nem ismeri az Úrnak ezeket a figyelmeztető szavait, és nem tudja felfogni értelemmel, vajon mit akar ezzel az Úr mondani a földi ember számára. Nem ismeri, és hogyha ismeri is a szavakat, a mondatokat, de azok tulajdonképpeni értelmét nem tudja felfogni, mert csak a látszatvilágban él, és aszerint gondolkozik, mivel az ő egész gondolkodó képessége csak arra van beállítva, hogy a látszatvilágban éljen, ténykedjék, mozogjon, és eredményeket érjen el. Hogy azután mi következik, az előtte homályba van burkolva: a nem ismerés, a meg nem értés homályába. *Az ember elhisz valamit azokból az igazságokból, amelyeket az egyházak tanítanak, anélkül, hogy magát az igazságot keresné* és kutatná, mert a hite felületes és tévedésekre van alapozva. Mert csak látszat szerint gondolkozik és ítél, és így a hite sokszor vakhit, sokszor pedig csak felületes és közömbös hit, amely éppen csak azt a célt szolgálja, hogy betakarhassa a lelki mezítelenségét valami látszatigazsággal. Amelyben homályosan tapogatódzva érzi a lélek, hogy majd valamiről odaát el kell talán számolnia, valami következménye lesz majd ennek a földi életnek, hogy majd akkor ne álljon teljesen készületlenül és üres kézzel.

Ez a felületes hit kíséri az emberiséget a sírig; a sírnál azonban minden lekopik róla, s elfoszlik, mint az elnyűtt ruha, és a lélek dideregve, fázva, szegényen, mindentől és mindenkitől elhagyatva kénytelen megtenni az örökkévalóságban az első lépéseket. **Mert csak nem akarjátok magatok sem komolyan elhinni, hogy azok a kegyeletes ténykedések, amelyeket az emberek bizonyos ceremóniákhoz kötve a szeretteik részére véghez visznek, elkísérik őket az igazság világába, hogy valamit is segítenek rajtuk odaát a láthatatlan világban?** Nem,

testvéreim; mindez porrá és hamuvá válik, amikor az igazság világossága sugárzik rá a lélekre. És minél díszesebb síremléket építenek az emberek önmaguknak és hozzátartozóiknak, minél több virágot visznek, minél több lámpát gyújtanak az utolsó, úgynevezett végtisztességül embertársaiknak, hozzátartozóiknak, annál ridegebb, annál kietlenebb az ébredése annak a léleknek, ha nem a belső hit, a belső szeretet melegsége kelti életre. Hogyha annak a hitnek világosságával nem rendelkezik, amelyre a léleknek szüksége van, hogy tájékozódjék az első időben, amikor a szellemvilágnak úgyszólván újonnan megszületett lakójává válik. Bármilyen nagy pompát fejtenek is ki az emberek az emlékezés napján, ha egész lángtengerré teszik is a temetőt: egy szikrányi világosságot sem tudnak nyújtani azoknak a lelkeknek, akiknek sorsa a szívükön fekszik, akiken talán a szeretet fonalán segíteni akarnak. Az emlékezés napja arra van adva, hogy az ember ne hűljön ki azok iránt, akik már elköltöztek. Gondoljon vissza azokra, akik szerették őt, akik dolgoztak érte, akiknek az élete valami jóval, valami igazzal gazdagította a világot; akik talán áldozatot hoztak azért, hogy a későbbi kor nemzedékének valamivel könnyebb legyen az élete. És azért mondtak le, azért szenvedtek, hogy világosabb lábnyomokat hagyjanak vissza a későbbi kornak, hogy ezeken a világosabb lábnyomokon haladva hamarabb közeledhessenek az emberi lélek céljához: *az igazság megismeréséhez és a jónak érvényesítéséhez*.

Emlékezzetek tehát azokra, akik itt éltek, ténykedtek, és a munkájuk gyümölcsét itt hagyták nektek; emlékezzetek a szüleitekre, a tanítóitokra; emlékezzetek azokra a szellemi jótevőitekre, akik mind a világ, mind a család, mind az egyesek terhét megkönnyítették. Emlékezzetek meg azokról, akik bölcsességükkel világosabbá tették a gondolkodásotokat; akik a munkájukkal, észszerűbb beosztásukkal megkíméltek titeket azoktól a fáradságoktól, amelyeket ti talán már nem is ismertek, mert ti már ennek csak a gyümölcsét élvezitek. De emlé-

kezzetek meg azokról is, akik tévedéseikkel, bűneikkel, hibáikkal gátló akadályként álltak az igazság elé, hogy az ne terjedhessen, hogy a jó ne tudjon eredményt elérni, mert tévedéseik és bűneik folytán úgy hitték, hogy abból nekik hasznuk lesz. Emlékezzetek ezekről is és tanuljatok az életükből, lássátok meg belőlük, hogy az életnek minden törekvése sokszor a porba hull anélkül, hogy minden fáradságnak csak egy szemernyi gyümölcsét is élvezhette volna a tévedő ember. Emlékezzetek ezekről azért, hogy az ilyenek hibájába ne essetek, és lássátok meg, hogy azoknak útja hová vezetett. Hiszen a ti életetekben is sokszor láthattátok, hogy milyen keserű megbánás, milyen szomorú sors lett az eredménye az ilyen tévelygésnek, az ilyen ferde hitnek. Mert hiszen *minden tévedést a helytelen hit vezetett, mikor az illető emberszellem azt hitte és úgy hitte, hogy helyes az, amit cselekszik.* Mert hogyha nem úgy hitte volna, bizonyára másképp cselekedett volna, más célt tűzött volna maga elé, és ahhoz igyekezett volna közelebb jutni.

Nem mondom én, hogy ne keressétek fel azt a helyet, ahol azoknak a porai pihennek, akik elköltöztek, de nem szükséges, hogy ezt azon a napon tegyétek, amikor a tömegek róják le a kegyelet adóját olyan külsőségekkel, amelyek sokszor mint anyagi teher nehezednek a lelkükre. Ti ezt ne cselekedjétek; azért ne cselekedjétek, mert a ti halottaitok élnek, a ti halottaitok nem ott vannak a sírok világában. A ti halottaitok élnek, azok emlékezetének tehát a *ti szívetekben* kell lennie annál a szeretetnél fogva, amely titeket velük összekötött, és kell is, hogy összekössön a viszontlátásig. Tinektek föl kell emelkednetek abba a világba, ahol Ők vannak, abba a láthatatlan világba, ahol ők élnek és tovább ténykednek; ahol továbbfolytatják az útjukat a földön megkezdett jóban. Tinektek az imádság szárnyain fölemelkedve Isten elé kell vinnetek azt a szeretetet, amelyet a földön mint kicsiny virágot adott Isten a szívetekbe. Hogy kikeljen, és a kicsiny virágmag szárba szökkenjen, leveleket hajtson, virágokat hozzon, amely virágoknak illata betölt-

se az emlékezéseteket, és abba az élővilágba vezessen titeket, ahol minden él. A szeretetnek ezt a virágát, az összetartozás kapcsolatát Isten elé kell vinnetek, hogy Isten megtisztítsa, megáldja, megszentelje azt a viszontlátás pillanatáig, a nagy találkozásnak napjáig, amit az Isten a hívőknek ajándékozott a hitük és szeretetük megérdemelt jutalmazásául. Ezt az ígéretet adta nektek Isten, és ezt az ígéretet kell mindnyájatoknak a szívetekben hordoznotok.

Istenben, Istennél találkozásunk lesz ama nagy napon, amelyet Ő rendelt azért, hogy minden szeretet megáldassák és kitöltessék, minden reménység és minden vágy megvalósuljon. Ez a szeretet az, amely nem hal meg, amely nem foszlik szét, nem semmisül meg, mert Isten megáldotta, megszentelte és még erősebbé, még életképesebbé tette. Hogy minden időben, minden megpróbáltatás és szenvedés közt, mint erős és megrongálhatatlan páncél távol tartsa az emberi lélektől a reménytelenséget, a hitetlenséget, a kétségbeesést és azt a szomorúságot, amely a lelkeket felőrli, és megsemmisíti azokat az értékeket, amelyeket igaz hitből szerzett az emberlélek magának az Isten ígéretével. Ti elmehettek, mint a por a porhoz. A test, a testi ember felkeresheti kedveseinek porait, és az emlékezés virágait lerakhatja a sírra, és hullathat könnyeket is, hiszen a szeretet, a reménység nem zárja ki azt, hogy az ember fájlalja azoknak a távollétét, akiket immár testi szemeivel nem láthat. Testi füleivel nem hallhat, kezét nem kulcsolhatja egybe azokéval, akik elmentek; hiszen a szeretet örök, és a test is szeretheti a testet az emlékezés szerint.

De ez a testhez való szeretet csak üres reménytelenséget, szomorúságot nyújt a nélkül a reménység nélkül, hogy az, aki abban a testben élt, aki abban a testben szeretett, aki abban a testben munkálkodott és a szeretetének kifejezést adott, ott él abban a láthatatlan világban, ahová meg kell térnünk mindannyiunknak, akik valaha itt éltünk, és akik itt élni fogunk. Ez a szeretet annak szól, aki immár ott van a láthatat-

lan világban Istennél, az örökkévalóság törvényében. Tehát a hívő lélek felemelkedik Istenhez és felkeresi lélekben azt, akit szeret, leteszi az ő pár szál virágát a porhoz, de a lélek fölemelkedik a lélekhez, és fölemelkedik Istenhez, hogy megáldja és megszentelje azt az utat, amely még előtte van a viszontlátásig. Mígnem az elköltözöttel együtt visszatér a jövőből a jelenbe, és elvégzi mindazt a munkát, mindazt a kötelezettséget, amelyet az isten törvénye rábízott és elébe szabott. Mert ti azt tudjátok - hiszen sokszor beszéltem előttetek erről - hogy *nincs sem múlt, sem jövő, hanem van egy örök jelen,* amelyben mindig dolgozni kell, és az ember lelke mindig azokat az eredményeket találja meg mint örömöket, mint boldogságokat, mint nagyszerű eredményeket, amikért munkálkodott, amikért dolgozott. A ti nyelveteken szólva olyan ez az eredmény, mint hogyha a lélek valami váratlan szerencsét talált volna, mert boldog az, aki nem számít arra, hogy munkájáért valamit kap, mert nem bérért cselekedett. Az ember ugyanis mindenért, amit cselekszik, valami fizetést, valami rögtönös eredményt vár, mert olyan szegény a lelke a hitben és a reménységben, hogy a legkisebb jóra sem képes a nélkül a reménység nélkül, amely őt bizonyos fizetéssel, viszontszolgálattal nem bíztatja. De hogyha ti nem ezért a bérért cselekedtétek a jót, hanem a lelketek gyönyörködik a jóban, az igazban, és ezért a gyönyörűségért dolgoztok, és a jónak előhaladásában, az igaznak az érvényesülésében munkálkodtok, akkor a lelketekből nem fogy ki az öröm forrása, hanem új örömök lángjai gyúlnak ki benne.

Isten ezt az örömöt napról-napra és pillanatról-pillanatra megadja a lelketeknek. Hogyha nem gondoltok a bérrel, a viszontszolgálattal, az eredménnyel, s ha valamiről le kell mondanotok, nem fogcsikorgatva engedelmeskedtek a jó törvényének, hanem természetes folyományként áldoztok és végzitek a jónak munkáját, akkor mindazokat az eredményeket, amelyeket evvel a munkával életre keltetek, Isten áldása megérleli és megszenteli részetekre életetek útján, mint nem számított, nem

várt nagy örömöknek a forrásait. *Sőt ezek az eredmények, mint már az anyagi életetekben is megvalósuló u.n. szerencsés bekövetkezések ott állnak előttetek,* amelyekről nem tudtok, amelyekre nem számítotok, és az örömötök kifogyhatatlan lesz.

Ha így élitek végig az életet, a láthatatlan világban élve, de a láthatóban cselekedve, munkálkodva a szerint a törvény szerint, amelyet a láthatatlan isteni akarat a szívetekben előírt, akkor, amikor elérkezik a nap, hogy le kell vetkőznötök a látszatvilágban, a szellemvilágban felöltözve találjátok magatokat. Mert az isteni kegyelem már itt, ebben az életben, ameddig még a testet hordozzátok, felöltöztet titeket menyegzői ruhába. Hogy amikor elkövetkezik a testtől való elválás perce, már mindazokkal az eredményekkel körülvéve és felöltöztetve várjon titeket a láthatatlan világ, és akkor már gazdagok legyetek, és ne szoruljatok a földön hagyottaknak, az embereknek támogatására, azoknak emlékezésére, hanem abban a pillanatban, amikor föleszméltek és körültekintetek, már munkálkodó képességetek teljében állhassatok munkába. És nemhogy ti várnátok azoktól, akik még a tengeren vannak, segítséget, hanem ti siethettek azoknak a megmentésére, akik még a bizonytalanságban élnek, akik még nem tudják, hogy hol, merre köthetnek majd ki. Mert a láthatatlan világ, a szellemi élet az a biztos alap, az a biztos kikötő, ahova minden tengeren hajózónak meg kell érkeznie, ki kell kötnie, ha vannak is az életnek hajótöröttei, akik pusztán csak a maguk lelkét tudják megmenteni, s akik nem hoznak magukkal semmit mint eredményt, csak éppen azt a tudatot, hogy élnek, vannak és ezután kell valami felé tájékozódniuk.

Az Isten azért adta nektek ezt a hitet s ezeket a meggyőződéseket, hogy ti már most, itt a földi életben biztos tájékozódást nyerhessetek afelől, hogy nem hiába éltek. És nem hiába szenvedtek, nem hiába munkálkodtok, ha az örökéletben, az Isten törvényében tevékenykedtek, mert amikorra megérkeztek, mindazok az eredmények ott van-

nak már és várnak rátok, amelyeket itt a bizonytalanság világában talán szenvedésekkel, csalódásokkal, sok lemondással és könnyhullatással szereztetek meg magatoknak.

Segítsetek hát azoknak, akik még a bizonytalanság hullámaival küszködve vergődnek. Ezt cselekedjétek most itt a bizonytalanság világában. Álljatok a láthatatlan világigazságnak biztos alapján, szívetekben az Isten törvényével és azzal az ígérettel, amelyet Isten adott az Őt követőknek. Higgyetek ebben, és akkor nem tévelyegtek, mint ahogy a tömeg tévelyeg most ebben a földi életben, itt a káprázat világában, a látszatnak élve. Itt alapozzátok meg a magatok lelki életét mindazokkal a beszédekkel, amelyeket innen, a láthatatlan világból intézünk hozzátok; ne hagyjátok elmúlni a jelent anélkül, hogy ne gazdagítsátok vele a lelketeket, meg ne erősítsétek vele a lelki karjaitokat, hogy munkálkodhassatok az örökélet részére. **A tömegek kimennek a temetőbe ezen az egy napon, azonban én nektek azt tanácsolom, hogy ti éppen ezen az egy napon ne menjetek ki. Ti menjetek oda más napokon. Vigyétek ki magatokkal a ti pár szál virágotokat**, hogy az emberek szokása szerint a ti külső embereteknek is legyen valami olyan része a kegyeletben, amit láttok, de a szívetekben okvetlenül magatokkal vigyétek oda az imádságot, az emlékezést, amely Isten előtt állva Isten áldását és megszentelő szeretetét kéri arra az emlékezésre, arra a hálára és szeretetre, amelyet őeléje visztek azokra emlékezve, akiket Isten elszólított az örökkévalóságba.

Ha így emlékeztek elköltözötteitekre, és Isten elé viszitek a ti szereteteteket, ez az imádság és ez a szeretet többet segít azon a bizonytalanságban tévedező lelken, mint hogyha fáradhatatlanok lennétek a virágok hordozásában, és minden vagyonotokat a sírok feldíszítésére áldoznátok, mert ez az emberiség nagy tévelygése, hogy mindent a testnek, és semmit a léleknek. Az emberek mindenből szokást csinálnak és ennek a szokásnak hódolva egyik a másikat túl akarja szárnyalni; jobb-

nak, igazabbnak akar látszani, mint hogyha a kegyeletnek ő többet tudna áldozni. Pedig mindez csak külsőség, mindez csak por és hamu, amelyet a föld ad a földnek, de semmit sem segít a léleknek.

Legyetek jóakarattal a ti felebarátaitokhoz. Szeressétek azokat a jelenben, akikkel a szeretet összekapcsol titeket. Tegyetek meg mindent azoknak, akiknek valamely oknál fogva le vagytok kötelezve; adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok. Ne maradjon egy neheztelő szó, egy ki nem elégített vágy, egy keserű könny se a szemekben; ne maradjon egy neheztelő érzés se a szívekben utánatok. Sőt igyekezzetek még az ellenségeiteket is szeretettel körülvenni, jóakarattal elhalmozni. Igyekezzetek elnézéssel és szeretettel lenni a hibázók iránt, és felemelni, megszabadítani őket a gyűlölködő érzéstől, mert akkor nagyot és hatalmasat cselekedtetek; nagyobbat, mint hogyha halála után egész vagyonotokat a sírjaik feldíszítésére áldoznátok. Igyekezzetek jóakarattal lenni, ameddig az úton vagytok, mindenkihez és mindenhez; ne maradjon egyetlen neheztelés, egyetlen fájdalom, egyetlen szomorú emlék se utánatok, melyet el nem némítotok; ne maradjon árnyék mögöttetek egy másik lélekben, amelyet világossá nem tettetek. Adjatok mindenkinek a magatok lelkéből.

De ne csak látszat szerint teljesítsétek azt a kötelességet, amelyet az emberek rosszul értelmeznek, hiszen ők mindent a látszatra építenek. **Még a lelki üdvösséget is aszerint akarják megnyerni, és aszerint akarják kierőszakolni, hogy ki mennyit és hogyan tud áldozni az anyagból. Isten nem ezt kívánja. Az idő elmúlt, amikor Isten az emberek lelkét a lemondáson keresztül akarta megnyerni; Isten most többet, nagyobbat kíván tőletek. Isten nem kívánja a véres áldozatokat, nem kívánja azt, hogy a fáradságotok gyümölcsét összeadjátok és hatalmas, nagy templomotokat építsetek az ő nevének dicsőítésére. Mert hiszen misem volna könnyebb annál, mint hogy az igazságtalanul**

szerzett értékek feleslegéből, amelyekkel az ember magának dicsőséget, az emberek előtt pedig megbecsülést szerez, nagy, hatalmas templomokat építtessen és azzal a lelkének örökkévaló boldogságát megszerezze. Isten, aki magát Krisztusban kijelentette az embereknek, ma nem ezt kívánja tőled, hanem azt, hogy a szívedet, a lelkedet add oda neki. Az áldozati oltáron ma a megpróbáltatások tüzének az ő szeretet-törvénye szerinti elviselésében kell égnie a te külső énednek, a te külső emberednek, akit magadban felmagasztaltál. Akinek mindent megszereztél, vagy legalább meg akarsz szerezni, akinek hatalmat és dicsőséget akarsz ezen a földön, a földi életben biztosítani. Akinek testi jólétet, gondtalan életet akarsz biztosítani, ameddig itt vagy a földön, - *ennek a külső énnek lassú felmorzsolását, lassú keresztre feszítését kívánja az Úr mindazoktól a lelkektől, akik az üdvösséget várják, és akik az örökkévalóságban hozzá akarnak közeledni azokban a megpróbáltatásokban, amelyek napról-napra az áldozati oltárra viszik a szívet, a lelket.*

Embertestvérem, ezekben kell feláldoznod a külső énedet, a külső érdekeidet ott és abban a munkában, **ahol, és amelyben téged az isteni Lélek ténykedésre szólít, és akkor kell áldozatot hoznod, amikor Ő kéri azt tőled, és amiben Ő írja elő, hogy áldozatot hozz! Te nem hozhatsz áldozatot, te nem adhatsz semmit akkor, amikor Ő nem kéri**, mert azt te magad akarod, te magad kínálod fel, mert azzal még mindig csak a magad akaratát szeretnéd teljesedésbe vinni. Az örökké égő áldozat: az Isten iránt való engedelmesség, a mindenkor való engedelmesség! Ez az áldozat, ez az örökfényű lámpa, amely bevilágítja a te belső lelki szentélyedet**; az Isten iránt való engedelmességnek lángja, amely mindent feléget, mindent megsemmisít benned, ha Isten az ő törvényével úgy kívánja, és amikor mindent oda kell adnod zokszó és panasz nélkül, valahányszor az Isten a lelkedet próbára hívja elő.** Mindent fel kell áldoznod, mindenbe bele kell nyugodnod,

ha ezen a módon mér rád a Gondviselés megpróbáltatást vagy csapást. Aki mindvégig kitart, az üdvözül, mert elnyeri az örökéletet; annak útján világít ez az áldozati lámpa, ez az áldozati örök fény, amelybe a lélek mindent beleolvasztott az Isten iránti szeretetből és ebből kifolyólag az engedelmességből. Isten ezt elmondja az Úr Jézus Krisztus által: *„Légy jóakarója a te ellenségednek, ameddig az úton vagy”,* ameddig a jelenben élsz. Itt munkálkodjál, cselekedjél jót, igyekezzél mindent kisimítani, minden homályt eloszlatni magad körül. A lelkedben élő hittel, a szívedben lángoló szeretettel gyújts életet ott, ahol már kihűlni látszik a hit, a reménység; igyekezzél az Istennek ígéretét az elhervadt szívekben ismét életre kelteni. Igyekezzél a megtévedőket helyes útra terelni - nem szigorúsággal, nem erőszakkal, mert akkor megutálja a felebarátod a te hitedet - hanem szeretettel és önmagad megtagadásával, önmagad érzésének fájdalma árán keltve a másikban jó érzéseket. És *akkor a te hibád, a te tévedésed, a te bűnöd ebben az áldozati tűzben leolvad rólad.* Isten pedig az ő szeretetével és gondviselésével nyomon kíséri a te lelked minden változását, eltörli a te bűnödet, helyére igazítja a szívedet, megtisztítja a lelkedet mindazoktól a tökéletlenségektől, amelyek a világban fájdalmat és szomorúságot okozólag hatnak, és amelyek amikor visszahatnak a te lelkedre, ott újabb szenvedéseket, nyomorúságokat és csapásokat okoznak. Mindezeket - mondom - eltörli az Úr, és letörli ezzel együtt a szemeitekről a könnyeket, s elhárítja utatokból a kétségbeesést, a szenvedést, és helyébe az öröm virágait hinti el életutatokon.

Azért testvéreim, imádsággal, békességgel, Isten ígéretébe vetett reménységgel meglátogathatjátok elköltözötteitek sírjait. Imádkozzatok értük, és a ti irántuk táplált szeretetteteket Istennek mutatva be, jöjjetek ismét vissza abban a reményben, hogy Isten meghallgatta könyörgéseteket. **Azután végezzétek a munkátokat, terjesszétek a világosságot, élesszétek a szeretet tüzét, amely minden hidegséget legyőz, minden halált,**

minden szenvedést megsemmisít, az ellenségeskedések helyébe megértést, szeretetet, kiegyenlítődést szerez, s új világot teremt körülöttetek. Így lépjetek minden nappal, minden perccel előbbre az örökkévalóság útján. Ha így éltek, így jártok Isten útjain, akkor a halállal nem változáson mentek keresztül, mert ti már akkor a halhatatlanság országában, az örökkévalóságban éltek, mert Istenben éltek és Isten tibennetek él. Rólatok csak a földi test válik le, a lelketek pedig felöltözötten ott áll, munkálkodik és tevékenykedik tovább azon az úton, amelyre már földi életetekben ráléptetek. Csupán azt a különbséget észleli a lelketek, hogy míg itt a földön a megpróbáltatások tövisei megsebezték földön járó lábaitokat, és egyszer-másszor könnyek tódultak a szemetekbe a meg nem értés miatt, egyszer-másszor megtépte szíveteket a tövis, amely a tőletek lélekben messze élő embertársaitokon keresztül hozzátok fért, ott mindezek hiányozni fognak, mert lépéseitek nyomán virág fakad, és gazdag eredményeket találtok anélkül, hogy keresnétek. Úgy érzitek majd, hogy Isten veletek van, nem távozott el tőletek, veletek volt, vezetett és ott él a valóság birodalmában; meglátjátok Őt azokban a szerető gondoskodásokban, amelyekkel a ti életetek útjait igazgatta. Mindezek az eredmények ott állnak és ragyognak körülöttetek, hogy ragyogásukkal a lelketeket romolhatatlan boldogsággal árasszák el. Azért én azt mondom nektek, hogy ha szeretet van a lelketekben, és ki akarjátok azt árasztani, tegyétek azt minden gátlás nélkül, minden félelem nélkül, nem számítva arra, hogy félreértenek titeket; nem számítva arra, hogy rossz jön helyébe megértés helyett. Cselekedjetek jót mindenkivel, főképp pedig azokkal, akiktől legközelebbi eredményeket láthattok. Mert jaj azoknak, akik meg nem értik ezt a szeretetet; jaj azoknak, akik visszaélnek evvel a szóval, hogy: testvér! Jaj azoknak, akik ebben a szent együttesben, amelyet az Isten Lelke kapcsolt egybe azokon az igazságokon keresztül, amelyeket egy gondolattal szívtok magatokba, ellopják a bizalmatokat, és külső emberi énjük érdek-

ében elárulják! Mert ezt el is lehet adni. Akik nem tudják megtagadni hibás, tévelygő természetüket, és visszaélnek azzal a bizalommal, azzal a szeretettel, amelyet egyik lélek nyújt a másik léleknek, és amellyel mint bizalommal felruházza egyik a másikat, azok nem igazi lelki értékekkel, nem igazi lelki érzésekkel közelednek jóhiszemű testvérükhöz, hanem a meg nem értés folytán félremagyarázzák és megróják felebarátjukat, mert őszinte volt, mert a lelkébe betekintést engedett.

Testvéreim, ne legyen köztetek egy se ilyen alacsonyrendű, emelkedjetek fel mindnyájan arra a magaslatra, amely magaslat előttetek van, mert erről a magaslatról könnyebben megértitek Isten szavát, könnyebben megtelítődtök Szentlélekkel, aki rajtatok keresztül ténykedhet a világban, és Isten országát építheti minden cselekedetetekkel, minden beszédetekkel és minden megmozdulásotokkal. Legyetek építői az Isten országának, hogy majdan tagjai is legyetek annak, és részesei mindannak az örömnek és boldogságnak, amelyet Isten ígéret szerint ad azoknak, akik az ő szavának engedelmeskednek, és mindvégig hűek maradnak az ő törvényéhez.

Az örök kárhozat misztériuma. (**)

Az ember még javulni se akarjon túlzott erőfeszítéssel. - Többre megy az, aki Istenre bízza magát. - **A bűn nem a cselekedet, hanem a lélekben élő rossz hajlam.** - A lélek is olyan szervezet, mint a test. - Kinek-kinek értékét az élete mutatja meg. - A természeti világ ujjong az emberből kisugárzó jóért. - A bűnben megrekedt lélek haladását megindítja az is, ha a jót szenvedteti, mert így a bűnhődése meggyorsul. - Isten Lelke minden pillanatban vizsgálja a mi lelkünket és az egész természet lelkét.

Bármit akar az ember, önmagát felül nem múlhatja, mert az akaratát mindig csak az adott természetének keretein belül használhatja. Az adott természet keretein túl nem mehet, hiába van meg az akarata és a törekvése. Ebbe a gondolatba kapcsolódom az én mindenkori figyelmeztetésemmel, sőt azt mondhatnám, féltő aggodalmammal, amellyel végigtekintek a földi emberek lelkén, amikor valamiről földi, emberi nyelven

beszélek, s arra gondolok, hogy nem értik-e félre, nem magyarázzák-e másként, és nem alkotnak-e más fogalmakat azokról a dolgokról, amikről beszéltem. Csakugyan úgy van, hogy az ember nem múlhatja felül önmagát az akaratával. Ezért szükséges, hogy az emberi lélek ne csak akarjon, ne csak dolgozzék, ne csak erőfeszítéseket fejtsen ki, mert akkor éppenséggel kifogy azokból a lehetőségekből, amelyekkel meg tudná szilárdítani a lelkének helyzetét ott, abban a világban, amelybe törekszik. És éppen mert az ember sokszor az erején felül akar, azért nem tud eljutni még odáig sem, ahova az eljuthat, aki az akaratát a korlátokon belül használja, s nem engedi át magát az énjében felgyülemlett hibás természetnek, és így nem engedi, hogy az úrrá legyen felette.

Amikor az ember az akaratát csak eddig a határig használja, a többit pedig az Istentől várja, s Isten kegyelmébe helyezi a bizalmát és egészen az Istentől tesz mindent függővé, akkor jár a helyes úton. **Tudniillik az a bizonyos függőség, amely őt a maga tehetetlenségének tudatában a nagyhoz, a hatalmashoz fűzi, hozzákapcsolja őt Istenhez a bizalommal, az engedelmességgel, úgyszólván a lelkének egyik felével**, és csak a másik felével érvényesíti az akaratát addig a határig, ameddig a lehetőségek neki teret engednek. Higgyétek el nekem, hogy ezzel sokkal hamarább célt ér az ember, és sokkal hamarább megnyílnak előtte a titkok ajtajai, és sokkal könnyebben fölfedez olyan dolgokat, amelyeket az akaratával még csak meg sem közelíthetett volna. Ezzel szemben aki felettébb akar, aki önmagát akarja felülmúlni, annak az ereje egyszerre kimerül, s akkor összeesik, a hite megrendül, a bizalma elerőtlenedik, és a kétségbeesés állapotába merülhet alá. **Azért én azt mondom, hogy *az ember ne akarjon felettébb még javulni se,* inkább helyezze szent elhatározását Isten kezébe, és imádkozzék, kérje az Urat, hogy vegye kezébe az ő sorsát, s védje, óvja meg az önmaga természetében felgyülemlett rosszal szemben is**. Tulajdonképpen az Úr imájában is

ezt mondjátok ezekben a szavakban: „Ne *vígy minket a kísértésbe”,* azaz ne sújts felettébb, mint elszenvedhetném. Ezek a könyörgések mindannyiszor a lelki erőtlenségnek és kicsinységnek a tudatát ébresztik fel a bensőben, az értelemben. És hogyha az ember csak lassan, elővigyázatosan tesz egy-egy lépést előre, s önmagában vizsgálgatja mindazokat az érzéseket, mindazokat a fellobogásokat, amelyek talán jóra, talán rosszra egyaránt hajlandók, s imádkozva többször magába tekint, akkor mindig több és több olyant fog önmagában meglátni, ami nem kívánatos. És mindig nagyobb és nagyobb erővel tudja ártalmatlanokká tenni azokat az érzéseket és gondolatokat, amelyeket az Úr a Szentlélek által megmutat neki, és akkor ilyen csendes léptekkel, de nagy engedelmességgel és alázatossággal könnyebben le tudja győzni önmagát, mintha nagy akarással nagyot és sokat akar, s aközben elfelejti, hogy önmagát felül nem múlhatja.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy az ember azután szabad folyást engedjen alsóbbrendű természetének; ellenkezőleg: folytonos éber vigyázás, éber mérlegelés és összehasonlítás az emberi lélek kötelessége. Ez az egyszerű, kicsiny, de engedelmes lélek útja, amelyen sokkal gyorsabban halad előre, mint a nagy akarással és a messze távolban még alig látható célok után való törtetéssel. Ezt ajánlom mindenkinek, mert így nem válik fennhéjazóvá, önteltté, ha sikerek következnek is be, hanem hálás örömmel állapítja meg azt a haladást, amelyet bizonyos idők múltán megtett. **Ellenben ha nagy erőfeszítésekkel, nagy akaratkifejtéssel érte el ugyanazt, akkor az önmaga nagyságának és erejének káprázatába esik bele.** Miután pedig ebből is ki kell gyógyulni, azért ha mégolyan nagy eredményt ért is el, ha mégolyan nagy lendülettel közelítette is meg a célt, akkor is nagy próbákat kell végigélnie, míg azt a biztonságot megszerezheti magának, amit az egyszerű, bizakodó, hívő és folyton engedelmesen meghajló lélek az ő mulandó napjaiban lépésről-lépésre, erőlködés nélkül ér el. Mert ha en-

nek az élete és eredménye nem is látszik olyan nagynak és gyorsnak, de mindenesetre biztonságosabb, mert amit elért, az övé; de amit az a másik nagy fáradság és küzdelem árán ért el, az még nem biztos, hogy azé lesz-e, nem fogja-e azt a végső próbán ismét elveszíteni.

Mert tulajdonképpen nem a cselekedetek, nem a véghezvitt és ezáltal megpecsételt dolgok vonják ítélet alá az ember lelkét. Nem, a cselekedetek már maguk a megpecsételt ítéletek. Mert hiszen meg van írva az is, hogy aki fegyvert fog, fegyver által kell elpusztulnia, és minden, ami egyszer meg van pecsételve a cselekedet által, az van, azt vissza senki nem csinálhatja. Ami egyszer meg van pecsételve, azt a lélekről többé senki le nem veheti, azaz a megtörténtet meg nem történtté tenni nem lehet**. Tehát a bűn: maga az a vágy, az indulat, az érzés, az a törekvés, amely arra indítja az egyént, hogy ezt vagy azt cselekedje. Nem az a bűn, amit a cselekedetben megvalósulva látunk; az már maga az ítélet, mert azzal a lélek az ítéletet pecsételte meg a maga számára. A lélek tévelygésre való hajlama a bűn; a hajlamok, a törekvések, a vágyak azok, amelyek meg vannak fertőztetve, és ezeken keresztül az értelem.**

Nem megfertőzöttség-e az, amikor a lélek nem a világosság, nem az igazság felé törekszik, hanem a sötétség, a hazugság, a nemlétezés felé? Nem a megfertőzöttséget bizonyítja-e az, hogy ott keres és kutat az után a lehetőség után, amely szabaddá tehetné őt?! Íme tehát a lélek természete van megfertőzve a gonosztól, a lélek természete a beteg, a hibás. A lélekből kifejezésre jutni törekvő bűn csak annyi, mint a testen a kelések, vagy a sebek; nem a seb, nem a kelés a baj gyökere, hanem ez már csak tünet, amely a vér összetételében lévő hibára mutat; ott van valami olyan, amit a természet szükségesnek tart összetömöríteni és kilökni magából. Így a bűnnek is megvan a lélekben az a természete, amely kifejezés után tör, megvan az a tendenciája, hogy cselekvésbe akar átmenni az, amit a

lélek érez, vagy amit magában elgondol. Az érzéseket pedig a lélek természete diktálja, mert hiszen az hozza létre az érzéseket. Hogyha Isten ezeket a megfertőzött lelki természetű egyedeket el akarta volna pusztítani, módjában lett volna, hogy megsemmisítse őket. Azonban az élet, amely a lélekben nyilvánul meg, nemcsak egyféle erőből áll - mert hiszen más lelki erő hozza létre az érzést, más az értelmet, más a vágyakat, a törekvéseket, az akaratot - **mert a lélek az életnek azokban a titokzatos erőiben él, amelyeket a teremtő Isten összeállított, hogy egy egyéniség legyen belőle - Isten pedig az életet nem pusztítja el.**

Olyan tehát a lélek szervezete is, mint a testi szervezet, amelynek minden része más és más erőből van összeállítva: más erők vannak a lábakban, mások az emésztőszervekben, más erők az idegekben; de ezeknek az erőknek harmóniában kell munkálkodniuk egymással, mert mihelyt nincs közöttük harmónia, azonnal zavarok állnak elő, és kész a betegség.

Így van ez a lélekkel is. Mivel a test a léleknek látható külső formája és kifejezője, tehát nem kell messzire menni ahhoz, hogy a földi ember elképzelhesse a lélek erőinek összetételét. **Hiszen a léleknek éppúgy van keze, lába, szíve, tüdeje és emésztőszervei, mint a testnek; de ezek mindenesetre nem az anyagi világ beállítottsága szerint, hanem a szellemi élet, a szellemi világ beállítottsága szerint végzik azt a munkát, amelyet végezniük kell**. Míg az anyagi test az anyagban végzi el a szolgálatát, addig a lélek a maga világában végzi el azt a munkát, mit a gondviselő teremtő Isten az élettel reá bízott. Tehát ezek az erők vannak megfertőzve, ezek vannak halálra ítélve az Isten törvényétől való elszakadás folytán.

Ezért mondom én, hogy nincsen, és nem lehet az embernek elvetnivaló érzése; ki kell keresnie, meg kell keresnie, hogy honnan indul ki az érzés, mit akar, mi a célja. És mikor az ember azt megtalálta, akkor az igazság világosságánál meg kell vizsgálnia, hogy mit akar azzal a lélek kifejezni. És ha a lélek-

nek csakugyan van mondanivalója a ténykedések világában, de azt nem helyes úton-módon akarja kifejezni, akkor azokat a lelkierőket a törvényes út felé kell irányítani, **hogy a lélek azon a módon próbálja magát kifejezni, azon a módon próbáljon magáról életjelt adni, hogy a lélek úgy élhesse ki magát. Mert ki kell magát fejeznie, hisz azért van a létbe küldve; azért engedi meg az Isten a hibás és tökéletlen lelkeknek is, hogy kiélhessék magukat, azt a munkát bízva reájuk, amit az ő tökéletlenségükkel fel kell dolgozniuk, elemeire kell bontaniuk.**

Ez a munka pedig - ha nem volt helyes - megtermi a lélekre nézve azokat a visszahatásokat, amelyekből tanulnia kell: a fájdalmakat, a gyötrődéseket, a szenvedéseket, a csalódásokat. De ha a lélek helyes úton-módon igyekszik magát kifejezni, s ha nem is mindenben tökéletesen, de mégis megközelíti a jót, vagyis a jóhoz hasonlót, akkor egy fokkal feljebb emelkedik. Hiszen a földön mindenki önmagát adja azokban a vágyakban, törekvésekben és azokban a lelkesedésekben, amelyekkel valamibe beledolgozza magát, amikor az egész lelkét lángba borítja a lelkesedés tüze, amikor mindent képes feláldozni, hogy az a vágya beteljesedjék, amelyben éppen ég, amiért lángol. *Az mutatja meg azután az ember tulajdonképpeni lelki fokozatát, hogy mivel foglalkozik, miben talál örömöt, miben kívánja kiélni a lelki érzéseit.* A jó felé haladó léleknek lehetnek hibái, tökéletlenségei, amelyek mint a földi lét árnyékai húzódnak utána. De ennek dacára is az ő jóra irányuló lelki megmozdulásai, vágyai, törekvései, munkálkodásai mutatják meg azt, hogy tulajdonképpen kicsoda ő.

Boldog az, aki ebben a sokféle hatásokkal hullámzó életben le tudja győzni önmagában azokat a rossz hatásokat, amelyek őt lelkileg és testileg érintik, és mindazok ellenére ő rossz hatásokat nem bocsát ki magából, hanem amit kibocsát, amilyen érzésekkel a teremtett világgal érintkezik, azok jók, áldást hozók és az Isten törvényével megegyezők. Nem is tud-

játok ti emberek elgondolni, hogy a továbbiakban mennyi boldogító megmozdulás, mennyi felemelő érzés és szent lelkesedés tölti be a szellemet, amikor egy ilyen életre tekinthet vissza! *Mert a természet lelke, amely az igazságot tükrözi vissza, mindent, mindent átvált szellemi értékké, és minden csillogva, ragyogva, boldogító életfeltételeket kínálva várja meg azt, aki ezeket a természet világában itt hagyta, mert* ***az egész természet ujjong és örül, ha ebben a lefokozottságában is a szellemi jóval és igazzal találkozhat.*** *A szellemi jóval pedig csak az emberen keresztül, a testet öltött szellemen keresztül találkozhat.* Az ilyen emberi élet áldásává válik a földnek és az egész természetnek. **Már beszéltem nektek erről, hogy amikor a jó, igaz és szent lelkesedés tüzében égő emberi élek jót és igazat cselekszik, és önmagából valamit áldozni is képes, akkor még a lélegzete is, amit magából kibocsát, átszellemült anyagrészecskéket emel fel és hoz át ebbe a láthatatlan világba**, amelyet ha nem láttok is, de a lelketekkel érzékeltek egyszer másszor, amikor közel juttok hozzá. Az ilyen embernek a delejessége nyugalmat, békességet és gyógyító erőket áraszt magából, és felemelő érzéseket kelt embertársaiban.

Érdemes tehát az embernek minden rosszat minél hamarább kidobni a lelkéből, és az értelmével és érzelmével a jó és igaz felé fordulnia, hogy ezzel összekapcsolódva megszilárdítsa a helyzetét és állapotát abban a világban, ahonnan csak jót, csak erősítést kaphat. Ez vesz körül titeket, ez képezi a ti atmoszférátokat. Ez rakódik le mindenfelé, ahol éltek, ahol megfordultok; olyan hatásokat váltotok ki, amilyen érzések és gondolatok, amilyen szent és tiszta lelkesedések, törekvések és vágyak élnek a lelketekben, mert ezek a ti testi erőiteken keresztül is kisugároznak. Hiszen látjátok a földi világban is, hogy aki füsttel, korommal és szénnel dolgozik, azt belepi a füst, a korom és a szénpor, és fekete lesz tőle; ha valaki liszttel dolgozik, belepi a liszt; ha pedig valaki arannyal dolgozik, ahol az arany apró részecskékre bomolva porrá válik, azt belepi az

aranypor. Így a ti lelketeket is mindig azok a természetrészecskék, lepik be, amelyekben foglalatosak vagytok, és viszont ti is a lelketekből vagy kormot, vagy füstöt, vagy aranyport hintetek szét a környezetetekre.

Aranypor alatt értem azt a szeretetet, azt az igazat, azt a felemelő reménykedést, hitet, Istenbe vetett bizalmat, ami a lelketekből, a lelketeken keresztül mintegy kisugárzik, mintegy befogja a lelki világotokat, sőt az anyagi világotokat is, bár láthatatlanul. Mert azok a természeti erők felfogják ezeket az érzéseket, és aranypor alakjában látjátok ezeket lerakodni mindarra, ami benneteket körülvesz, egyszóval bearanyozza mindazt, amihez hozzányúltatok, amivel foglalkoztatok, amivel munkálkodtatok. És áldást hoz nemcsak reátok, de mindazokra, akikkel összeköttetésbe jutottatok. Ezzel magasabb rendű, gyorsabb mozgású életforgást indítotok meg. T. i. az élethullámzás, amely titeket körülvesz, fölveszi a ti lelketek érzéskisugárzásait, és hogyha ti igaz és szent dolgokkal foglalkoztok és az életetek abban telik el, akkor ez az élethullámzás átveszi ezt a ragyogást és továbbhullámzik vele. Azaz, akik fel vannak készülve azzal az igaz vágyakozással, amely a jót vonzza magához, azok magukhoz vonják a jót és igazat, mert bennük az rokonszenvet ébreszt. Azonban *akik nincsenek erre felkészülve, azokban éppen ellentétes érzéseket ébresztetek, úgy hogy azok nyugtalanságot, izgalmat éreznek, mert a gonosz, azaz a bennük lévő rossz természet és az őket körülvevő gonosz fluidok izgalomba jönnek ennek a nagyobb gyorsaságú áramlatnak az érintése folytán. És mivel az ő céljuk, az ő irányuk más, ennél fogva ti akaratlanul és tudtotokon kívül izgalmat ébresztetek bennük, esetleg rossz érzéseket még azzal is, amivel éppen jót akartok. Így nem egyszer ellenségeskedést váltotok ki azokban a fluidokban, s még ha az egyénekben nem is válik tudatossá, de a fluidokban már ott szunnyadnak az ő számukra nyugtalanító erők, s nem egyszer ellenetekre*

cselekszenek, és nem egyszer fájdalmat okoznak nektek. Ebben a fájdalomokozásban azonban már benne van az ő ítéletük is, de egyszersmind benne van a kegyelem is részükre. Mert ha igazak vagytok, s a ti jó és igaz törekvésetekben méltatlan szenvedés ér benneteket, és igazságotok tudatában elkeseredve talán bennetek rossz érzést kelt az a hatás, akkor ez a hatás az igazságot nagyobb erővel hívja ki az ellen, aki az igazságtalanságot elkövette, s ezzel sietteti az önmaga ítéletének bekövetkezését.

Az ilyen lelkek állapota az elposványosodott állóvizéhez hasonlatos, amelyben mindenféle pusztító és rossz életlehetőségek kifejlődhetnek. *Az ilyen, lélekre nem jön olyan könnyen meg az igazság megtorló intézkedése. Mert ez már olyan messze esett az igazságtól, hogy az igazságnak még előbb más fluidokat kell feldolgoznia, hogy átdolgozó erejével magához az egyén megfertőzött lelkéhez is hozzáférkőzhessen.* Azonban ha az ilyen lélek az igazat, a jót bántja meg, akkor sokkal gyorsabb forgást idéz elő vele, mert a megbántott igaznak a fájdalma révén a megtorló visszahatás sokkal hamarább éri utol, és így sokkal hamarabb megkezdődhet az ő javulása és tisztulása is, mint ha megmaradt volna abban a tespedő, rossz állapotban, amit semmi nem háborgat, amelyben minden rossz továbbfejlődhetik a maga ellentétes céljai felé.

Íme egy kicsiny bepillantás a láthatatlan világba, hogy abban az érzések, a vágyak, a törekvések, a beszédek és cselekedetek milyen hatásokat és viszonthatásokat hoznak létre a fejleményekben. Hogyha az emberek igazabbak és lelkiismeretesebbek volnának, és jobban törekednének az igazságra, akkor hamarább érné utól a cselekedetet a következmény, a bűnt a bűnhődés, *és akkor az emberek javulása és tisztulása gyorsabb tempóban haladhatna előre.* Így azonban megrekednek a rosszban, mert egyik rossz a másikat támogatja, egyik a másikat kíméli, védi; mert az emberek ahelyett, hogy

egymást építenék, inkább ha abból valami hasznuk van, vagy valamiképpen a hiúságuk, a dicsvágyuk kielégülhet, a hízelgés által még megerősítik egymás hibáit és felhizlalják egymás hiúságát. Mert ameddig a hiúság sátrat von a bűnös lélek felett, addig védett helyen érzi magát, és ő maga is leszedheti azokat az olcsó hasznokat, amelyeket neki a bűn kínál. A másik túlzás pedig az, amikor az ember túl éles szemmel bírálja a másiknak a hibáit, fogyatkozásait, és így önmagáról megfeledkezve, önmagát bűntelennek szereti képzelni. És nem szeretetből figyelmezteti a felebarátját, hanem feddőleg, dorgálólag, és rosszalólag állítja pellengérre a hibázó embert, hogy önmagát annál érdemesebbnek és tökéletesebbnek tartva, urává tolja föl a maga egyéniségét, hogy ő diktálhasson ugyancsak az alatt a sátor alatt, ami őt hozzáférhetetlenné és sebezhetetlenné teszi.

Ezek azok a felettébb igazságoskodók, a kákán is csomót keresők, a szőrszálhasogatók, akik soha semmit el nem tudnak nézni, semmit meg nem tudnak bocsátani, mert hiányzik belőlük a szeretet. Ez a két véglet küzd egymással, és úgy az egyik, mint a másik hibázik. **Egyetlen útja van a fejlődésnek: megérteni és cselekedni az Isten akaratát, jó példát mutatni és szeretettel figyelmeztetni; és ha ez nem használ, akkor az illetőt átadni lélekben annak a másik törvénynek, amely már erősebb hangon szól bele az ember életébe.** Ez azonban már nem a ti dolgotok. Mert Isten Lelke mindenütt jelen van, mindent lát, mindent tud, és mindent bölcsen intéz el a természet rendje szerint, amit Ő alkotott meg. Ezt a természetet mindenkinek az igazsággal kell szolgálnia és azzal a szeretettel, ami csak kitermelődhetett a lelkében. És hogyha az ember szeretettel szolgál, akkor lehetetlen, hogy kegyetlen és gonosz legyen; lehetetlen, hogy meg nem értő legyen, lehetetlen, hogy túlkapásokra ragadtassa magát. Mert lélekben az Isten kezébe helyezte a sorsát, az életét, a haladását, a fejlődését, és tudja, hogy az Isten Lelke minden pillanatban vizsgálja az ember lelkét és az egész természet lelkét. Mert hiszen őelőtte

minden nyitva áll, mert Ő mindenben minden, és mindenkinek mindenkor azt a legjobbat adja, amit annak adni lehet.

Ne a világ dolgaival, hanem Isten dolgaival törődjetek! (**)

A földi élei célja, hogy a lélek megtanuljon a maga lábán járni. - Nem a cselekedetek ítélnek el, hanem az azokat létrehozó érzés. - A hívő ember óriási előnye a hitetlen felett. - A hitetlent gúzsba köti az anyag szelleme. - Miből tartja fenn hatalmát az ellentét szelleme? - Tulajdonképpen mindent az Igazság lényege tart fenn. - Jaj annak, aki életével a múlandóságnak szolgált! - Örökkévalóságok választják el a hívő és hitetlen jövendő sorsát. - Van örök kárhozat! - A világ nagy sebességgel halad a lejtőn lefelé. - Akik az igazságért munkálkodnak, azoknak jutalma bűneik bocsánata lesz. - Ne harcoljatok testi előnyökért!

Az egész földi élet célja az, hogy a lélek megtanuljon a maga lábán járni, azaz a maga erejére támaszkodva járni azt az utat, amely előtte áll a maga akadályaival, próbáival és azokkal a körülményekkel, amelyekkel a léleknek sorra meg kell ütköznie. Amikor ezekkel megütközik, akkor a maga tulajdonképpeni fokozatát rányomja arra a világra, amelyen keresztülhalad, arra az erőhullámzásra, amely őt körülveszi, s ezzel beírja a nevét a természetbe. S amikor elérkezik az ő szellemi felébredésének ideje, akkor magasabb rendű látás, magasabb megismerés szerint tekint vissza erre az ő földi állapotvilágára, s meglátja benne azokat a kincseket, amelyek az ő továbbhaladásának célját szolgálták, de meglátja azokat a mulasztásokat, azokat az elhibázott megmozdulásokat is, amelyek előhaladásában gátul szolgáltak. Tulajdonképpen nem mindig a cselekedetek azok, amik elítélnek, vagy fölemelnek, hanem az a benső megismerés, amely egy még magasabb, még tisztultabb törvényvilágba emelkedve mond ítéletet az elgondolásaitok, cselekedeteitek és érzéseitek felett. Ami pedig ítélkezik, az a saját énetekben elrejtett isteni szikra, amely hogyha világossághoz jutott, maga körül megvilágítja azokat a rétegeket, amelyekben dolgozott és dolgozik. Ha helyesen ítél, akkor jó irányban halad, ha pedig helytelenül ítél, akkor okvetlenül kitér

a jó irányból, és feltartóztatja önmagát olyan állomásokon, amelyek az ő részére nem kívánatosak, és azok az eredmények sem kívánatosak, amelyeket ezzel elér.

Ebből következik *a hívő ember óriási előnye a hitetlenül élő felett:* a hívő ember feltárja a lelkét és kinyitja a tudatának réseit a felső hatalomnak, s ezen a hitén keresztül a magasabb világhoz képes kapcsolódni és vele az összeköttetést fenntartani, amely magasabb rendű, láthatatlan, de megsejtett világ ezen az úton képes a behatását érvényesíteni a földi életben küzdő és vergődő szellem érdekében. Ezt az irányítást fogadja el a benső én, s ennek következtében az egyén élénkebb szellemi életet él és tisztábban lát azokban a rétegekben, amelyekben dolgozik, s jobban tud tájékozódni, és kevesebb helytelen megmozdulást végez. Ezzel szemben aki egyáltalában elzárja a lelkét a magasabb, a szellemibb világ befolyása elöl, s ahelyett a saját erejével akar előrejutni, s azért a maga elgondolása szerint cselekszik, az beletéved azokba a szövevényekbe, amelyeket részben a jelenlegi körülményei, részben pedig régebbi bűnei és tévedései szőttek és tettek a tudat számára áthatolhatatlanná, áttekinthetetlenné. S egy tapodtat sem képes előrehaladni. Az ilyen lelkek idő előtt kimerülnek, mintegy gúzsba köti őket az anyag fogalma, úgyannyira, hogy elvesztik a tájékozódó képességüket, és csak nehezen, legtöbbnyire csak a halállal, vagy a halál után tudnak föleszmélni a másik élet tudatára. Ekkor azután visszaemlékeznek olyan dolgokra, amelyek őket gondolkodóba ejtik, és bizonyos következtetésekre késztetik, amelyekből egy újabb jövő alakul ki számukra. Ebben az újabb jövőben újabb alkalmak, újabb körülmények, újabb eshetőségek tömkelegébe zuhannak bele, amelyekben - miután a hitük elcsenevészedett - ismét csak olyan tájékozatlanul, olyan tudatlanul vergődnek, de még kevesebb lehetőséggel arra, hogy a hitet megszerezhessék. S mindig szűkebb és szűkebb körre szorulnak, úgy hogy a ma-

gasabb rendű életről, a szellemibb világról még csak sejtésük sem alakulhat ki.

Azért hangoztatom én mindig, hogy boldogok azok, akiknek lelkében felvillant a hitnek fénye, a megsejtésnek az a kicsiny világossága, amely az ő földi testben tévelygő tudatukat felrázta. És egy bizonyos pontra irányította, amely pontban megtalálták azokat a lehetőségeket, azokat a kicsiny, alig észrevehető réseket, amelyeken keresztül az ő kicsiny hitük világosságánál bepillanthatnak a láthatatlan, rejtett világba. **Titeket is boldogoknak mondalak, mert a hit nélkül szűkölködőkkel összehasonlítva a ti életetek világosságban járás.** Mert ez a világosság, a hit világossága, előre veti fényét, és ti sok mindent megláttok, amelyek amazoknak, a vakoknak figyelmét elkerülik. Sok olyan dologról meggyőződhettek, számotokra sok olyan dolog bizonyossággá változhat, amelyekről az a másik ember nem tud, és nem is tudhat. **És miért nem tudhat? Nem azért, mintha az Isten egyiket megajándékozná kegyelmével, mert az neki kedvesebb, a másikat pedig elvetné, mintha az Isten kivételezne. Nem, hanem azért, mert ezek a hitben szegény lelkek szándékosan zárták be a lelki szemeiket bizonyos alkalmaknál, bizonyos életekben, amikor bizonyos próbákon ennek a hitnek világosságával megismerkedhettek volna**. Ezek lassan-lassan eladták mennyei örökségüket, eladták istenfiúságuk jogát a sátánnak, a megtévesztés szellemének.

Mert valahányszor az ember a testi előnyöknek, a káprázatnak bódulatába esik, és megtagadja azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül az engedelmesség folytán az Istennel összeköttetést szerezhetne, csak azért, hogy az ő testies akarata, testies vágya mehessen teljesedésbe, mindannyiszor a mennyei értékekből ad oda valamit a megtévesztés szellemének. Mindannyiszor aranypénzeket és drágagyöngyöket szór oda, amelyekért nehéz árat fizet, amikor majd újra meg akarja azokat szerezni. A megtévesztés szelleme ebből tartja fenn az

uralmát, a gazdagságát ezen a világon. Ezekből a hamisságokon szerzett mennyei értékekből, életvagyonokból táplálja azt a hatalmat, amely időről-időre óriásivá növekedik az alatt az idő alatt, amíg az isteni kegyelem feltartóztatja a gonoszság következményeit. És engedi élni az igazságnak árnyékát is csak azért, hogy azok, akik ezekben tévelyegnek, egyszer-egyszer mégiscsak kijuthassanak a világosságra, és megismerhessék a helyes utat, és megtérhessenek őhozzá. **De amikor már egy-egy ilyen turnus lejáródik, akkor Istennek kegyelme visszahúzódik, és az igazság, a valóság kivonul ezekből a nagyra nőtt hatalmi építkezésekből, s akkor egy pillanat alatt összeomló világok, nemzetek süllyednek alá, hatalmasságok hullanak porba, és a hazugság épülete, amelyet az igazság gerendái többé nem tartanak fenn, összedől, és maga alá temeti mindazokat, akik hittek ezeknek a hazugságoknak az erejében.** Mert *hiszen mindent csak az igazság tart fenn, az igazság lényege; hogyha az igazság, a lényeg kivonul valamiből, akkor az üres forma porrá és hamuvá omlik össze még a szellemvilágban is.*

Majd ha ti is látjátok, hogyan dőlnek romba az emberek építkezései, nagyot akarásai az igazság egyetlen szellőjének fuvallatára, akkor ti is megrettentek lélekben, és hálát adtok Istennek, hogy ti ezt az igazságot, ha nem is teljes egészében, de valamennyire mégis felfogtátok, és az életetekben erősebb volt az igazsághoz való ragaszkodás, az igazságba vetett hit, mint a káprázat felé való vágyódás. **Boldogok azok, akik nem hordták oda az életük napjainak, óráinak eredményeit a hazugság épületének felépítéséhez; boldogok azok, akik egyszerűségükkel, igazság-megérzésükkel az Istenhez kapcsolódtak,** ahhoz az elvhez, ahhoz az igazsághoz, amelyről úgy érzik, hogy az mindennél hatalmasabb, mindennek alapja és fenntartó ereje. Mi, Isten igazságában élő lelkek csak azt tekintjük munkának, ha ezt az igazságot mind mélyebben és mélyebben feltárjuk, és mind észrevehetőbben állítjuk az ember-

lelkek elé, hogy azok erre felfigyeljenek, és lelki szemeikkel meglássák azt a valódi Életet, amely felé a léleknek sietnie kell, amely életet a cselekedeteivel, gondolataival, érzéseivel, vágyaival és törekvéseivel erősítenie, valósággá tennie kell.

Mert aki ezt a maga életével, vágyaival, cselekedeteivel, törekvéseivel nem erősíti, annak nincs is benne semmi keresnivalója, mert nincsen benne semmi része. Ki hol és mit dolgozott, oda tartozik, abba a világba, mert oda, abba helyezte az életének eredményeit; ott van az erőinek, a lelkének otthona, amelyben dolgozott, amelyben mozgott és cselekedett. S ki mit dolgozott, ki hol épített, annak az nyújt lelki otthont. De jaj annak, aki életével a mulandónak dolgozott, aki éleiével a káprázatnak, a hazugságnak épületét segítette megerősíteni, aki abba dolgozta bele az életét, ami eleve megsemmisülésre van ítélve!

Ti tapasztaljátok, hogy a tekinteteteket minden beszédemmel, minden figyelmeztetésemmel mindig e felé az örökkévaló felé igyekszem irányítani, és amikor valamiről beszélek, mindig azzal a céllal teszem, hogy meggyőzzelek benneteket arról, hogy ez a valóság. Minden mást pedig, amit mint emberek láttok, aminek ideig-óráig talán a hátrányát tapasztaljátok, amitől szenvedtek, nem kell valóságnak tartanotok, mert elmúlik a földnek és a hazugságnak minden dicsősége, minden ereje, fénye és káprázata. Én csak ezért munkálkodom közöttetek, semmi másért; csak azért, hogy nagy botlásoktól, nagy tévedésektől megóvjalak benneteket, hogy segítsem a lelketeket kiemelni az anyag ködéből, a látszat káprázatából. Hogy az anyag ne uralkodhassak felettetek, hanem ti uraljátok az anyagot, és próbáljátok azt a szellem szolgálatába állítani. Mert amit a szellem szolgálatába állítottatok, az a káprázatból, a mulandóból valósággá válik, mert az isteni lényeg pecsétje nyomódik minden eredményre, amit elértek: az isteni lényegnek, azaz a jónak, az igaznak, a boldogítónak, a valóságnak a pe-

csétje. Ez az érték, amit senki el nem vehet, ellenkezőleg: ezt az örökkévaló Isten az ő mérhetetlen jóságával és kifogyhatatlan gazdagságával megsokszorozza, megnagyobbítja számotokra. Hogy ezáltal legyen lakozásotok azokban a világokban, amelyeket Ő készített el a hívők számára, azok számára, akik itt a próbák világában nem hagyják magukat eltéríttetni a helyes útról, hanem hitükkel az örökkévalót, az isteni jót és igazat keresik. Akik bárha csak megpróbáltatások, meghurcoltatások és nagy áldozatok árán tudnak is itt valamit elérni a gonosz erejével és hatalmával szemben, mégsem veszik le tekintetüket az örökkévalóról. **Ezeket a kegyelem Istene nem hagyja magukra, hanem megvilágítja a lelküket, és elvezeti őket arra a helyre, abba az életbe, amely életben boldogoknak érzik magukat, s amely boldogság még csak kezdete azoknak a jóknak, amelyeket részükre az Isten fenntartott. Ekkor támadnak fel a halálból az életre.**

Akik pedig a tekintetükkel eltévelyednek, és szívesen szemlélik a káprázatos és csalóka jókat, azok beletévednek a test, és a világ nyújtotta örömök szemléletébe, és a szívükben mindinkább feléled a vágyak tüze, amely őket minden cselekedetükkel, minden gondolatukkal és érzésükkel e világ felé vonja. Így a testen keresztül elérhető szép és jó vonzóerejének engedve mind messzebb és messzebb fordítják el tekintetüket Istentől. Ezek a lelkek élvén meghaltak, mert részükre a valóság világa mindinkább ködbevesző semmivé válik; az ő sorsuk az elfakulás, az elerőtlenedés, az élet tüzének mindinkább való kialvása, az elporladás, a hamuvá válás, amíg az élet tüzének legkisebb szikrája is kialszik a lelkükben, s a kegyelemnek egy újabb fordulójáig kell várniuk, míg ismét életre ébresztetnek.

Ameddig pedig ezek a maguk átalakulásában, bebábosodásában alusznak, addig az élet folyton terjeszkedik, nagyobbodik; az isteni akarat törvényében élők mind nagyobbakat cselekedhetnek, alkothatnak. Világok huny-

nak ki és világok születnek, s az örökkévalóságnak egy ilyen állomásán találkoznak azután azok a lelkek, akik valaha együtt jártak, akik valaha együtt éreztek, egy sorsban éltek, de amíg az egyik mennyei hatalmassággá fejlődött, addig a másik még csak nem is rabszolga-állapotban, hanem még annál is sokkal alacsonyabb állapotban van. **Ezt az állapotot pedig végig kell tapasztalnia, végig kell szenvednie az így lesüllyedt léleknek, hogy az értelmi világosság, a szellem isteni szikrája életre kelhessen abban a megsűrűsített anyagban, abban a kiégett törmelékben, amelyből neki, az ő szellemének kell új életet, új életlehetőségeket kicsiholnia. Hogy a saját munkája révén ismét megismerkedhessék azokkal az eshetőségekkel, amelyek viszik-vezetik az életét a felé a fogalom felé, a felé a Hatalom felé, amelyet valaha ismert, amelyről tudott, de a gőgjével, testiségével, gyűlöletével megtagadott.**

Hosszú, idővel kifejezhetetlen örökkévalóságok járódnak le, s nagy, áthatolhatatlan űr képződik a hívő és hitetlen lelkek jövőjének újjáébredése között. Ezek az örökkévalóságok áthidalhatatlanok, és így azok tulajdonképpen nem is léteznek a szellem részére. Ez az a halál, amelyről az írások beszélnek, ez az a kárhozat, amelytől a mennyei Atya és az ő szent Fia félti azokat, akik immár felébredtek, akik immár az Isten ismeretének tudatát hordozzák a lelkükben. Ettől a haláltól, ettől a kárhozattól féltette, és mégis ezt helyezte kilátásba a hitetlenek számára az Isten kijelentése. A felületes lélek, ha spiritista, ha szellemhívő is, aki kicsinységében nagynak és hatalmasnak képzeli magát, egyszerűen kijelenti, hogy nincsen örök kárhozat. **Én azonban azt mondom, hogy bármilyen magas helyről és bármilyen pecsét alatt jöjjön is ez a kijelentés, és az igazságnak bármilyen hatalmas erejével hasson is, mégis, mivel emberen keresztül jön, benne van a hiba a leadásban, amikor azt mondják, hogy nincs örök kárhozat. Igenis van! Mert annak az örökkéva-**

lóságnak áthidalásához és eggyé tevéséhez, amelyben az isteni kegyelem új életre ébreszti a szellemet, nektek, sem mint embereknek, sem mint szellemeknek nincsen meg a lehetőségetek. Mert abban az örökkévalóságban a tudat megszűnik, és a szellem elfelejti, hogy él és van; s amikor arra van szüksége, hogy az élet anyagával együtt végtelen lassúsággal szerezze ismét vissza az öntudat első kicsinyke világosságát: akkor ez nem feltámadás, hanem új élet, amelynek a régihez semmi köze sincs, amely a réginek nem folytatása, a réginek nem befejezése. Új élet az, Istennek új ajándéka, a szellemnek új életbe helyezése, amelyet nem hidal át semmi, aminek áthidalását az Isten az ő titkos dolgainak, elgondolásainak mélységeivel választja el, amelyeket Isten még *a hatalmas angyalokkal sem közöl, annál kevésbé közöl azzal, aki ennek az újjáébresztett létnek szenvedő alanya.*

*

És sajnos, mégis sajgó szívvel, a szeretetnek fájó könnyeivel tekintünk a csoportokra, amelyek ma még egyeknek látszanak test szerint, mert egy csoportba vannak tömörítve, egy fajhoz tartoznak, egy fluid tartja össze őket, mert sokan, sokan kihullanak a rosta lyukain, és hullanak alá mind mélyebbre és mélyebbre az Isten törvényének fokozatain. **A mi szemeinkkel nézve már most is sokaknak sorsát látjuk megpecsételve. A lelkük állapotán, a gondolataikon, az érzéseiken és törekvéseiken - amelyeknek ebben az utolsó korszakban mint valami nagy kiválasztó, forrongó gépezeten kell keresztül jutniok - már a halálnak, az elalvásnak az előjeleit, a halálnak pecsétjét viselik magukon.** Mert mint ahogyan a zsarátnok, amely a tűztömegből kihull, hogyha nem talál száraz helyre, hanem nedves helyre esik, amelyik oldalával a nedves helyhez tapad, ott rajta fekete folt keletkezik, és terjed, terjed, mígnem egészen kialuszik a tüze: úgy történik a szellemmel is, aki az Isten fényköréből kiszakadt.

Mert az istentagadás, a hitnek, a szellemi életnek, a jónak és igaznak a tagadása és a rombolási elvnek előtérbe jutása, amely a rombolással akar építeni - pedig a sátán világát építi, amikor azt hiszi, hogy a rombolás őt új alkalomhoz juttatja - ezek a romboló erők és hatalmak legelőször az Isten igazságát rombolják le a lélekben. Azután az erkölcsöt rontják meg, végül a szeretet hatalmát, a fejlődés, a haladás lehetőségét gátolják meg. Azok a lelkek pedig, akik ennek a romboló hatalomnak a szolgálatába állnak, a beléjük helyezett isteni szikrával már az életet kioltó nedvességhez értek, s a lelkükben a szellemi élet szikráját a halál sötétsége oltja ki, mert ők a halálnak, a megsemmisülésnek az elvét fogadták el, abban munkálkodnak, és azt akarják diadalra juttatni, abban dolgoznak, abban fáradnak. Ennek a munkálkodásuknak eredményeképpen pedig, ameddig csak a lelkükben az élet szikrája ragyog, ameddig gondolkodni tudnak, ameddig az értelmük el nem borul, mindig szűkebb és szűkebb körre szorul a gondolatvilágúk; mind kevesebb és kevesebb lehetőségük nyílik arra, hogy a sejtelmesről, a láthatatlan világról, a szellemi életről tudomást szerezhessenek, mert a halál sötétsége, amelyet a lelkükben úrrá tettek, lassan-lassan kioltja bennük az élet világosságát. S amikor a halál törvénye lehántja róluk a testi életet, a lelkük legyengülve már alig-alig képes imbolyogva lézengeni, s mivel a lehetetlent akarták lehetővé tenni, abba dolgozták bele az életüket, az erőiket, annak a munkásai voltak: tehát azt aratják, amit testi életükben vetettek; halált vetettek: halált aratnak.

*

Az ellentét szellemének ilyen romboló érvényesülése folytán a világ lejtőn halad, mégpedig nagy sebességgel, lefelé. **Ezért az Isten kegyelme megnyitja azokat a kapukat, azokat az ajtókat, amelyeket az élet törvénye nem zárt be szorosan. És ezeken a réseken, ezeken az ajtókon, ezeken a kapukon keresztül a szellemvilág a maga erőivel, a maga lehetőségeivel befolyást gyakorol a külsőre, az anyagvilág-**

ra, a látszatvilágra, a látszat világ építkezéseire, és igyekszik megmutatni a valóság világát. Hogy akik a lelküket az anyagiassággal, a tévelygés gondolataival és törekvéseivel még nem szőtték be teljesen, azoknak a tekintete az örökkévalóság felé fordulhasson, mielőtt még bezárulnak a menny kapui, s visszatérhessenek oda azok is, akik kihullottak a kévékből és kimaradtak azokból a kegyelmi időkből, amelyek Istentől adva voltak a megtérésükre.

Akik most, ezekben az utolsó időkben, ebben a munkában részt vesznek, azok az utolsó óra munkásai, az utolsó idők megmentettjei és megmentői. Velük együtt be is záródnak a kapuk, és következik a külső világra egy új korszak, egy új építkezési lehetőség. Amelyben az Isten kegyelme újra szól azokhoz, akik még nem egészen haltak meg, akiknek még van fülük a hallásra és szemük a látásra, hogy azok egy új életet, egy új világot találjanak, új próbákat élhessenek. És abban a világban, amelyet építenek, Isten templomát erősebb alapokra helyezhessék, azaz azokat a réseket, amelyek a két világot egymástól elválasztják, kiszélesítsék. Azért egy új testi törvény, egy új életelv alakul, amelyen nagyobbak lesznek az esélyek a jónak és igaznak érvényesítésére. Nagy és szép jutalom vár azokra, akik az eljövendő világ felépítéséhez hozzájárultak, ha csak keveset adhattak is; *nagy és szép jutalom: tévedéseik és bűneik bocsánata.* Új feltámadás, új létbehelyezkedés lesz az, a régiről pedig „emlékezés nem lészen.”

*

Fel tehát a munkára! Isten akarata az, hogy az ő országát és annak igazságát hirdessük és hirdessétek. Ezt adta nekünk és nektek mint feladatot, amelyet meg kell oldanunk, amiért dolgoznunk és harcolnunk kell, és ha kell, áldozatot is kell hoznunk. Azonban nem az áldozat, amit ti sokszor annak gondoltok, amikor anyagi javaitokat áldozzátok föl, vagy a testi életeteket adjátok oda, vagy a munkátokkal, éjjel-nappal való fáradságotokkal szolgáltok. *Ezek már idejétmúlt értékek.*

Nem, Isten nem ezt akarja; ***Isten azt akarja, hogy ti magatokat, a magatok tévelygő, hibázó természetét tagadjátok meg;*** ezt kívánja a harc, amely előttetek áll; a magatok emberi igazságát áldozzátok fel, hogy az isteni igazság érvényesülhessen elsősorban bennetek, és rajtatok keresztül a világban és az egész természetben. S ha ilyen nagy feladat van elétek szabva, akkor *éppen eléggé el vagytok foglalva ahhoz, hogy a világ dolgaival nagyon keveset, vagy éppen semmit se törődjetek.* A világ dolgai kívül álljanak rajtatok; mindenki végezze el a maga dolgát; ti ne küzdjetek, *ti ne harcoljatok azért, hogy a testnek többje legyen, a testnek nagyobb jogai legyenek, és ezzel nagyobb elbizakodottságba vigye bele a lelki tudatot*. **Ti ne harcoljatok azért, hogy a test minél fényesebben öltözködhessek, minél szebbet mutasson; ti ne harcoljatok azért, hogy az ember mind nagyobb és nagyobb jogokat élvezhessen, hogy a gőgje mind hatalmasabbá növekedhessek.**

Nektek éppen ellenkező a célotok; nem azért vagytok itt, hogy magatoknak egymással szemben jogokat verekedjetek ki, hanem, hogy minél tökéletesebben teljesítsétek azokat a kötelességeket, amelyeket az Isten bízott reátok. Ezt nem érti meg a világ, és nem fogja megérteni, csupán azok kevesen, akiket az Isten Lelke kiválasztott a megtérésre. Mert a többiek, akik még éretlenek, akik még nem kiválasztottak, azok élvén élnek, látván látnak, és mégis süketek és vakok maradnak az Isten dolgaival szemben, és meg nem térhetnek, mert nem engedi őket megtérni a saját lelki természetük, amely már a halálnak oltóanyagával van át- meg átitatva. **Ti ne harcoljatok azért, hogy az „ember" minél nagyobb méltóságra emelkedhessek, hogy az emberi öntudat minél magasabbról pöffeszkedhessék és helyezkedhessék szembe az ő tudománya és elért vívmányai révén az Istennel, az Isten igazságával.** Ti ezért ne harcoljatok. Ti maradjatok meg egyszerűségben, alázatosságban. És ha mindenkitől megtapodtattok is, ha min-

denki lenéz, kigúnyol és kinevet is benneteket: a ti tudatotokban élnie kell annak, hogy Aki előttetek járt, hasonló kigúnyolásban, megtapodásban, elárultatásban és megcsúfoltatásban részesült. Ha egyszer úgy érzitek, hogy titeket is kigúnyolnak, kinevetnek, bolondoknak és rajongóknak neveznek: akkor *ebből láthatjátok, hogy jó úton haladtok,* mert ezen az úton ilyen virágok nyílnak és ilyen gyümölcsök teremnek.

Tehát mindaz, ami a külső világ forgatagát fűti, ami az érzéseket felkorbácsolja, az a szeretet és az a gyűlölet, azok a nézetek és azok a felfogások titeket ne érintsenek. Ti vonuljatok vissza a lelketek szentélyébe, s csak annak az érzésnek nyissátok ki a lelketeket, amely érzés a lelketeket Krisztushoz vezeti, hogy ott, az ő lábainál, az ő igazságában találjatok enyhülést, vigasztalást, bátorítást és világosságot, hogy el ne tévelyedjetek a sötét rengetegben.

„Közel van az Úr, már csak az ajtó előtt..” (**)

Az utolsó idők fejvesztettsége. - Isten ígérete és a „szolgáló lelkek”. - Miért kellett az Úrnak csendben, észrevétlenül megszületnie? - Az mutatja meg az ember értékét, hogy milyen igazságban hisz. - Mit jelent az, hogy „az ő férgük meg nem hal”? - A földi életben kell a helyes irányt megtalálni. - Kik azok, akik megtartatnak, s kik vesznek el? -

Ma nagyfontosságú dolgot szeretnék nektek mondani, amelyet kísérjetek egész figyelmetekkel és értelmi felkészültségetekkel, hogy valamiképp félre ne értsétek azt, amit mondok. Mert nagyjelentőségű az a ti részetekre, akik most még itt éltek ezekben az időkben. Mert mint ahogy az írásokból olvashatjátok, hogy „támada nagy világosság” szükséges, hogy ez a világosság a lelketeket áthassa. Szükséges, hogy tudatára ébredjetek annak, hogy az Isten kegyelme miért küldött titeket ebben az időben a földre, mit kell végeznetek, mi a feladatotok és miről kell elszámolnotok. Az írás ezt mondja egy helyen: *„Közel van az Úr, már csak az ajtó előtt.” Igen, már csak az ajtó előtt; és közel van az idő, amikor az emberi lelkek fejvesz-*

tettséggel igyekeznek maguknak mindent megszerezni, a másik oldalról meg igyekeznek maguktól mindent elszórni, hogy semmi fel ne tartóztassa őket a haladásban. Mert nagy lesz a fejvesztettség, nagy lesz a bizonytalanság az Úr második eljövetelének előestéjén! Minden, ami erősnek látszott, meginog, megremeg, mert megreszketteti az erő, amely az egész teremtett mindenségben érezteti a hatását, de érezteti a hatását az emberi lelkekben is. Megtört remények, hiú ábrándok és nagy csalódások lesznek úrrá az ember lelkében azokon a napokon, amelyeket hogyha az isteni kegyelem a választottakért meg nem rövidítene, mindegyik elvesztené mindenét, amije van.

Minden szertefoszló köddé válik akkor a bizonyosság napsugara előtt, és az emberi léleknek majd szemlélnie kell az önmaga hiábavalóságát és minden eddigi munkájának, törekvésének romba dőlését. Azokon a napokon majd keresve keresik a bizonyosságot, a menekülés lehetőségét. Keresve keresik majd azt az igazságot, amelybe a lélek belefogódzkodhatnék, hogy legyen egy erősség, amelyhez támaszkodva bizakodva várhatná azt a végső szót, amelyet a természettörvény mond ki azok csodálkozására és ámulatára, akik megtagadták az Istent és az ő törvényét. Akik semmibe sem vették az ő parancsolatait, és akik fennen hirdették az ember diadalát minden fölött, ami hit, minden fölött, ami a láthatatlan világból származik. Akik elbizakodottságukban megtagadták az Istent, sőt igyekeztek eltörölni mindent, ami az Isten fogalmára emlékeztetett. **Mert ezeket a lelkeket hosszú időn keresztül át- meg átitatta az ellentétes eszme. Nem egy életen keresztül, nem is egy eszmének a diadalra jutásával változtak meg az ilyen szellemek, akik a végső időkre így jutottak el, hanem, az ő lelkük már régen meg volt fertőzve az ellentét gondolatától, az ellentét hazugságától**. A lelkükben ezt fogadták el, ennek hittek, és minden reménységüket, minden törekvésüket ebben a gondolatban, ebben a munkában fejezték ki, hogy ezt érvényesítsék az Isten által megalapozott természettörvénnyel szem-

ben. Ez a nagy küzdelem, amely elejétől fogva tart, egy időben befejeződik, és minden, valami tisztátalan volt, eltakaríttatik a földről, s a föld elérkezik az Úr második eljövetelének idejéhez. Ez éppúgy meg van ígérve, mint ahogyan az első eljövetelt hosszú időkön keresztül jövendölték a próféták.

De éppen mivelhogy olyan hosszú ideig tartott ez a jövendölés, azok a lelkek, akiknek hite nem volt Istentől való, akiknek lelke nem volt beírva az élet könyvébe, nemzedékről-nemzedékre elfogyatkoztak, elfáradtak, elálmosodtak és elaludtak. Álmokat szőttek, és ezeket az álomképeket akarták megvalósítani; álmokat szőttek, délibábokat kergettek, emberi hatalomról, dicsőségről, nemzeti nagyságról álmodoztak**. És magukat többnek, nagyobbnak hirdették és hitték, mint a más emberfajtákat, a más embercsoportokat, akiket leigáztak, akik felett diadalt ültek, akiket rabszíjra fűztek. És akikkel magukat szolgáltatták**, és fennen hirdették, hogy: „óh, minket az istenek felettébb kedvelnek, nekünk, nincs mitől félnünk, mert a mi Istenünk minket lám győzelmekhez, diadalokhoz juttatott, és egy fensőbbséges életet juttatott osztályrészünkül hősiességünkért, halálmegvetésünkért. Igen, az istenek kedvelnek minket, és mi megmutatjuk, hogy tudunk áldozatot hozni a minket kedvelő isteneknek, és igyekszünk a kedvükben járni s megcselekedni, amit ők akarnak.” Minden diadalmámorban és dicsőségben úszó nép és nemzetség így érzett[2]*. Így gondolkodott és álmodozott az időkben, mert elfelejtették azt az ígéretet, amelyet Isten tett a Paradicsomból való kiűzetéskor, hogy elküldi a Szabadítót, aki az emberiséget meg fogja szabadítani tévelygéseitől, bűneitől, hibáitól, téves nézeteitől, és elvezeti az igazságra. Hogy az igazság sugarában megfürödve felismerhesse önmagát, elesettségét, kicsinységét, gyengeségét, és felismerhesse azt a kígyó-módra mellette és körülötte csúszómászó ellentétes igazságot, amelyet a testen keresztül sohasem

[2] * Gondoljunk a mai „nagy” kultúrnemzetek felemelkedésére, hódításaira, „sikereire” (Szerk. megjegyzés)

szűnt meg hangoztatni a sötétség fejedelme, a sátán. Hol lágyan suttogva az ember fülébe, hol mennydörögve, félelmet keltően, megreszkettetve a lélek érzéseit, hogy úgy növelje meg a maga részére az emberektől az elismerést, a hatalmat, a félelmet és a dicsőséget.

Az idő azonban haladt, emberek, nemzetségek, korok tűntek alá a mulandóságban, dicsőségek, hatalmasságok, rendíthetetlennek látszó nagyságok enyésztek el, és még azok is, akik szívükben hordozták az igaz Istenben való hitet, az igaz Isten ígéretében való reménységet, akik várták ennek beteljesülését. Akik látták az igazságtalanságnak, a gonoszságnak világot megrengető nagy csodatételeit, a szívükben megrendültek. De újra meg újra visszatértek ahhoz a reménységhez, amelyet az Istentől kiválasztott lelkek csoportjából küldöttek időről-időre újra meg újra fölelevenítettek a várakozva hívő embercsoportok lelkében. Igen, a szolgáló lelkek csoportjából időről-időre elküldetett egy-egy, hogy hirdesse az Isten nagyságát, hatalmát, mindenekfelett valóságát, és a hitnek lámpását megtöltse azzal a mennyei olajjal, amely olyan sokszor már-már kiapadni készült. Ezek a próféták voltak azok, akik Isten Szentlelkével telítve s a földön testet öltve felújították az Isten nagy ígéretét, amelyet a Paradicsomból történt kiűzetés idejében tett. Ezek a lelkek voltak azok, akik azokban az időkben - sokszor a legsötétebb, a legkétségbeejtőbb, legszomorúbb időkben éltek, és hordozták ezt az ígéretet a szívükben. Ők, mint lámpások világítottak az éjszakában, hogy akik kétségbeestek, akik a reménységüket már-már elveszítették, akiknek lámpásai kialudtak, azoknak legyen azt hol újra megtölteniük a hitnek olajával, hogy el ne essenek, és szintén martalékaivá ne váljanak a sátánnak.

Ezért küldettek a földre a próféták; ezért beszéltek ők azokról a nagy időkről, amikor Isten betölti mindazok várakozását, kívánságát, akik nem csüggedtek el, akik nem hidegültek el, akik nem váltak hűtlenekké Istenhez. És csakugyan, amikor

a legkevésbé várták, amikor már senki sem beszélt róla, amikor minden aludni, elzsibbadva pihenni látszott, akkor történt meg a nagy csoda, akkor nyílt meg az ég, akkor szálltak alá az angyali seregek, mert akkor született meg csendben a Megváltó, akkor teljesedett be az ígéret e világ részére. És e világ mit sem tudott róla. *De jól volt az úgy. Az Isten bölcsessége cselekedte úgy; mert ha ez a világ tudott volna róla, ha ez a világ számított volna rá, akkor minden lehetőséget elzárt volna a maga gonoszságával, a maga hitetlenségével, önzésével és az önmaga dicsőségének megrögzítésével. Ha ez a világ tudta volna, hogy mikor következik be az a nagy perc, az a hatalmas óra, amelyben más irányt vesz a föld forgása, amikor más célt mutat meg az Isten az emberek lelké előtt: oh, akkor az ellentét sokkal nagyobb erőt fejtett volna ki, hogy ez meg ne történhessék!*

Testvéreim! Most azt mondom, és azt mondjuk mindnyájan: készüljetek, mert közel van az Úr, és immár az ajtó előtt. Senki sem tudja, még a mennyei angyalok sem, mikor, mely órában, mely pillanatban jön el az idő, amikor beteljesedik Isten akarata, amikor azt mondja az ellentét hatalmának, hogy: „elég!", amikor ismét porba sújtja a hatalmas sárkányt, a kígyót, a hazugság szellemét, amikor megelégeli annak hatalmát és fondorkodását, az embercsoportok lelkein való uralmát.

Ismét csak azt mondjuk: készüljetek, mert az idő közel van az Úr második eljöveteléhez, és már csak az ajtó előtt. Hiába akarják azt az „égforgást nézők" kiszámítani, kikutatni, hogy mikor jön el az idő, hiába akarják azt valamely ponthoz rögzíteni, hogy mikor jár le az Isten kegyelme, ezt nem tudja senki, mint mondtam, még a szolgáló lelkek sem, hogy azt az emberek világába pontosan belesugározhassák, és így annak pontos idejét senki meg nem állapíthatja.

Hiszen ha ennek pontos ideje meg volna adva, akkor a hatalmas sárkány csalódásba fojtaná az emberi lelkek remény-

ségét, készülődését, és megtévesztené még azokat is, akik el vannak arra pecsételve, hogy bemenjenek az újjá alakított föld boldog létállapotaiba. Azonban az Úr megmondta, megígérte, hogy Ő újra eljön; és amikor eljön, akkor az ő igazságával, az ő világosságával, az ő kegyelmével igazságot tesz, és megtisztítja az ő gabonáját minden konkolytól és tisztátalan magtól, és a konkolyt, az ocsút megégetteti olthatatlan tűzzel kívül, a gabonát pedig betakarítja az ő csűrébe, és mindenek elveszik jutalmukat cselekedeteik és lelki érzéseik szerint. *„Amikor pedig látjátok mindazokat a dolgokat, amelyekről én beszéltem tinektek”* - azt mondja az Úr - *„tudjátok meg, hogy az idő közel van”*. És én újból mondom tinektek, hogy az idő közel van, és már-már az előestéjéhez közeledünk annak a nagy napnak, amikor mindenki elveszi hitének, szeretetének és reménységének s ebből folyó cselekedeteinek jutalmát, amikor beérkezik a föld az utolsó napjához. Vagyis amikor ez a korszak, a kegyelem korszaka lezáródik, és mindenki megrostáltatik, vagyis az igazság szerint a maga helyére, a maga állapotába utasíttatik attól az igazságtól, amelyet követett, amelyben hitt, amely szerint cselekedett azokban a próbaidőkben, amely időkben itt a földi életben test szerint, a maga szabad akarata szerint élt, amely irányt maga választott magának, és amely irányban az erőit kifejlesztette.

Ezért nem mindegy, testvéreim, hogy ki miben hisz, ki miféle igazsághoz kapcsolódik, ki mit tart helyesnek és igaznak, kinek mi az eszménye, mit tart szépnek és jónak, mi előtte az ideál, amelyet követni akar. Az mutatja meg kinek-kinek a fokozatát, az értékét, hogy ki milyen irányt választ magának itt ebben a földi életben. Mert egyszer elérkezik annak az ideje, hogy a természettörvény levetkőzteti az embert az ideiglenes állapotból, kiszólítja abból az életkeretből, amely neki talán kellemes, talán kényelmes és talán örömöt nyújtó és boldogító állapot volt, - vagy éppen talán szenvedést okozó, csalódásokkal és fájdalmakkal, megaláztatásokkal megrakott földi élet

volt. *Végeredményben mindez mindegy;* nem az a fontos, amit a pogány elgondolás fontosnak és mérvadónak tekint. Mert bármilyen keretek közt éli is le az ember a földi életet, *egy a fontos: hogy milyen irányhoz kapcsolódott, milyen igazságot fogadott el, mit tartott helyesnek, és mely úton haladt tovább.*

Mert a földön bármilyen kényszerűnek látszik is az élet, az emberi lélek mégis mindenütt szabadságot élvez, és szabad akaratával választhat jó és rossz közt, cselekedhet jót, és cselekedhet rosszat azok közt a határok közt, amelyeket a sorsa, az életének keretei húztak meg. Az eshetőségek és lehetőségek körülveszik az embert, és ő választhat az igaz és hamis, a jó és rossz közt a lelki érzése, a lelki vágyai szerint. Mert *az ember nem az értelme vezeti, mint ahogyan azt sokan hiszik és állítják, hanem az érzelemvilágának a fejlettsége vagy fejletlensége az, ami őt választásában irányítja,* amely az ő irányításánál, mint hatalmas erő és vonzás valami elvhez köti, amely elv az ő érzésvilágának, az ő lelki vágyainak megfelel. Ezek a lelki vágyak azok, amelyek nemcsak itt ezen a földön, hanem az örökkévalóságban is vezetik az embert.

Mivel pedig az örökkévalóságban szigorú korlátok őrzik azokat a helyzeteket és állapotokat, amelyeket óhajtana és kívánna ugyan a törvénytelen irányban igyekvő lélek is, de azokat el nem érheti, s mivel azok határait át nem lépheti. Tehát *az önmaga vágyaitól, mint meg nem haló férgektől kínoztatva,* a beteljesedés lehetőségének reménysége nélkül, önmagával is elégedetlenül, a helyzetével semmiképp sem kibékülve, a folytonos bosszúságtól és fájdalomtól szenvedve úgyszólván örökös meghasonlásban éli szellemvilágbeli életét. Amikor pedig testhez jut, amikor a törvény őt a kegyelem folytán azokhoz a próbákhoz, s a próbákon keresztül azokhoz a tapasztalásokhoz akarja juttatni, amelyekből megtanulhatná, hogy az irány, amelyet a lelkében hordoz, a halálba, a megsemmisülésbe és az örök elégedetlenségbe viszi. Mint ahogyan

a sebes folyó elsodorja a beléje hullott falevelet, és mint ahogyan a falevél nem tud ellenállni a folyó sodrának: éppúgy nem tud a lélek sem ellenállni a saját vágyainak, hogyha azokat azokban az időkben és alkalmakban nem tanulta meg megfékezni, amikor módjában állt szabad akaratával azt az irányt és lehetőséget választani, amelyben a vágyait meg is valósíthatta.

Tehát itt a földön van az a hely, az állapot, ahol minden lélek kifejezésre juttathatja benső vágyait és elszenvedheti mindazokat a fájdalmakat, csalódásokat, veszteségeket és nyomorúságokat, amelyek tévedéséből előállanak, hogy ezekből okulva más irányt, más igazságot választhasson magának, amelyen haladva nemcsak megelégedést, hanem bizonyos fokú boldogságot is élvezhessen az Isten kegyelméből, amely megtérésével és megjavulásával együtt jár. Itt a földön kell a léleknek megkeresnie és megtalálnia a helyes irányt, amely felé haladva megtalálja elkövetkezendő szellemi életének azt a további bizonyosságát, amelyre öntudatlanul is vágyott. Amelyet a lelkében érez, de a benne lévő rossz, hibás vágyak, gondolatok és indulatok, a bűnökre való hajlandóságok elnyomják ezt a természetes mennyei ösztönét. Úgy, hogy ez nem juthat kifejezésre a testen keresztül, hanem ezzel szemben a testben és a testen keresztül megvalósítható törvénytelenségek, hibák, tévedések és bűnök jutnak szóhoz és keresik a lehetőséget, hogy kiélhessék magukat a földi életben. Mivel az ember lelke túlnyomóan ezekkel van megterhelve, ennél fogva földi életében több rosszat követ el, mint jót, több helytelen felfogást hoz napfényre a tudatban, mint helyes következtetést, s így a cselekedeteiben is több gonoszságot valósít meg, mint jót, ha mégúgy szeretné is a jót cselekedni. Ezért van a földi élet annyi szenvedéssel, annyi fájdalommal, annyi csalódással megrakva, hogy vannak testetöltött szellemek, akik önként keresik a halált, a megnyugvást.

Tehát az a fontos, hogy az ember földi életében idejekorán megtalálja az Istent, az Isten örök törvényét, és helye-

sen ismerje azt meg, hogy földi életében hozzászokjék az engedelmességhez és alázatossághoz. Hozzászokjék ahhoz, hogy minden gondolatát és érzését Isten akaratához idomítsa, és hozzászokjék ahhoz, hogy a testi énjében élő kívánságokat és törekvéseket a magasabb rendűek szolgálatába állítsa, és azokat szükséges áldozatul adja Isten akaratának az ő életében való megvalósulása érdekében. *Nincs ember a földön, aki meg ne kísértetett volna. Nincs ember, aki elmondhatná magáról, hogy soha egy pillanatra sem jött eléje a csábító a kívánságok bűbájos leplében; nincs ember, aki elmondhatná magáról, hogy egy pillanatig sem időzött valamely tisztátalan, helytelen gondolatnál és vágynál,* mert hiszen még a Legjobbat, a Legszentebbet, a Legigazabbat is megkísértette a sátán.

És vajon ha az Isten a kellő időben le nem küldte volna az ő kegyelmét, és meg nem erősítette volna a benne hívők lelkeit a jóban és igazban, vajon megállhatna-e csak egy is ebben a csábításban, megállhatna-e csak egy is azzal az áramlattal szemben, amely a testen keresztül még az igazakat és a jókat is megkísérti?! *Ezért kell az embernek idejében megismernie az Isten igazságát, hogy az ő életének napjaiban, amikor minden lépésnél szemben találja magát a sátán csábításával, elég erős legyen, elég világos legyen a lelki szemeinek látása,* hogy felismerje a legsimábban melléje kúszó vágyat is a kígyó suttogásában és csábításában, amely neki ugyan kedvezni látszik, de ezen a kedvezésen keresztül másoknak fájdalmat, megpróbáltatást és szenvedést okozna. Ezért szükséges, hogy az ember idejében megismerje ezt, hogy az Isten csakugyan meg is segíthesse őt. Mert ez csak akkor következhet be, hogyha az ember felismeri a maga elesettségét, hibáit, tévelygését, mert a lelkében megvilágosodott a Krisztus igazsága, és önmaga is képes felismerni és megítélni, hogy helytelen és igazságtalan volt az a cselekedet, az a beszéd, az eljárás, az a gondolat, az a vágy, az érzés, amelynek, hacsak egy pilla-

natig is, helyt adott a lelkében. *Nincs ember, aki meg ne tántorodnék az úton, és nagyon kevesen vannak, akik el nem esnek.* De Isten az elesetteket fölemeli, mert hiszen Ő segítő kezét nyújtja felénk; de a léleknek föl kell ismernie azt, hogy tévedett. A léleknek be kell ismernie a maga hibáját, tévedését; mert hogyha fel nem ismeri, akkor a segítő kezet nem veszi észre, és akkor képtelen megragadni azt a pillanatot, amikor bekapcsolódhat a segítő kézbe, hogy az felemelje őt.

Fontos tehát, hogy az ember a lelkében megismerje az igazságot, az Isten igazságát. Fontos, hogy lélekben ehhez az igazsághoz hozzásimuljon, hozzátapadjon. Mert ha hozzátapadt, jóllehet téved, jóllehet tökéletlensége folytán hibát követ el, de a tévedéséből, a hibájából fájdalmas tapasztalatot arat le magának. *És a tapasztalat által felismeri Isten kezét, és megcsókolja azt a vesszőt, amellyel őt a Gondviselés megsújtotta, s megtanul hálát adni azokért a szenvedésekért, azokért a fájdalmakért, amelyek őt a megpróbáltatások idején érték. Ez a lélek nincs elveszve; ez a lélek az Isten útján haladva, szenvedve, vagy örülve Isten segítségével lépésről-lépésre vetkőzi le magáról a tévedések természetét, és mindig könnyebben, mindig tisztábban, mindig kisebb és kevesebb kísértéssel küzdve eléri a szabadulás nagy pillanatát, amikor teljesen levetkőzheti hibás természetét, és felöltözteti őt az Úr abba a mennyei köntösbe, amit minden megtérő tékozló gyermekének tartogat a nagy kibontakozás idejére.*

Azonban baj van ott, ahol a lélek csak félig adja át magát Istennek, és csak félig akar az Isten útján haladni, a lelkének másik felét pedig megtartja magának, az önmaga igazságának, a test igazságának. Mert ez a test igazsága végtére mégis csak lesodorja őt az Isten útjáról, és utoljára nem látja meg a maga hibáját, tévedését, mert a lelki szemei elhomályosodnak; csak a testi szemeivel lát. Testi értelmével ért, ítél és okoskodik, és így lassan mindent elveszít, ami őt Istenhez kötötte, ami őt egyensúlyban tartotta az élet útján, és teljesen az ő testi, ön-

ző, hazug igazságának, tévedésének él. *Ezen a lelken nem lehet segíteni.*

A spiritizmus hivatása a végítélet előtt. (**)

A spiritizmus az isteni igazságok védőbástyája. - Miért nem volt szükség az előző korszakokban a spiritizmusra? - Az utolsó ítélet előestéje. - Nemsokára a hivatalos tudomány is megállapítja az önálló lélek létezését. - Az igazi spiritisták. - A spiritizmus igazi hivatása. - A spiritizmus csodáihoz szent félelemmel közeledjetek. - Az apró életgondok megoldása nem a spiritizmus feladata.

A spiritizmusnak ezekben az utolsó időkben az a hivatása, hogy mintegy védőbástyaként álljon ott azoknak az igazságoknak körülzárására, amely igazságokat a különböző vallások és felekezetek tartanak a magukéinak. **Ezek a felekezetek, mint az igazságnak formai tartályai, az írás szavaival hadakoznak, és a halottaktól való tudakozódásnak minősítik az utolsó idők bizonyságát, sőt kivetik a gyülekezetekből azokat, akik ezeknek a meggyőződéseknek nyomán magukat - mondjuk - spiritistáknak vallják**. A saját elgondolásuk szerint ezzel igazságot cselekednek, mert hiszen az írásokra támaszkodnak. De ezek az írások nem a mai kornak, nem az utolsó időknek adattak. Minden időnek megvan a maga kötelező kerete, amellyel körülzárja magát, körülzárja a maga igazságát, a maga eredményét, amelyet szolgál, amelyet diadalra akar vinni. Mózes idejében még a lélek nem volt előkészítve arra, hogy önmagában meg tudja ítélni az igaz Isten és a bálványok közti különbséget, mert hiszen az a kor a bálványok kora volt. Bálványok alatt az ellentét hatalmát, az ellentét erőinek időközönként való megnyilatkozását értették és jelölték meg azok előtt az emberlelkek előtt, akik sötéten, mindentől távol, minden igaz hitnek birtoka nélkül élték testi életüket, fizettek testtel a testért, éltek s meghaltak anélkül, hogy a lelkükben a szellemi világosságnak kicsiny, halvány fénye világított volna előre az úton. Mózes törvénye által az igaz Isten hatalmas, nagy, átütő eredményeket adott a világnak,

hogy megmutassa az igazságot, megtisztítsa az emberek gondolkozását, és elfordítsa a bálványoktól, hogy az ember keresse és kutassa a láthatatlan, a szellemi Istent, akinek hatalma van égen és földön, életen és halálon. Akkor szükséges volt, hogy a szellemek világát kizárják ebből a hitformából, amint szükséges volt, hogy fénylő világosság, az egyistenhit el ne ködösödjék, el ne felhősödjék, a bálványok iránti tisztelet meg ne homályosítsa az igaz Isten tiszteletét és félelmét, amellyel az embernek az Isten kilétét önmagában kellett meghatároznia. Amikor ez a kor elkészült a maga igazságával, és az emberlelkek az ő hitüket, világosságukat, reménységüket az eljövendő Alapítóba helyezték, aki mindenekfelett való, és aki mindentől megszabadíthatja az ember lelkét: akkor ez a hit, ez a ragyogó fény, ez a világosság égi derűként világolt be a földi életbe. Mikor pedig elkövetkezett az idő, hogy beteljesedett az Isten ígérete, és a lelkek betölttettek reménységgel, betölttettek bizonyossággal, és közel érezték magukat az Istenhez: ismét csak nem volt rá szükség, hogy bizonyságot tegyenek azok a lelkek, akik az élők világán kívül élnek és az élőket körülveszik érzéseikkel és gondolataikkal. Amikor azután fellángolt a hit ragyogó világossága, akkor az áldozatok ezrei ajánlották fel magukat Istennek, s magukat mindentől, ami világi, mindentől, ami tévedés, mindentől, ami bűn, megőrizték. És a lelkükben élő Isten iránti alázatossággal, az Istenben vetett hittel mintegy örökmécsül odaajándékozták magukat e világnak, hogy ez a világ általuk világosságot láthasson, s az ő hitükön keresztül nézhessen bele az örökkévalóságba. Ezek mindenüket odaadták, mindenüket feláldozták; az életük sem volt előttük érték, csak azért, hogy az Isten igazságát és az Isten kegyelmét e világhoz, az emberek szeméhez és szívéhez közelebb hozhassák. Hiszen ezeken az önmagukat odaadó és feláldozó lelkeken keresztül, az ő látomásaikon, az ő álomlátásaikon keresztül mindannyiszor egy-egy rés nyílott a sötét égen, hogy az emberi lélek bepillanthasson a mennybe, és láthassa ott az üdvözültek seregének bol-

dogságát, s láthassa, hogy akik mindent odaadtak az Isten szolgálatáért, azok mindent megnyertek az örökkévalóságban. Tehát ezeknél sem volt szerepe, nem volt célja, nem volt küldetése annak a szellemvilágnak, amely világ az ő szenvedéseiben, fájdalmaiban és csalódásaiban mintegy kétségbeesve jajgatott és jajgat ma is elvesztett, elfecsérelt földi élete miatt.

Azonban mivel az emberlelkek mindenkor próbára voltak téve, s mivelhogy kevés lélek volt, aki önmagát feláldozta, mert kevesen voltak, akik megértették az Isten akaratát, azért a földön testet öltöttek lelkében idővel kihűlt az Istenben vetett hit és az odaadás, és elhidegült az alázatosság. Az értelem azonban annál inkább felelevenedett, kutatott az anyagban, és megtalálta sok minden eddig titokban maradt miértre a feleletet, megtalálta a választ sok titkos dologra, amelyet ma, ebben a ti korotokban a tudomány fennen hirdet. Ekkor született meg a gőgös emberi lélekben az elbizakodás, amely ezt mondja: „én vagyok az isten, mert íme, az én eszemmel, az én értelmemmel kikutattam a föld titkait, kikutattam a természet rejtett dolgait, és kikutattam a mennynek titkát, kikutattam az engem körülvevő földkörüli szférák titkát. Én irányítom a föld termését, irányítom a magam egészségét, irányítom testi életem meghosszabbítását; sőt kutatom az örökélet titkát, hogy elnyerhessem azt, és akkor én leszek a magam teremtője, istene; én magam vagyok az isten: az értelem!”

És az értelem szorgalmasan kutatja, hogy az öldöklő fegyverek hatásait hogyan tudhatná minél nagyobbra és tökéletesebbre fokozni; hogyan tudná egyik nemzet a másikat megsemmisíteni, hogy ő uralkodhassak mindenki felett. Kutat az emberi értelem, hogyan tudná kiéheztetni, megsemmisíteni a másik nemzetséget, vagy hogyan tudná rabságra szorítani, hogy teljesen és egyedül őt szolgálja; hogyan tudná egyik ember a másikat térdre kényszeríteni, hogy az fel ne állhasson, és emberi önérzetét soha ne érvényesíthesse. *S mindezt azért, mert eltávolodott Istentől,* az Isten

törvényétől, és fényes értelmével - amellyel a természet titkait kutatja - az ördög munkáját, az ördög akaratát szolgálja a szívében, a lelkében. Az emberiségnek meg kellett volna már érnie arra, hogy lelkében a szép és jó iránt való vágyat megvalósíthassa, tökéletessé és mindenki részére hozzáférhetővé tehesse, hogy egyik ember megtalálhassa a másik emberben az ő testvérét, az Isten által megteremtett azt a másik lelket, aki az ő lelkének társa, aki az ő lelkének kiegészítő része. **De nem ezt cselekszi, hanem a sátán sugallatára hallgatva az öldöklés fegyverét veszi kezébe, és megsemmisíti azt, amit épített, s azért sohasem lesz kész az építkezésével. Minden hiába: ha az emberi ész a maga világosságával a rombolás szellemének utasításait követi, akkor a legnagyobb magasságból is szárnyaszegetten zuhan alá, hogy a föld porában vergődve ismerje fel kicsinységét, erőtlenségét, semmiségét.** Mert az Istennel szembehelyezkedett régi ember bűne ugyanaz, ami a mai ember bűne. De a régi ember lelke nem ismert annyi szépet, annyi jót; a régi ember nem ismerte Istent, és nem ismerte az Isten igazságát. A régi ember nem ismerte a Krisztus által adott szeretetet, a régi ember nem ismerte a kegyelmet, a bűnbocsánatot, nem ismerte az Isten hívó szavát. **A régi ember kora sötét, kietlen és zord volt, míg a mai ember a menny előcsarnokában mozog, mert a menny világossága, a menny érlelő sugara világítja be a lelkét**. *Az ember lelke fölemelkedett a porból, de mivel a sátánt is magával emelte, azért Isten nem engedi, hogy a sátánnak betekintése legyen a mennybe. A menny titkait nem engedi kikutatni, tehát porba sújtja a ma emberét,* és elérkezik az ítélet, és a rombolás szelleme mint egy nagy vihar, végigságuld az egész földön, hogy az elbizakodott emberiséget ismét lentről emelje fel.

*

Ennek a kornak előestéje közeledik, testvéreim. És a spiritizmusnak az a hivatása, az a küldetése, hogy ezekben

az utolsó időkben hirdesse és bizonyítsa a túlvilági élet hitét a tudomány hatalmával szemben, amely lelket, Istent, túlvilági életet, mindent tagad. Mindaddig, ameddig az isteni kegyelem még egy utolsó fényvillanással be nem világít ebbe a titokba, s akkor a tudomány is rá fog jönni, és meg tudja majd határozni azt a mozzanatot, amikor az emberi testből elköltöző lélek útra kél. A tudomány ezt meg fogja rögzíteni. A tudománynak erre az igazságra rá kell jönnie, mielőtt még a vég bekövetkezik. Isten dicsőségének újra helyre kell állnia, és az emberek lelkén úrrá kell lennie. És ez lesz az idő, amikor a tudomány a maga hatalmával a légkör erőit mozgatja meg, hogy azokat is a maga szolgálatába állítsa. *Ugyanakkor fogja a tudomány megfigyelni az eltávozó lelket, és kézzelfoghatóan és szemmel láthatóan bebizonyítani, hogy van élet a síron túl. Ezzel befejeződik a tudomány korszaka. És akkor azok, akik ezeknek a bizonyosságoknak láttára és hallatára megtérnek, és lehántják magukról a külső ember minden kívánságát, minden önző igazságát és hazugságát, s felismerve a bűnt, a porba és hamuba ülve megtérnek és az utolsó időkben felajánlják szolgálatukat az Istennek, hogy az ő igazságát szolgálják vele: azok, valamint akik nekik hisznek és általuk megtérnek, meg lesznek mentve ennek a kornak úgyszólván utolsó órájában.*

*

Azonban ezt a megtérést nem úgy értem, mint ahogy ti értitek, kedves testvéreim. Mert *nem mindenki spiritista ám, aki magát spiritistának gondolja. Ti köztetek sem mindenki spiritista, aki az üléseken részt vesz.* Ameddig a lelketek meg nem tér azokból az emberi hibákból és gyarlóságokból, amelyekkel meg van terhelve, addig hiába mondjátok magatokat spiritistáknak, nem vagytok azok. Hiszen minden kérésem dacára sem tudjátok ezeket a gyarlóságokat kívül hagyni az ajtókon, hanem behozzátok magatokkal minden rossz érzéseteket, minden emberi hiábavalóságotokat, rossz természeteteket,

és megnehezítitek a légkört az érzéseitekkel, a gondolataitokkal, sőt még a hitetlenkedést,- a kételkedést is sokszor behozzátok, és ezzel megakadályozzátok a szellemek közléseit is. Nem mindenki spiritista, aki elolvas egy könyvet és beül bizonyos ülésekre. Hanem *csakis azok mondhatják el magukról, hogy ők csakugyan spiritisták, akik a lelkükben megrettenve Isten igazságának és nagyságának hatalmasságától megállnak, megrendülnek, és tekintetükkel Istent keresik. Elhagyják hiábavaló emberi szokásaikat, és levetik a csodák előtt saruikat, mivel átérzik a lelkükben, hogy Isten ott van közel, ahol ők a szellemek világába bekopogtatnak.* Hiszen Isten az utolsó idők bizonyságát nyújtja nekik, hogy van élet a síron túl; és ez abból a célból van adva, hogy térjenek meg az emberi hiúságokból, hazugságokból, önzésekből, gőgből, számításból és testiségből, emberi bálványimádásból, babonából és hiábavaló dolgok szentesítéséből. Mert ha ezekből meg nem tértek, testvéreim, ha egymást bántjátok, rágalmazzátok, egymásról rosszakat feltételeztek, egymás iránt szeretetlenek vagytok, egymás iránt nem azzal az érzéssel vagytok, amellyel Isten előtt megállhatnátok minden egyes alkalomkor, amikor összejöttök: **akkor én is azt mondom, mint ahogy a Mózes törvényében van, hogy halottaktól tudakozódok lettetek, fekete mágiával foglalkoztok, mert akkor nem megtérésetekre, hanem elvesztésetekre szolgál a ti spiritizmusotok**.

Ameddig a hiúságból, elbizakodottságból meg nem tértek, és ameddig a lelketekben nem az alázatosság az irányító erő, addig ne keressétek a szellemekkel való érintkezést! Mert amilyen érzésekkel közeledtek a szellemvilághoz, amilyen hangon belekiáltotok a rengetegbe, ugyanolyan visszhangot kaptok onnan. Imádkozzatok, hogy ez a visszhang le ne térítsen titeket arról az útról, amelyen már hiszitek magatokat! Nemcsak ti tévelyegtek, tévelyegtek tielőttetek is sokan-sokan, megszámlálhatatlan sokasága azoknak a szellemeknek, akik éppúgy gondolkoztak

földi életükben, mint ahogy ti gondolkoztok, akik éppen azt hitték igazságnak, amit ti hisztek a ti testi értelmeteken keresztül. *Ezeknek érzései, gondolatai, törekvései, amelyekkel ők éltek, mozogtak, terjeszkedtek,- amelyekben ők olyan nagyot tévedtek, hogy nem juthattak be az Isten országába - vesznek körül titeket, ha megtéretlenek vagytok, amikor a szellemvilág ajtaján kopogtattok. És ezeken keresztül zúdulnak be a ti világotokba azok a gondolatok, azok az érzések, vágyak és törekvések, amelyek most a jelenben abban a kényszerű helyzetben, amelybe jutottak, nem élhetik ki magukat. Ezek az érzések, ezek a gondolatok keresnek maguknak kiélési lehetőséget, és tibennetek, rajtatok keresztül akarják magukat kiélni. A ti érzéseiteken, a ti gondolataitokon keresztül keresnek érvényesülést, és ha találnak, megerősödnek, és tibennetek is megerősödnek az ő téveszméik, téves igazságaik; és ha ezek megerősödtek, és nagyobbak, mint a bennetek lévő jó, akkor lehúznak titeket az útról, amelyre ráléptetek.*

Így lesznek köztetek versengések, meg nem értések, viszályok. Így kap lábra egymás lenézése és elítélése, amit magatokban sokszor nem is gondoltok hibának, bűnnek, sőt egészen megengedhetőnek találtok, mert azt hiszitek, hogy igazatok van. Kedves testvéreim, a spiritizmusnak egyetlen törvénye és igazi célja: a megtérés felé vezetni és hajtani az emberlelkek csoportját. És az emberlelkeken keresztül azokat a szellemeket, akik immár elköltöztek, és nem találják helyüket az örökkévalóságban, akik cél és remény nélkül bolyonganak, mert nincs, aki vagy ami megvilágítsa előttük az utat. Ti vagytok erre hívatva. Ti vagytok erre előszólítva Istentől; a ti lelketekben imbolygó kicsiny, reszkető fény, amely itt ezen a földön ezer tévedés közepette is kereste és kutatta az igazságot. Ez volt az a kicsiny örökmécs, amelyet az isteni kegyelem a hit olajával felöntött, hogy az ki ne aludjék az utolsó idők küzdelmében. A szellemek által adott bizonyosságok azok az apró

drágakövek, amelyeken vásárolhattok magatoknak hitet és bizalmat, amelyekkel felerősíthetitek a lelketeket, hogy továbbkeressetek, továbbkutassatok.

A spiritizmusnak ez a hivatása. Nem az, hogy új formát, új felekezetet alkosson, nem az, hogy a felekezetekben szétesést, viszályt, vagy versengést okozzon, nem az, hogy vele vitát kezdjetek azokkal, akik hisznek, mert úgy gondoljátok, hogy nem jól hisznek. Nem. Ti adjatok hálát minden pillanatban Istennek, hogy nektek adta ezeket a bizonyságokat, amelyeket magatoknak is szorgalmasan kell felszedegetnetek az életúton és elraktároznotok a lelketekbe, hogy ezekből a megbizonyosodásokból a hitetek megerősödjék. *Nem az a fontos, hogy a szellemvilágból a ti apró, kicsiny életeseményeitekre kapjatok valami felvilágosítást.* Nem testvéreim. *Az ilyesmivel hagyjatok föl, mert ha ezt teszitek, akkor ti is halottaktól tudakozódók vagytok.* Nektek messzebb, magasabbra kell tekintenetek; ti közétek az Úr küld munkásokat, szolgálattevő lelkeket, akik titeket az igazságra vezéreljenek, arra a teljes bizonyosságra, amely Istentől való. A külső jelenségek csak arra valók, hogy a szemetek, a fületek, a ti külső emberetek ezeken az érzékszerveken keresztül megbizonyosodjék olyan természeti erők felől, amelyek vannak, léteznek, és amelyek más irányt szabnak a ti földi életeteknek.

Azután már nem az a mi kötelességünk és feladatunk, hogy ezeket az apró dolgokat napról-napra megismételjük előttetek a hitetek megerősítésére; azután már magatoknak kell képeseknek lennetek fölemelkedni abba a világosságba, ahol mindenki megtalálja a lelkének táplálékát, azt a táplálékot, amely Istentől adatott. Ezért én sohasem beszélek egyiknek-másiknak, hanem beszélek az összességnek, hogy mindenki kivehesse belőle a maga részére azt, ami szükséges, amivel a lelkét táplálhassa. **Mert az idő közel van, és a ti számadásotok nagyobb, súlyosabb lesz, mint azoké, akik mindezekkel a bizonyságok-**

kal nem rendelkeztek földi életükben. Azok még nem értek egészen közel a valósághoz; azok még álomeletet élnek, azok még a bizonytalanságban vergődnek, szenvednek, gyötrődnek. Azoknak a lelkében még most a fájdalmak, a kétségek, a bizonytalanságok olvasztó kemencéje izzik, hogy kiolvassza a lelkükből a bizonyosság után való vágyat, a valóságos, isteni igazság után való éhezést és szomjúhozást. Azoknak még ezentúl kell föleszmélniük arra, hogy tulajdonképpen miért is élnek itt, mi a rendeltetésük, mit kell elvégezniük, hogy egy lépéssel előbbre juthassanak a fejlődés útján. Ti azonban már ott vagytok.

*

Amikor az Úr Mózesnek a tízparancsolatot adta, Mózes felment a hegyre, de az Úr rajta keresztül megparancsolta, hogy senki, se ember, se oktalan állat meg ne közelítse a hegyet, mert ha megközelítik, halálnak halálával halnak meg. Akik a hegy körül voltak, azok hallották a menydörgést, érezték a földindulásokat, amelyeken keresztül az Isten Lelke Mózesnek tudomására adta az ő parancsolatait, az ő rendeléseit. Szívüklelkük megborzongott a félelemtől, de sem kíváncsiságból, sem erőszakoskodásból a hegyet meg nem merte közelíteni egy sem. *Ezzel a szent félelemmel közeledjetek ti is, testvéreim, ahhoz a világhoz, amely olykor-olykor megnyilatkozik előttetek,* s hinti az életetek útjára a bizonyosságokat, az értékeket, a drágagyöngyöket. Szedjétek fel ezeket, gazdagítsátok velük a lelketeket, és keressétek Isten igazságát, hogy abba felöltözködve közeledhessetek majd ti is ehhez a titokzatos hegyhez, ahonnan most még ebben a formában adja az Isten tudtotokra az ő országának létezését. Ahonnan - mondjuk - emberi hangon keresztül ad magáról életjelt ez a láthatatlan világ, vagy talán álmokon, talán látományokon keresztül tudat veletek valamit az Úr, talán ezeken keresztül húzza el a titokzatosság függönyét, hogy egy-egy rés támadjon, hogy azon ke-

resztül betekintést nyerhessetek abba a másik világba, ahová majd meg kell érkeznetek.

Legyetek érte hálásak, és térjetek meg; vetkőzzétek le minden hibátokat, gyengeségeteket, tévelygéseteket és bűnötöket, és öltözzétek fel az alázatosságnak és az áhítatnak öltözetét, mert *közel van az Úr, már csak az ajtó előtt, és mi lesz, ha felöltözetlenül talál benneteket! Mi lesz, ha még ennek a különleges kegyelemnek a birtokában sem tudjátok elhagyni emberi kicsinyességeiteket, és megtéretlenül álltok majd szembe az igazság törvényével, amely tőletek többet kér számon, mint azoktól, akik még nem láttak és nem hallottak Isten igazságáról?!* Ez az a szent titok, *ez az a szent szózat, amely a spiritizmuson keresztül a lelketeknek szól, amelyen keresztül Isten titeket minden felekezetből elhívott,* hogy ki ne essetek, el ne maradjatok, hanem mindnyájatokat egybeterelve, bevezethessen az ő országába.

Ez a szent együvé tartozás érzése kötelez! Mert akik érzik lelkükben a megbizonyosodás hitét, akik csak egy kicsiny igazságot, egy kicsiny bizonyosságot, csak annyit, mint egy gyémántszilánk, hordoznak is a lelkükben, azt is tekintsék Isten ajándékának. Hiszen ez sem a ti érdemetek, ezt is az Isten adta, Isten szórta közétek, testvéreim! És ha bizonyos meggyőződéseket, megbizonyosodásokat kaptatok, akármilyen úton, akármilyen formában részesültetek is azokban, hordozzátok is azokat, mint kicsiny drágagyöngyöket a lelketekben, és Isten megsokasítja azokat a ti részetekre. Ennek a közös értéknek a viselése, ezeknek a közös mennyei drágaságoknak az összeszedése legyen az, ami benneteket összetart és egybefűz, egymásnak Isten kegyelmével dicsekedve, alázatosságban és Istent dicsőítve; ez legyen a ti összetartó kapcsolatotok egymással.

Aki pedig még nem kapott semmit, és nem is hisz semmiben, az imádkozzék, és kérje az Istent, hogy ha az Isten akarja, és szánt neki valamilyen formában bizonyságot és meggyőződést, akkor, amikor Ő elérkezettnek látja annak idejét és alkalmát,

éreztesse meg vele, hogy készen tarthassa a lelkét, hogy belehulljon a menny ajándéka, s ő felismerhesse azt a kicsiny világosságszikrát, amit neki szánt az Isten.

Mert hiszen sokan vannak, akik amikor az Isten kegyelme leszórja ezeket a drága értékeket, becsukott szívvel, szórakozott lélekkel jelennek meg és nem kapnak utánuk. Az ő lelkükre nézve hiába hullottak ezek az értékek, ők nem nyertek belőlük semmit, mert nem voltak felkészülve arra, hogy összeszedjék azokat maguknak. Azok, akik még nem kaptak, kérjék az Istent, hogy adjon nekik, és Isten mindazoknak ad, akik hittel kérnek, akik hittel közelednek hozzá az ő imádságukkal, hogy a hitüket megerősíthessék, és körülbástyázhassák magukat az ellentét csábításaival szemben, hogy a kételkedés hatalmat ne vehessen rajtuk, hogy el ne essenek ezekben az utolsó időkben. Mert én is azt mondom, amit az Úr mondott: *Adatik annak, akinek van, de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amivel bírni vél.* Hiába gondolja valaki, hogy neki van hite, de tele van kételkedéssel, kritizálással, elfogultsággal, előítélettel. Az ilyen lélek, hogyha egész életében mindig üléseket keres is fel és a legnagyobb bizonyságok és a legmeggyőzőbb jelenségek történnek is előtte, mégsem nyer bizonyosságot, mert az ő lelke képtelen arra, hogy a bizonyosságot befogadja, mert minden bizonyság után nagyobb lesz a kételkedése, mint addig, ameddig míg bizonyságot nem nyert. *A spiritizmusnak az a célja, hogy a vallások által hirdetett isteni igazságot, amelyet a mi Urunk, a Jézus Krisztus hozott a világnak, megerősítse, körül bástyázza, és bizonyságot tegyen mellette.*

És mi bizonyságot teszünk mindaddig, ameddig erre szükség van; nem miértünk, hanem tiértetek, hogy a ti hitetek teljes legyen, hogy az utolsó időben el ne fogyatkozzatok, meg ne rendüljetek, és valamiképpen el ne csábíthasson benneteket a sátán. Majd amikor ezek a dolgok bizonyosságokká lesznek, amikor majd a tudomány is megbizonyosodást nyer a lélek továbblétezéséről, és amikor a tudomány a természet titkait

kikutatva a földi légkörben sok olyan dologról szerez tudomást, amiről eddig nem is álmodott, akkor megnövekedik a spiritisták száma. Akkor majd tömegesen tódulnak ebbe az új eszmébe, ebbe a gondolatba, amelyért titeket most kigúnyolnak, megvetnek, és eszelősöknek tartanak. **Akkor majd megszaporodik azoknak a száma, akik „prófétálnak", akik majd bizonyságot akarnak tenni. De ezek a megszálltak, akiken keresztül nem az Isten igazsága fénylik, nem a Krisztus mellett tesznek majd bizonyságot, hanem olyan igazságokat hirdetnek, amelyek Isten ellen valók**. Akkor majd futkosnak az emberek, amikor majd a kétségbeesés pillanatai elkövetkeznek, amikor nem találnak menedéket a lelküknek, nem találnak támpontot, amihez támaszkodjanak, amiben higgyenek és bízzanak. Akkor nagy lesz a bizonytalanság, akkor hirdetik majd, hogy „íme itt a Krisztus", „íme ott beszél az Úr", „itt beszélnek az angyalok", - jó előre megmondatott, hogy ezeknek ne higgyetek. Mert a sátán is eljön, és felölti az Úr angyalának ruháját is, és beszél, meggyőződéseket nyújt, csodákat művel, hatalmas dolgokat cselekszik az emberek világában, és sokakat elhitet még a választottak közül is.

Tehát nem maga a spiritizmus, nem maga a szellemeken keresztül való közeledés a cél, hanem az, hogy a lelketekben az igazság megerősíttessék, és a hit kialakuljon, ami titeket Isten útjára és Isten törvényéhez vezet. Arra az időre már tinektek készen kell lennetek, a lelketeknek meg kell töltődnie azokkal az igazságokkal, amelyek titeket a ti helyeteken meg fognak tudni tartani. Mert mindenkire munkát bízott az Úr, és ki tudja, kinek hol, milyen állomáson kell őrt állnia, és az igazság mellett, Isten igazsága mellett bizonyságot tennie *talán még az életével is*. Talán mindenét fel kell áldoznia az igazságért. S talán éppen az egy, akit a sátán elhitetett, nagyon alkalmas arra, hogy hirdesse a sátán igazságát, de tinektek nem szabad a fejeteket meghajtanotok az előtt az igazság előtt! Sőt éppen tinektek kell bizonyságot tennetek a lélek

által, hogy ott nem az Isten akarata szerint való munka folyik, hanem a sátán az, aki elhiteti az embereket.

Talán megfosztanak mindentől benneteket, talán száműzetésbe küldenek: mindenre számítanotok kell. Ti minden körülmények közt álljatok a helyeteken mindaddig, ameddig az isteni kegyelem le nem vált arról az őrhelyről, ahová majd az Úr helyez titeket. *Tehát a spiritizmus nem arra való, hogy titeket apró, kicsinyes dolgaitokban a szellemeken keresztül megsegítsen, vagy valami kedvező dologra rávezessen; ha erre a célra fordítjátok, akkor ti is fekete mágiával foglalkoztok, és akkor lesodor benneteket az örvénybe maga az a hit, az a tudat, hogy spiritisták vagytok.* Nem, tinektek ki kell tartanotok most és a jövőben is, mert aki mindvégig hű, azt az Úr megjutalmazza. Hűnek kell lennetek az igazsághoz; **nem szabad, hogy titeket a sátán elcsábíthasson bármilyen hízelgéssel. Bármilyen előnyöket kínáljon is, bármilyen elismeréssel adózzék is nektek a világ, nektek hűen ki kell tartanotok az egyszerű igazság mellett, hogy fölismerjétek majd azt az időpontot, amikor csakugyan eljön az Úr**. Hogy a szívetekben megérezhessétek azt, amikor megnyílik az ég, és az Úr eljön, hogy magával emelje mindazokat, akik hittek az ő beszédének, és azokat, akik hirdették az ő nevét földi életükben, akik dicsőséget szereztek az ő nevének, az ő igazságának, akik építették az Isten országát, bevezethesse arra a helyre, amelyet elejétől fogva elkészített az övéi számára.

Akkor mindegy lesz, hogy honnan jöttetek, milyen mélységből emelkedtetek fel, milyen tévedés rabságában voltatok, milyen bűnben szenvedtetek, milyen lelki nyomorúságból kerültetek elő: Isten letörli a lelketekről a bűneitek, tévelygéseitek nyomait és felöltöztet benneteket új ruhákba, hogy bevezessen abban a mennyei lakodalomba, amelyet elkészített a mi számunkra és a ti számotokra, hogy mindörökké együtt legyünk és őt dicsőíthessük.

Krisztus igazsága megszentelő tűz.(**)

A földön sohasem volt és nem is lesz békesség. - Az emberek által kigondolt boldogító eszmék mind tévelygésekbe visznek, egyedül Krisztus igazsága boldogít. - Az anyagi javakért való törtetés hiábavalósága. - Ennek a vágynak szellemi eredete. - Krisztus a tévelygések tömegét izzó életfolyóvá változtatja.

Itt ebben a földi világban, amelyben éltek, nem volt soha békesség, és nem is lesz békesség, mert ez átmeneti világ, átmeneti élet; csak előkészítője annak az országnak, ahová minden léleknek meg kell érkeznie, amelyet egykor elhagytak a szellemek, akik hűtlenekké váltak, mert a bűn árnyéka kísértésbe hozta őket. Ez a kísértés lerántotta őket a tévelygésbe, az elégedetlenségbe abban a tévhitben, hogy ők, a kicsinyek, a tökéletlenek, a fejlődésre szorulók jobban tudják a maguk sorsát intézni, mint ahogy azt az ő előrelátó és bölcs mennyei Atyjuk eleve elrendezte. **Ez a kísértés azóta folyton tart, amióta a teremtett szellemek a békesség honából kiestek, és új, átmeneti, ideiglenes világokat alkottak részükre a bölcs és előrelátó Gondviselés által kiküldött angyalok.** Új világokat alkottak mindazokból a meglévő erőkből, fluidokból, gondolatformákból, érzésekből, amiket az elbukottak megsűrűsítettek, amelyeket rögzítettek, valósággá tettek a maguk részére. Minél sűrűbb ez az őket körülvevő, gomolygó köd, annál nehezebben tudnak belőle kiszabadulni, mert ez a gomolygó köd telve van a gondolatok, érzések, vágyak, törekvések ezer meg ezer kísértő szálával, amely kísértő szálak útját állják a felfelé emelkedő szellemnek, mert benne újabb meg újabb megpróbáltatással találja magát szemben, amely harcot minden léleknek meg kell vívnia, mielőtt diadalt arathatna, mielőtt szabaddá válhatnék.

Tehát az anyagi világok ezeknek a harcoknak átmeneti helyei és alkalmai, amelyekben mindaddig itt kell vesztegelni, ameddig a lélek meg nem tisztul, és be nem ismeri azt a legfőbb tévedését, amely a mennyei Atyával való szembehelyezkedés következtében állt elő. Ameddig föl nem hagy az engedetlenséggel, ameddig ő maga akarja jobbá teremteni a helyze-

tét, ameddig egész szívével bele nem tud helyezkedni az Isten rendelésébe, amíg be nem látja, hogy az Isten elgondolásai jók, helyesek, és megfellebbezhetetlenül tökéletesek. Csak amikor ezzel a gondolattal, ezzel az érzéssel teljesen megtelítődik, amikor benne minden réteget ez jár át, és a lélek minden atomja ezt sugározza vissza, akkor tisztult meg minden bűntől, minden hibától, tévedéstől és tévelygéstől. Ekkor ritkul meg körülötte a köd, s akkor átlát azokon a homályokon, amelyek addig bizonytalanságban tartották, és felismeri maga előtt az egyetlen világos utat, amelyen haladnia kell, amelyen diadal vár reá.

Amikorra a lélek ezt önmagában elintézi, vagyis amikorra eddig eljut, addig mérhetetlen sok harcon, csalódáson, fájdalmon és szenvedésen kell keresztülmennie, és a halált sokszorosan meg kell ízlelnie, míg megérti, hogy a halál nem teszi őt jobbá, igazabbá, tisztábbá. Mert *a halál egyszerűen csak az ő elveinek, az ő elgondolásainak világába szállítja ismét vissza,* hogy ott újra meg újra belátva tévedését, új erőket gyűjtsön, amelyekkel majd a próbákon diadalmasan átmehessen, hogy az a szellemi meggyőződése, amelyet minden egyes alkalommal kénytelen leszűrni, ne csak puszta elmélet maradjon, hanem élő, eleven valósággá váljék részére itt a megpróbáltatások világában, a testi életben. De meddig kell a tévelygő szellemnek ezt újra meg újra végigtapasztalnia, ameddig ezt valósággá képes tenni**! Nézzetek csak körül a világban, és látni fogjátok, hogy minden korban, minden időben, minden népben és nemzetségben újabb meg újabb gondolatok és elvek születtek és születnek meg, és elképzelések alakulnak ki az igazságról, amely igazságról azt hiszik, hogy ha azt megvalósíthatnák, akkor boldogok lennének.**

Amikor pedig abból az elgondolásból rengeteg életen és halálon, szenvedésen, fájdalmon és csalódáson keresztül valamennyit valósággá tettek, akkor kénytelenek belátni, hogy nem volt helyes az út, amelyre ráléptek, és nem volt tökéletes

az elgondolás, amelyet követtek, és amelyen elindultak. Tehát ismét más utat, más igazságot keresnek, s ismét azt hiszik, hogy azon haladva biztosan megközelíthetik a boldogság világát. És ez így megy tovább évszázadokon és évezredeken keresztül. **Egyes emberek, fajok, nemzetek mind külön-külön és együttvéve benne vannak, és benne fuldokolnak a tévedésekben, mert azt hiszik, hogy az ő elvük a helyes, az igazság.** *Krisztus pedig, aki eljött, hogy itt e világon és e világ légkörében veszteglő lelkeknek szabadítója legyen, és azokat, akik hisznek, kivezesse a zűrzavarból, a tévelygésekből, e hiábavalóságokkal megrakott eszmék világából, ott áll az emberek és a nemzetek szívének ajtaja előtt, és bebocsáttatást kér a maga egyszerű elveivel, egyszerű igazságaival, amelyekkel csakugyan boldogokká lehetnének.*

Az emberek azonban díszes templomokat építenek az ő nevének, ünnepet szentelnek az ő életének és cselekedeteinek emlékére, s dicsőítik őt ajkukkal és külsőséges emberi formákkal, de szívüket nem nyitják meg, az ő igazságát nem fogadják be, és arra az útra, amelyet Ő mutatott: az egyszerűség útjára nem lépnek rá. Mert nagyobb bennük a tévelygésre való hajlandóság, mint az igazság befogadására nagy nehezen megnyitott rés. Pedig ezt a rést is a szenvedéseken, megpróbáltatásokon és csapásokon keresztül nyitotta rajta a Gondviselés keze, hogy azon keresztül észre térítse a tévelygő szellemeket, mielőtt még nem késő, mielőtt még egy korszak lezárul. Egy-egy ilyen korszak mindazoknak a szellemeknek tömegeit magába zárja, akiket bizonyos elvek egybetartottak, és az isteni törvény megforgatva őket a szenvedések és megpróbáltatások őrlő malmában, csiszol rajtuk azáltal, hogy hol a felszínre emeli, hol lesújtja őket a mélybe. S hol örömben, hol bánatban, hol dicsőségben, hol gyalázatban, de mindig azzal a célzattal vezeti őket, hogy a lélek a tapasztalásokon keresztül megunja, és elfáradjon a hiú küzdelmekben. És keresse az

egyedül célravezető megoldást: a megtisztulás és megigazulás útját, hogy levessen magáról minden tévelygést, minden hiábavalóság után való vágyódást, amelyet ő maga teremtett meg magának. Mert ez tartja erősen fogva, s kötözi őt eltéphetetlen szálakkal azokhoz az érzésekhez, amelyek e világ terhét a vállaira rakják. És ezt a terhet kénytelen hordozni, bár a lelkében ég a szabadulás vágya, bár szíve szerint kívánkozik a megnyugvás állapotába, és mégis képtelen a fölemelkedésre.

Egyik ilyen gondolat, ilyen vágy a gazdagság, a hatalom után való mohó kapkodás, amelyet mind az egyes emberek, mind a fajok, nemzetek és népcsoportok éreznek a lelkükben, és ezért a gondolatért, ezért az érzésért sokat-sokat véreznek, sokat szenvednek, sok megrázkódtatást, megaláztatást és meggyaláztatást kell elszenvedniük. Hiszen mindenkiben az a téves hit él, hogy hátha sikerül diadalt vennie, győzelmet aratnia a másikon, és akkor megfürdetheti a lelkét a dicsőségben, fölemelheti a fejét, és mint hatalom tekinthet szét a világban. Mely hatalom előtt porba hull minden más akarat, minden más gondolat, minden más vágy és törekvés, mert az ő akarata lesz az uralkodó, az ő elgondolása lesz a vezető elv, mert ő helyesen fogja irányítani önmagát és másokat. Ő majd megteremti az ő elveivel, az ő elgondolásaival a boldogságnak azt az országát, a boldogságnak azt a világát, amelyre az emberiség vágyódik.

Vajon ki kívánja az emberek közül a szegénységet, ki kívánja az engedelmességet, az elnyomatást? Ki kívánja a jelentéktelenséget, a nélkülözést? Nem kívánja senki, mert ez az életnek az árnyékos oldala, ahová nem talál be a boldogság sugara, és nem melegedhetik fel az emberi lélek. A vágy világa nem terjeszkedhet szét, és a lélek nem érezhet megelégedettséget, mert mint az igézet, úgy tartja fogva az emberi lelkek tekintetét a gazdagság, az, hogy rendelkezhessenek valami felett. Pedig senki sem ehetik többet, mint amennyi a gyomrába fér, és a két szemével senki sem falhat fel több szépet, több előnyö-

sét, nem szedhet fel több tudnivalót, mint csak amennyit a lelke fel bír szívni. **Ez a gazdagság után való vágy, a bírvágy, a hatalomvágy lenyűgöző ösztönné válik az emberlelkekben; ezt törekszik minden lélek megvalósítani. Ennek őseredete pedig az, hogy ott él a lélekben az emlék abból az időből, amikor még nem szállt szembe Istennel, amikor még megvolt az ő atyai része, amikor még az ő mennyei Atyja országokat adott a kezére**, hogy azok felett korlátlanul uralkodhassak, s azokat az Ő gondolataival, érzéseivel, elgondolásaival igazgathassa. Uralkodjék a természet felett, teremtsen valamit, hintse szét a lelkének gazdagságát, s formálja azokat a világokat a saját elképzelése szerint, és odaállhasson, és megmutathassa az alkotását a többiek előtt. És a többiek gyönyörködése és öröme az ő sikerei felett az ő lelkének is nyeresége volt, mert elismerés és boldogság járt ki neki a szorgalmáért, azért, hogy tevékeny szellemének mindig tökéletesebb és tökéletesebb eredményeivel gazdagította az életet.

Ez a természet él ma is az emberben, de lefokozott képességekkel, lefokozott képzelőerővel és az addig megszerzett tökéletességnek visszafelé fordított irányával. Mert a tökéletesség tökéletlenséggé vált, és a helyes, bölcs elgondolás helytelenséggé, balgasággá. **És az ember, mivel nem tudja, hogy ő milyen lefokozott állapotban él, töri-zúzza magát, hogy tökéletlen lelkiállapotából ugyanolyan nagy eredményeket teremthessen magának, mint abban az időben, amikor még Istennel harmóniában volt.** Csak egy kicsiny elfordulás, csak egy kicsiny változás volt az, ami ezt az eredményt létrehozta, és íme, minden másképp lett, minden balul sikerül, a boldogság helyett minden megmozdulása boldogtalansággá válik, ameddig vissza nem tér Istenhez, amíg engedetlenséget a legmesszebbmenő engedelmességgel nem cseréli fel, és az Istentől való eltávolodását az Isten felé való közeledéssé nem változtatja át. Ez pedig munkával jár, mégpedig nem azzal a munkálkodással, amelyet az ember valóságban

nagynak és hatalmasnak vél, amikor másokon munkálkodik, mások boldogságát tűzi ki célul. **Munkálkodjék legelsősorban önmagán, tökéletesítse legelsősorban önmagát, vizsgálja önmagát, az önmaga lelkében igyekezzék először rendet teremteni, az önmaga lelkének minden kicsiny részecskéjét igyekezzék az Isten törvényével harmóniába hozni**! Legelsősorban önmagának kell engedelmesen megállnia Isten előtt, és várnia, hogy az isteni kegyelem reásugározva betöltse a lelkét, és az Isten elfogadja az ő megmozdulásait, az ő munkáját, és amikor elfogadta, meg is áldja azt. Mert ha az Isten nem fogadja el valakinek a munkálkodását, akkor nem is áldja meg azt; ha pedig az Isten megáldotta az ember munkáját, ha jónak és igaznak találta az odaadását, a lelki felajánlását, akkor az ő áldásával megsokszorosítja azt az eredményt, amelyet a lélek önmagán igyekszik elérni az önmagán való munkálkodásával. Csakis akkor - és ekkor sem az önmaga akaratából, hanem az Isten Lelkétől indíttatva, mintegy kényszeríttetve - vállalhat az ember munkát mások érdekében, a mások lelkén, hogy a mások boldogságát is kimunkálhassa.

Senki sem állíthatja oda önmagát, hogy: „én munkálkodni akarok, én úgy érzem, hogy az én lelkem telítve van ezekkel az igazságokkal”. *Ha mégolyan szent, mégolyan tiszta és magasrendű is az a szándék, amely az ember lelkét áthatja és hevíti, akkor is elsősorban befelé kell dolgoznia, önmagán kell munkálkodnia.* **Minél nagyobb, minél igazabb, minél szentebb valamely igazság, annál inkább az emberben önmagában kell annak gyümölcsöznie, nem pedig kifelé**. Legelsősorban is az önmagam lelkében kell ezzel az Istentől kapott hatalmas fénysugárral, amelyet úgy hívnak, hogy: igazság, megkeresnem és megtalálnom az Isten akaratával szembehelyezkedő érzéseket és vágyakat. Meglátnom és felismernem a lélekből felfelé törő lobbanásokat, és megvizsgálnom, hogy vajon megállja-e az én érzésem a helyét Isten előtt. Vajon beolvaszthatja-e az Isten igazsága önmagába,

ami énbelőlem mint gondolat, mint vágy, mint törekvés feltör. Vajon mindez eggyé lehet-e azzal a szent és igaz törvénnyel, amelyet Isten sugároz felém, hogy boldoggá tegyen engem? Mert az ember feltétlenül és minden utógondolat nélkül elfogadhatja azt, hogy Isten boldogítani akarja azokat, akikért elküldötte az ő egyszülött Fiát. Akikért felvette a szenvedések, a nyomorúságok, a megpróbáltatások nehéz terhét, hogy részükre mindazokból a szenvedésekből erőt kovácsoljon, a föld természetéből erőket teremtsen, és izzóvá tegye ezeket az erőket, amely izzásban megolvadhat a bűn és minden gonosz vágy, minden homályosság, ami az értelmet elfödi, s amely miatt az ember nem láthatja meg, és nem ismerheti föl a meghúzódó bűnt és igazságtalanságot.

Mindazt izzóvá kovácsolta, izzó folyóvá, életfolyóvá tette a mi Urunk az ő életével és szenvedésével, hogy akik hisznek benne, és Őt követni akarják, azok ezt az izzó életerőt, lelkierőt az engedelmességükkel, hitükkel, ragaszkodásukkal és hűséges kitartásukkal magukhoz vonhassák. Hogy általa megszabadulhassanak legelsősorban a saját bűneiktől, a saját tévelygéseiktől. Hogy amikor a megtérő ember lelkében ez a természeti erő izzóvá vált, akkor ez a tűz fényt sugározzon a tévelygések éjszakájába, és kivezesse a megtérő emberek lelkét abból a rengetegből, amelyben az önmaguk és a mások bűne és tévelygése tartja őket fogva. Hogy minden lépésnél, minden megmozdulásnál felismerhessék az Isten igazságát, azt a helyes utat, azt a helyes igazságot, amely őket a legközelebbi lépésig vezeti, hogy ki-ki tudja, mit cselekedjék, hogyan döntsön, amikor a válaszúton áll, s amikor választania kell, a jót tudja választani. Ez a fény megmutatja az emberi lélekben, hogy mitől óvakodjék, mitől tartsa magát vissza, és mihez kapcsolódjék, mely igazsághoz forrassza a lelkét, hogyan viselkedjék az adott időkben és alkalmakban, amikor már-már el akarja hagyni ezt a megpróbáltatásokkal teljes világot.

Kedves testvéreim! A ti részetekre fontos, nagyon fontos az, hogy ez az izzó életfolyamat, amelyet a ti lelketekben tesz izzóvá az Úr a hit által, a ti igaz vágyatok és az imádság által titeket a ti életetekben mindig a helyes úton vezessen! Mert ez ad nektek tanácsot, ez mutatja meg, hová lépjetek, ez mondja meg, mit feleljetek, amikor színt kell vallanotok; ez mutatja meg, mely igazsághoz kapcsolódjatok, hogyan viselkedjetek, hogy valamiképp az Isten útjáról le ne tévedjetek, amelyre titeket hívott az Úr. Izzó életfolyóhoz hasonlítom azt az erőt, amelyet az Úr itt hagyott. Ti a lelketek izzásával, vágyával, igaz törekvésével belekapcsolódhattok ebbe az életfolyóba, amely mindig izzóbbá, fénylőbbé teszi a lelketekből is meginduló életfolyót, a szívetekből kisugárzó fényt. A tiszta vágy és törekvés az igaz jó felé az izzón folyó érchez hasonló, amely útjában fölégeti a bűnt. A felszított lelkiismereti tűz ez, amit befelé kell fordítanotok, és ennek a világosságánál szemlélnetek önmagatokat, hogy vele legelsősorban a saját lelketekből égessetek ki minden olyan vágyat, törekvést, gondolatot, érzést, amely nem olvadhat bele az Isten igazságába. *Mert ha ezt nem cselekszitek, hiába kértetek, hiába szenvedtetek, hiába vágyakoztatok, hiába akartatok másokon munkálkodni, hiába akartatok másokat boldogítani, hiába akartatok másokat jobbá tenni: ti magatok megmaradtok a ti bűneitekben, a ti tévelygéseitekben, és hiábavalóvá válik a ti egész munkálkodásotok! Mert lehet, hogy akiket ti jobbá akartok tenni, azokat csakugyan megérinti az a fény, amely belőletek kisugárzik, s az ő lelkükben hatalmasabb, nagyobb fénnyé gyullad ki, mint bennetek.* Mivel azon a közvetítő sugáron keresztül ők is belekapcsolódhatnak az élő Isten világosságába, és az élő isteni kegyelem az ő lelkükben hatalmasan felszítja a szent tüzet, és őbennük megolvad, elég és megsemmisül a tévelygés lelke, és ők megigazulnak, - ti pedig megmaradtok tévelygéseitekben és bűneitekben, és elvesztek.

Tehát nem az határoz, hogy ki mit tud, ki mit hirdet, kinek milyen igazságokkal van tele a szája, amelyeket kiont a világba! Még az sem számít semmit, hogy ki mit tanít, hanem az, hogy belülről mit érez, hogy mennyit tudott ez a szent tűz a lelkében felégetni, megsemmisíteni a törvénytelenségekből, a veszendőre és halálra ítélt elvekből, gondolatokból, érzésekből, törekvésekből, rossz szokásokból, hiábavalóságokhoz való ragaszkodásokból. Az a fontos, hogy könnyűvé vált-e a lélek, nem húzza-e le a föld salakja vissza a halálba, a szenvedésbe? Szóval az a fontos, hogy szabaddá tudsz-e válni, embertestvérem? Tehát egy ilyen kérdés az anyagi javakhoz, a dicsőséghez, az uralkodáshoz való ragaszkodás, az átlagból való kiemelkedés, a tömeg boldogításának, a tömeg vezetésének vágya. Vajon ha minden lélek helyesen értelmezné az Isten igazságát, az Isten akaratát, amellyel minden egyes lélekhez szól, nem sokkal hamarább hazaérne-e az Isten népe megigazulva a békesség világában elkészített országba, ahol nincs könnyhullatás, nincs panasz, nincs bánat, hanem örökké tartó nagy gazdagság szegénység nélkül, dicsőség gyalázat nélkül, boldogság fájdalom és csalódás nélkül?! Mert ott van az árnyéknélküli fény. Hiszen éppen az árnyékot kell legyőzni! Már pedig az árnyékot nem győzheti le senki az Istentől kapott világosság nélkül. Ez az árnyék mindenkiben benne van mindaddig, ameddig ragaszkodik azokhoz a dolgokhoz, amelyekből próbára van előhívva a lelke.

Egy a fontos: az Úr egyszerű igazsága, az Úr egyszerű példája. Olyan nehezen érthető ez az emberek lelkének! Pedig kívánatos lenne az eredmény, amelyet ezzel el lehet érni. Hiszen mindenki elfárad, mindenki megelégeli a szenvedést itt a csalódások világában. Mindenki szeretne megpihenni, de nem meri elhagyni a lába alól a talajt, amelyen áll, nem meri elhagyni azt, amit eddig valóságnak tartott; nem meri elengedni azt a szálat, amelybe eddig fogódzkodott, amely eddig a fejlődését vezette. **Pedig az emberszellemeknek az anyagból kell**

kinőniük, ***az anyagban, az anyagért, de egyben az anyagtól való szabadulásért kell munkálkodniuk.*** De jaj annak, aki lábaival ugyan még a föld porában jár, de kezével már a csillagok felé nyúl, és ha már kezével megfogta a csillagot, mégsem meri magát arra rábízni, amikor érzi, hogy az a csillag emeli őt; és amikor érzi, hogy a lábai alól az anyag kezd elmúlni, nem meri magát rábízni a csillag emelő erejére, a csillag vezetésére! Higgyetek, higgyetek, mert Isten kezében tartja a világot és a világokat, és ha minden elmúlik is, ha ég és föld összeomlik is, az Isten beszéde még akkor is, és mindörökké megmarad. Ég és föld elmúlhat, de Isten igazsága új világokat teremt, új létállapotokat hív elő az ő teremtésével. És ha hittél az Isten igazságának, te leszel az első, akit ebbe az új világba, ebbe az új, boldog létállapotba helyez.

Testvéreim! Ne csak most higgyetek, amikor reng a föld alattatok, és kezdenek a hatalmasságok összedőlni és megsemmisülni, - olyan erősségek, amelyeket eddig az emberek rendíthetetleneknek hittek - hanem mindig. És amikor már sem felettetek, sem alattatok nem látszik semmi, akkor is higgyetek, hogy Isten öröktől fogva örökkévaló, aki teremtette az eget és a földet, aki teremtette az emberi világokat, aki teremtette a ti lelketeket, aki elhelyezte a ti lelketeket ezekbe a mulandó állapotokba. Higgyetek, hogy Ő számon tart titeket, számon tartja a ti hajatok szálát is. Ő tud mindenről, és minden percben, minden pillanatban látja és tudja, mi történik veletek, és várja a ti lelketekből azt a hitet, azt a bizodalmat, amellyel egész valótokat az ő kezére és gondoskodására bízzátok. Ha így egészen odaadtátok neki magatokat, ha egészen összeolvadtatok az ő bűnbocsátó kegyelmével, amikor úgy látszik is, hogy megrendül alattatok és körülöttetek minden, akkor is érezni fogjátok az ő megtartó kegyelmét, amely minden pillanatban megadja a lelketeknek a szükségeset, csak higgyetek, bízzatok és várjátok az ő kegyelmét. Imádkozzatok minden időben, és adjátok át magatokat neki. Nem félig, nem negyedrészben, nem háromne-

gyed részben, hanem az egész valótokat, és cselekedjétek ezt úgy, hogy az a szent tűz átjárhassa a lelketeket, és megmutathassa a hibáitokat, az elfajulásaitokat, az igazságtól való eltévelyedéseteket. Mert hiszen az emberi lélek hajlamos az igazságban is eltévedni; márpedig még gonoszabb helyzete van annak, aki az igazságban téved el, mert az igazság mögött, egy kicsiny igazság árnyékában nagy igazságtalanságok húzódnak meg, amelyek tévedésbe visznek benneteket.

Tehát várjátok az Istentől a ti szabadulásotokat, és úgy munkálkodjatok, mint akik minden percben Isten előtt vagytok, akiket minden percben Isten szeme vizsgál, akiket minden pillanatban vizsga elé állíthat az Úr, és az ember jövője, boldogsága dől el azon, hogy hogyan vizsgázott, miben bukott el, mit veszíthet el. Lehet, hogy egy kicsiny dolgon mindent.

Ezért legyetek éberek, ne bizakodjatok olyan emberileg felfogott igazságban, emberileg kialakított hitben, amely csak arravaló, hogy elaltassa a lelkiismereteteket. Hanem várjátok az Úrnak Lelkét minden pillanatban, hogy megtisztítsa a szíveteket-lelketeket, hogy amikor megtisztította, munkába szólíthasson benneteket! Nem azért, mert *ti* akartok, nem azért, mert *ti* vágyakoztok! Mert hiábavaló a ti vágyakozásotok, a ti akaratotok, ha még alkalmatlanok vagytok. Hogyha a lelketekben még kis igazságok mellett nagy igazságtalanságok húzódnak meg, akkor az Úr Lelke még nem szólíthat titeket olyan munkára, amely munka az ő Nevére dicsőséget hozhat. Hanem amikor az Úr úgy látja, hogy alkalmasokká váltatok egy vagy más munkára, akkor a ti lelketeknek meggyógyult részét munkába szólítja, hogy amíg az egyikben munkálkodtok, addig a lelketek másik részében is elvégezhesse ez a szent tűz azt a tisztogató munkát, amely még hátra van. **Siessetek, mert az idő közel van!**

Az igazi keresztény misztika. (**)

A szenvedés eszköz, amely leoperálja a lélek kinövéseit. - A fényes értelem nem jelent szellemi magasabbrendűségét. - Mi az igazi keresztény misztika? - A fizikai világ arra való, hogy az alacsonyabb rendű szellemek kiélhessék a lelkük érzéseit. - A bűnbocsánat Isten előlegezett ajándéka. - Mikor válik a lélek előtt szentté az élet?

Mikor az emberi szellem akár a pihenő időben, akár a vezeklő időben, vagy a fejlődésre szánt tanuló időben testet ölt, akkor nem a maga egészében mutatkozik meg, hanem mindig csak az a része van felszínen, amellyel a szellemnek különösképpen szükséges foglalkoznia. **Ebből következik, hogy a hetedik testöltés nem szükségképpen tökéletes, hanem akkor csak harmóniában van az egyén, helyesebben: a megszerzett képességekből semmi sincs lefödve, elnyomva, letakarva, hanem minden úgy, azon módon jut kifejezésre, ahogyan a lélekben van**. S hogy ez mind tényleg kifejezésre is juthasson, azért az ilyen hetedik testöltésekben minden meg is van adva ahhoz, hogy a léleknek valamennyi része kifejezhesse magát. Nem lehet tehát azt mondani, hogy ilyenkor a lélek boldogabb; mert sokszor nagy tévedések és nagy bűnök érvényesülnek egy-egy ilyen alkalomból, amelyek áthatolhatatlan sziklafalakat képeznek a lélek továbbhaladásának útjában, amiket sem vezekléssel, sem semmiféle felkészültséggel nem képes megsemmisíteni, sem rajtuk keresztüljutni. Csupán az Isten kegyelme az, ami az ilyen útvesztőbe tévedt szellemnek segítségére siet, és kivezeti őt. Ha szenvedve is, ha sok és nagy gyötrődésekkel is, hogy eljuthasson ahhoz a célhoz, hogy tévelygéseiből kiemelkedve, saját akaratával és törekvésével keresse, kutassa tovább azokat a lehetőségeket, azokat az utakat és módokat, amelyekkel ismét megszerezheti a lelkének azokat a képességeit, amelyeket egy időre elveszített. Hogy dolgozhasson, épülhessen, javulhasson.

Mert azok a képességek, amelyeket az ember magáéinak hisz - és talán valóban az övéi is - ha a legkisebb eredményeket sikerül is velük elérnie, könnyen elbizakodott-

ságba viszik őt. Holott ezek a képességek nem mások, mint csak eszközök a szellem kezében, amelyekkel kivájhatja a maga számára az ismeretlenben azokat az utakat, amelyeken felfelé haladhat. Olyan eszközök ezek, mint a lámpa az ember kezében, amikor a sötétben akar előrehaladni, vagy a bot, amelyre támaszkodik, vagy a csákány, amelyet belevág a sziklafalba, ha meredeken kell felkapaszkodnia.

Tehát bizonyos lelki képességeket kell kifejlesztenie, hogy ezek segítségével a szellemi úton, vagyis a fejlődés útján feljebb haladhasson. A szenvedések, s amiket az emberek megpróbáltatásoknak neveznek, megint csak eszközök arra nézve, hogy általuk ezek a lelki képességek kifejlődhessenek. Azért mondom én mindig, hogy *a szenvedéssel nem tesz semmit jóvá az ember; ezzel nem fogja az életét a túlvilágon tehermentesíteni azoktól a bűnöktől és hibáktól, amelyeket elkövetett. Nem; a szenvedés csak az éles eszköz, amely mintegy leoperálja a lélekről azokat a törvénytelen kinövéseket, amelyek útját állják a haladásnak,* mert ezek a kiálló részek minduntalan fennakadnak a törvény korlátain. Tehát a lélek mindaddig képtelen magát ettől megszabadítani, ameddig ezek a kiálló törvénytelenségek rajta vannak; egyedül csak a szenvedés az, amely ezeket lekoptatja, a túlzásokat, a túlhajtásokat, a túlzásokra való hajlandóságot visszaparancsolja.

Azok alatt az idők alatt, ameddig a szellem szenvedésekkel megrakott vezeklő életet él, főként azoktól a törvényben való megakadásoktól kénytelen szenvedni, amelyek az ő kiálló hajlamait és kívánságait feltartóztatják. De mindezzel egy lépést sem jut előre. Azonban a szenvedések után, amikor a sajgó seb már behegedt, és a lélek visszapillant az elhagyott állomásokra, magától rájön, hogy azok a szenvedések csakugyan jók voltak. Mert nem engedték a lélek vad hajtásait mind jobban-jobban megerősödni és szétágazni, hanem lekoptatták és lecsiszolták azokat. Ekkor a szellem belátja, hogy amit

szabadságával nem tudott az önmaga alsóbbrendű természetén véghezvinni, mert az erősebb volt, mint ő, abban segítségére jött a törvény keze, a szenvedés, és lecsiszolta róla azokat; s azokon a helyeken, ahol a kinövések megszűntek, befelé a lélekben egy erjedési folyamat állt be, és ezekben a benső, forrongó küzdelmekben egy új képesség, egy új megérző szerv keletkezett. Ez a képesség megvolt ugyan azelőtt is, de mivel elfordult a helyes és igaz úttól, tehát ez a szerv elfajult és ezekben a téves hajlamokban és túlzásban akarta az életét kiélni.

A léleknek ugyanis nincsen értelme, nincs esze; *annak a természetnek, amely a lelket élteti, nincs helyes felfogása a jóról vagy a rosszról,* az csak élni akar, élni akarás a természete. A szellemnek kellene ezt az élni akarást a helyes és törvényes formában levezetnie, hogy abban a formában élhesse ki magát és teremjen gyümölcsöket, azaz törvényes eredményeket. Azonban a szellem idők folyamán meggyengül ezzel a felhalmozódott élni akarással szemben és elveszti felette az uralmát, s azért lesüllyed, s folyton sötétebb és határozatlanabb lehetőségekben ébred fel. Ez az élni akarás t.i. nem nézi azt, hogy hol, hogyan és mint él. Egyszerűen csak élni akar, és ott és úgy él, ahol és ahogyan nyitva van a lehetőség, hogy élhessen. De ez élet urának és parancsolójának a szellemnek kell lennie, mert ezért az életért, a szellem felelős. Miután azonban a szellem elfordult attól a Hatalomtól, amely felette van, ennél fogva ő maga sem tudja, merre és hova kormányozza ezt az életkomplexumot. T. i. ő ezzel az élettel más magasabb rendű és alacsonyabb rendű életekhez van kötve. Ez együtt képezi a lélek természetét, és a lélek természeténél fogva emelkedik, vagy süllyed a szellem. Tehát fontos, hogy ez a szellemre bízott élet- és erőmennyiség merre és hova vonzza őt, milyen életekhez kapcsolódik, hol fejt ki tevékenységet, és milyen az a tevékenység. Fő dolog tehát, hogy a szellem urává lehessen ennek az élet- és erőmennyiségnek, és hogy arra használja, amit jónak és igaznak tart. Mert ha nem tudja irányítani és nem

képes uralni, akkor ezek az életerő komplexumok viszik és ragadják magukkal a szenvedésekbe és gyötrelmekbe. Mert minden erőhullámzásnak megvan a maga törvénye, amely határok közé szorítja. És ezeket az erőket abban a mederben kényszeríti haladni, amelyet részükre a gondviselő Isten kiszabott, hogy elvégezzék azt a munkát, amelyet ugyancsak a Gondviselés bízott rájuk. Így minden legkisebb erőnek, amit a természetben megnyilatkozni láttok, megvan a maga rendeltetése és célja, ahová be kell érkeznie, amit el kell végeznie. Példát mondok: A duzzasztóval a folyóvizet felduzzasztják és malmokat és gépezeteket hajtatnak vele. A folyóvíz folyna anékül is, és keresné a továbbhaladás útját, és ha az nem volna, ő maga vájna magának utat. Az ember magasabb rendű értelme azonban munkát bíz reá, hogy ne menjen kárba az energia, és munkára fordítja azt. Így kell mindennek, amit láttok, elvégeznie a maga munkáját a maga kivájt medrében, vagyis a törvény keretein belül. Azonban az Isten kegyelme az önmagára ébredt, feleszmélt szellemhez kapcsolódva (olyan szellemhez, aki már felismerte és megtalálta az útját és módját, hogy hogyan kapcsolódjék a legmagasabbhoz), magasabb rendű munkát végez. T. i. ez a legmagasabb erő, ez a legmagasabb világosság, az a legmagasabb értelem olyan munkára használja fel a felébredt szellemet, amely teljesen elüt attól a munkától, amit föleszmélése előtt végzett. Az ilyen szellem a magasabb rendű akaratnak szolgálatába helyeződik, magasabb célok megvalósulásáért dolgozik, és így sokkal nagyobb erőhatványozódást ér el, és a munkájának értéke is e szerint növekedik meg. Ha pedig a munka értéke növekedik, akkor azzal együtt a szellem fokozata is mind magasabbá és magasabbá válik.

Tehát ameddig az emberlélek csak azt végzi, ami rá ki van szabva, vagyis ameddig az életért, az élet fenntartásáért és ezeknek az erőknek a továbbfolyása érdekében dolgozik, vagyis csak a természet medrében halad, addig csak egy emberi életet él. Amely magasabb rendű ugyan az állaténál, mert a

lehetőségeket már magában hordozza ahhoz, hogy szellemi célokat kereshessen és valósíthasson meg, vagyis az istenséggel kapcsolódhassák, és a természet erőit a gondolatai, vágyai és törekvései szerint a maga fejlett értelmével már az emberi életben is uralhatja, és a saját szolgálatába helyezheti. Hiszen látjátok mindezt a technika vívmányain. *Mindez azonban még nem teszi őt magasabb rendűvé, bármilyen magasan fejlett értelme legyen is, bármilyen tudós legyen is ezekben az emberileg elgondolt munkákban. Ha a lelkében a jó és igaz, a tiszta és magasabb rendű erkölcsi fogalom nem uralkodó erő, akkor az ő tudása és értelmessége nem emeli őt az állati életen felül, vagyis az emberi élet célján, az érzéki, testi élet követelményeinek és szükségleteinek megszerzésén felül. Tehát semmi esetre sem emelkedik fokozatilag magasabbra annál, aki egyszerű napszámos munkát végez, s azzal az ő munkájával ugyancsak a saját emberi létének fenntartásáért dolgozik.*

Mert lehetséges, hogy aki ma napszámos munkát végez és a földet túrja, vagy csatornát tisztít, éppen arról az állomásról érkezett idáig, ahova az a másik még csak törekszik, aki hatalmas gépeket konstruál az ő kiképzett értelmével. Mert azok a gépek talán nem lendítenek semmit az emberiség haladásának ügyén. Azonban az, aki azokat alkotta, éppen ennél a beállítottságánál fogva többnek és magasabban állónak tartotta magát a többi embereknél, azért a halál után elvették tőle azt a fejlett és csiszolt értelmet. És a szellemét egy fejletlenebb szervezetbe szorították bele, és most ebben az egyszerű létformában kénytelen tovább fáradni, amelyben az előző életben megvetett kisebb örömöknek kell kielégíteniük az ő öröm utáni vágyait. És ezekben a kisebb örömökben a lelke talán jobban megtisztul, és a megérzése a helyesebb utat találja meg, mint amikor elbizakodottságában magát embertársainál érdemesebbnek vélte az élet örömeinek élvezésére.

Ez itt egy egészen alacsony világ, amelyben a lélek korlátok közé szorított képességeit - mivel ezek a képességek nem felfelé, hanem lefelé irányítanák a szellemet a haladásban - a törvény kényszere nyesegeti, súrolja, csiszolja, hogy az egyén élete egyensúlyban maradhasson. Az emberi lélek ezekben a szenvedésekben és a törvény szoros korlátai közt eltöltött nehéz fejlődő időkben elfárad, összetörődik, és az ő szertelen vágyait nem engedi csapongani, mert a lehetőségek meg vannak tőle vonva, s így kénytelen befelé élni, kénytelen keresni-kutatni a szabadulási lehetőséget. S mikor már ezt keresi, akkor találkoznia kell Istennel, Krisztussal, vagy az ő prófétáinak egyikével, akiket ő világítókul küldött a földre. Mikor azután a lélek megismerte az Istent, az Isten hatalmát, mindenhatóságát, akkor egy benső ösztöntől indíttatva hozzákapcsolódik. Mert reméli, hogy ez a nagy Hatalom segíthet rajta és megszabadíthatja őt azoktól a súlyos terhektől, amelyeket már ki tudja, hány életen keresztül kell hordoznia.

Mert az ígéret valóban ott van, mert meg van mondva, hogy az Isten azoknak, akik Őt kérik, megadja, amire szükségük van. Akik az ő segítségét várják és kérik, azoktól nem tagadja meg az ő segítségét. Csakhogy sokszor nem úgy és nem abban a formában adja meg, ahogyan az emberi lélek várja és kéri, hanem egészen másként. Minden lelket külön-külön szál kapcsol az Örökkévalóhoz, Aki mindenkinek azt adja meg, ami annak a legjobb, a legüdvösebb. Hiszen sokszor mást kér a lélek, és mást kér a test embere. Hogyha azonban a lélek hitével megsejti az Isten közelségét, megsejti az Isten nagyságát, s ha nem fogja is fel teljesen, de ragaszkodik hozzá. Akkor hit által magasabbrendűséget nyer, lélekben finomabbá, világosabbá, szellemileg pedig bensőbbe, bölcsebbé válik. Ezekből lesznek a hitben élő emberek. S ha ez a hit nem is a legfelső világot és igazságot bírja a magáénak, mégis fenntartja az anyagba való süllyedéstől, visszatartja a nagy bűnöktől, a túlkapásoktól, bizonyos szellemi korlátokat von a tudatban, erkölcsi egyensúly-

ba hozza az egyént, és egyenes utat mutat neki: a lelki és szellemi fejlődés útját. S ha ezen halad, máris megszabadult az anyag hatalmától, és haladhat előre a megismerés útján, a folyton fokozódó világosság útján. Nem tökéletes ember még, nem lehet még tőle nagy áldozatokat várni, de már halad.

És amikor ennek a hitnek az útján eljut a nehéz próbákhoz, azokhoz a vizsgákhoz, amelyeket ki kell állnia, hogy egy magasabb fokozatra léphessen föl, olyankor mindenesetre ő is szenved, megrendül, elbukik, de ez az elbukás sohasem süllyeszti le őt a tudattalan mélységébe, hanem a hitének erejével újra fölemelkedik, újra próbálkozik, szenved, gyötrődik, de mégis halad. Mert a lélek megsejtette bensőjében azt az isteni hangot, amellyel őt azokon a szenvedéseken keresztül is a fejlődés útján hívja magához. Amiben az emberi lélek hibázik, ami nincs kitisztázva, ahhoz újra meg újra vissza kell térnie, hogy azt a hibát, azt a tévedést kiegyenlítse, és hozzáalkalmazza ahhoz az úthoz, ahhoz a szellemi irányhoz, amelyet felismert és kívánatosnak talált. **Mert az ember azt az utat, amelyet nem ismer, azt az igazságot, amelyet az értelmével magáévá tenni nem tud, amelybe a lelki képességei szerint nem tudja magát beleélni, nem teheti magáévá, mert az igazság még nem az övé, ahhoz az igazsághoz még fel kell fejlődnie, a lelki megérző szerveinek még ki kell bontakozniuk.** Ezért nem lehet egyszerre a legmagasabbat elérni, bárhogyan akarjon, és bárhogyan törekedjék is valaki. Így az embernek önmagát is fokról-fokra kell megismernie, és a szerint a világosság szerint kell szemlélnie, amelyet már megért, amely világosság, amely igazság a lelkének már vezérelvévé lett, mert az a világosság, amely neki azt a világot mutatja meg, amely világba a lelki érzéseivel, vágyaival és törekvéseivel tartozni akar. Tehát *az alsóbbrendű én természetét romboló erejétől meg kell fosztani,* s ezt a munkát a léleknek, az énnek a legbelsőbb természetében, a legbensőbb világában kell véghezvinnie. Itt kell az önmegtagadásnak végbemennie, abban a benső világban kell

ennek az alsóbbrendű természetnek megnyilvánulási lehetőségét és törekvését szigorúan ellenőriznie, és megnyirbálnia a felsőbbrendű én erejével. Ez az a napról-napra való áldozatadás, amit a léleknek a saját szentélyében, az Úr oltárán kell véghezvinnie.

Ez a Krisztus szerint való gondolat. Minden megmarad, amit a régi zsidóknak Mózes által a törvényben adott az Úr; Krisztus semmit el nem törölt a törvényből, egy jottányit sem, csak átváltoztatta, magasabb rendűvé tette. **Az áldozati oltárnak fel kell állítva lennie az ember belső világában a szentély előtt, s ezen az áldozati oltáron kell az embernek az ő alsóbbrendű énjét napról-napra való áldozatként bemutatnia Istennek. És amikor az ember napról-napra odaad valamit áldozatul, ez az áldozati oltáron megemésztetik, porrá és hamuvá válik; az életerő pedig, ami ebből a természetből felszabadult, ujjongó örömmel, tettekre kész, fiatalos lendülettel keres magának a jóban és igazban kiélhetési lehetőséget.** Aki ezt a gondolatot magáévá teszi, aki ezt a lelkében megérti és átérzi, az napról-napra felajánlja az életét az Úr szolgálatába. Ez nem jelenti azt, hogy meg kell tagadnia magától mindent, ami a testének kedves. De igenis azt jelenti, hogy tagadjon meg magától mindent, amit az ő felsőbb énje, az Istentől áthatott én nem talál jónak és helyesnek, mert úgy érzi, hogy az Istennek magasabb rendű törvényével nem egyezik. Tehát feláldozza az ő lelkének kívánságait, odaadja az ő emberi igazát azért, hogy az Isten magasabb rendű igazsága, amit ő még nem ismer, amit ő még talán felfogni nem tud, az életében kiteljesedhessék.

Hogyha nem keresi azt, hogy mi miért van, hanem egész hitével hozzátámaszkodik, mint erős sziklához, az Isten gondviselő szeretetéhez, az Isten kegyelméhez, és belenyugszik az átláthatatlan, emberi ésszel kikutathatatlan végzésekbe, amelyeket Isten őfelette elrendelt, és így szól: „Uram, legyen meg a te akaratod! Uram, légy velem, hogy én a te akaratodat vég-

hezvihessem!”: akkor *az ilyen ember nem marad egyedül, ha mindenki elhagyja is megpróbáltatásában, amikor a hitéről és az Isten iránt való hűségéről vizsgázik. Nem marad egyedül, mert ha nem is látja, de a lelkében érzi, hogy az Isten mind közelebb és közelebb hajol hozzá, és Szentlelkével megnyitja a menny titokzatos függönyét, és a lelkének betekintést enged abba a világba, amelyet szem nem látott, fül nem hallott, de a lélek az ő hitével megérzi. És a szellem az ő szellemszemeivel meglátja az igazságnak, a jóságnak szent felmagasztosulását, és a saját lelkének emelkedését abban az érzésben, ami ezekben a diadalmas pillanatokban az egész lényét áthatja és más emberré, más lélekké teremti át. Ez a tulajdonképpeni keresztény misztika, a titokzatos világgal való egyesülés, a szentélybe való behatolás, amely szentélyt a magasabb rendű én épített örök lakásul az ő Istenének és az ő Megváltójának.* Kívül van az áldozati oltár: a testi élet. Itt kell elhamvadniuk azoknak a túlzásba csapongó életmegnyilvánulásoknak, amelyeket a lélek sokszor a testen keresztül akar kiélni.

Azonban félre ne értsetek; ez nem mindig érzéki kiélést jelent. Hiszen a dicsőségvágy, az egyéni akarásnak mindenen keresztül való érvényesítési vágya sem érzéki kiélés. Nem érzéki kiélés a bosszúvágy és a testi hatalomnak mindenen keresztül való erőszakos érvényesítése sem. De mindezeket csak a testen keresztül lehet érvényesíteni, mert a lélek világában nem érvényesíthetők, a lélek világában erre sem hatalom, sem erő, sem lehetőség nincsen, mert hiszen ha ez lehetséges lenne, akkor a bűnös lélek mindezt a szellemvilágban is véghezvihetné, de ott nem viheti véghez. **Ezért adott az Isten a bűnös léleknek egy világot, egy lehetőséget, egy álomvilágot a fizikai tömörülésben, hogy itt a vágyait kiélhesse a testen keresztül. Itt a féktelen bosszú megölheti az ellenséget és kielégülhet abban, hogy látja szenvedni és meghalni.** Ez azonban nem végérvényes elintézés. Ez csak mulandó álom. Mert neki is végig kell szenvednie ugyanazt, neki is meg kell halnia,

neki is végig kell szenvednie a megaláztatást, a megvettetést; neki is végig kell szenvednie, hogy felette kegyetlenkedjenek, zsarnokoskodjanak. Neki is el kell tűrnie a tehetetlenség gyötrő és kínzó állapotát, amelynek annak idején örült, amelyben a lelke kielégült, amikor más vergődött abban az állapotban.

Tehát a fizikai világot az Isten arra a célra teremtette, hogy a fejlődés alacsony fokán álló szellemek kiélhessék a lelkük érzéseit, a kiélés után pedig hasonlóképpen végig érezzék annak visszahatásait, hogy helyes fogalmat nyerjenek azokról a tettekről, vágyakról és törekvésekről, amelyek a lelkükben élnek, hogy megirtózhassanak azoktól, és beláthassák, hogy helytelen utakra tévedtek. Azért az embernek, mielőtt embertársának, vagy azoknak, akikkel az életben közös sorsban él - legyenek azok az életnek bármilyen megnyilatkozási formái - szenvedést okozna, át kell éreznie, hogy amit cselekedni akar, annak mi lesz a következménye, és úgy cselekedjék, hogy *amit cselekszik, önmagának cselekedte*. Mert hiszen az ő lelki érzésének minden megnyilatkozása kihat, de ugyancsak vissza is hat őreá. Így senki el nem menekülhet tetteinek következményei elől, hacsak az Isten kegyelme új utat nem mutat, új lehetőségeket, új próbaalkalmakat nem ad neki, hogy mindent, amit cselekszik, a szerint a jobb és igazabb elv szerint cselekedjék, amit a maga részére tartana jónak és igaznak. *S amikor már a lélek helyesen és jól cselekedett, akkor meggyógyult a bűntől.* ***S ha meggyógyult a bűntől, akkor nincs többé szükség arra, hogy tovább is a gyógyító helyen, a kórházban időzzék,*** **nincs szükség arra, hogy a természet új operációkat írjon elő számára, hogy róla a káros kinövéseket levagdossa és letördelje.**

T. i. a léleknek az a része, amely még nem tiszta, amely még nem azonos azzal a törvénnyel, amely törvénynek áldásait élvezni szeretné, még mindig egy más törvény alá tartozik. És ha az Isten kegyelme meg is engedi, hogy a léleknek hibátlan része egy rövid ideig pihenést és szabadságot élvezzen abban a

világban, amely világnak törvényével adekváttá vált. *De a letakart rész csakhamar újra jelentkezik, mint egy fájó seb, és a szellem kénytelen odafigyelni az ő elaltatott, érzéstelenített, elzsongított lelki részére, s akkor ő maga kéri azokat a lehetőségeket, hogy ezeket a hibás részeket átalakíthassa és meggyógyíthassa,* hogy egészen és maradéktalanul abba a világba tartózhassák, amely világban olyan boldognak, olyan igazán mennyeinek érezte az életet.

Az Isten törvénye, ez a szent igazság, hibátlan tükröt tart a lélek elé, amikor megérkezik abba a hazába, ahol mindent a maga valósága és maga értéke szerint bírál el a törvény ereje és hatalma. S jóllehet az Isten kegyelme letakarja a hibás részeket a bűnbocsánat takarójával, és jóllehet az Isten kegyelme elvezeti a lelket a pihenőhelyre, ahol neki megnyugvást és pihenést nyújt, de ez nem végérvényes állapot. *A bűnbocsánat arra való, hogy az emberi lélek azokkal a képességekkel és fejlődési lehetőségekkel, amelyeket az Isten az alatt az idő alatt ad neki, amíg az ő gyarlóságait letakarja, és bűneinek következményeit érvényesülni nem engedi, a maga haladását munkálja.* Mert az Isten végtelenül jó, sokat ad és sokat előlegez. Hiszen mindent ő ad, az ember elesettségében a maga számára semmit sem teremthetne, azért végtelen alázatossággal és engedelmességgel tartozunk Istennek.

Mikor tehát az emberi lélek mindennek tudatában megszemléli önmagát és azt a világot, ahová került, mégjobban érzi az ő kicsinységét, gyengeségét, érdemtelenségét, s ez az érzés, ami őt folytonos munkára serkenti. Ez az érzés, amely nagy, önmagát megtagadó áldozatos életeket ír elő részére, hogy ezektől a hibáktól, ezektől a tévelygésektől és ezek árnyékaitól, a múlt árnyékától megszabadulhasson, és azt a helyet, ahol az árnyékok mutatkoztak, fényes betűkkel írhassa tele, amelyek már az ő lelkének is megelégedettséget nyújthatnak. Mit tehet az ember Krisztusért? Hiszen ő mindenekfelett való, Neki nem adhat semmit, mert hiszen mindent Ő adott. Nem tehet mást,

mint hogy fölveszi a keresztet és követi Őt azon az úton, amelyet Ő járt meg. *S mikor az emberi lélek a szeretetben annyira haladt, hogy egynek érzi magát a teremtett mindenséggel, akkor az élet szentté válik előtte, s legyen bár valami a legalacsonyabb-fokú életforma, abban is az Isten Lelkétől kibocsátott élethullámzást látja mozogni és a fejlődés felé vinni-hurcolni azokat a lelkeket és azokat az anyagi formákat, amelyek a szellemek tévedéseinek következményei.* Hiszen az élet olyan, mint a hullámzó víz sodra. Magával visz mindent: szépet, csúnyát, tisztát és tisztátalant, és viszi-ragadja tovább a fejlődés útján előre, hogy minden, ami tökéletlen, minden, ami tisztátalan, elérhesse a célt, azaz tisztává és igazzá válhassék.

Ez az élet hordoz mindnyájunkat a legalacsonyabbtól a legmagasabbig. *Ez az életakarás az, ami a tévelygésekben szertelenségekre, bűnökre, sőt gonoszságokra is viszi az ember lelkét.* De miért? Mert ezt az elvet szorítja bele az emberi lélek: a tisztátalan elgondolást, a gonosz és helytelen igazságot, mert a tévelygő lélek előtt jogosnak és igaznak látszik az abban a pillanatban, amikor cselekszik; mert mihelyt nem találja igaznak és helyesnek, máris nem cselekszi meg. Tudjuk, hogy amit a gonosz és elvetemült ember cselekszik, az a törvénnyel ellenkezésben áll, de az ő lelkének a törvényével nem ellenkezik, és éppen azért cselekszi meg, mert a benne élő gonosz elv ezt diktálja neki. Mit kell tehát elpusztítani? A gonosz elvet, a helytelen igazságot. Ez a helytelen igazság az ember előtt sokszor látható, sokszor azonban megbúvik a helyes igazság árnyékaként, és ez gyakran még azokat az embereket is tévedésbe viszi, akik az igazságnak és a jónak valami ismeretére szert tettek. Tehát az ember mindig arra gondoljon, hogy az Isten a maga igazságával ezt a hiábavaló világot és a hiábavaló szellemeket, akik az életre sem érdemesek, élni hagyja, és felhozza az ő napját mind a jókra, mind a gonoszokra és esőt ad mind az igazak, mind a hamisak földjére. Azért az ember se

álljon oda vádlóként az ő részleges és töredék igazságával, hanem bízza az igazságszolgáltatást Istenre.

Vessetek jó magot az élet földjébe! Jóllehet a ti jó magotok mellett a félreértés, a meg nem értés ördöge sokszor konkolyt hint el, és a konkoly megerősödik, az igaz mag pedig alig kap lábra és nem fejlődhetik a konkoly miatt, és ti ilyenkor csak a konkolyt látjátok fejlődni. Meg ne tévesszen benneteket ez a látszat, és ne mondjátok, hogy: „nem érdemes jót cselekedni, nem érdemes igaznak lenni." Mert az a jó mag, ha gyenge is, ha a gonosz el is nyomja az érvényesülésben, azért mégis csak kalászt terem az érés idején, a konkoly pedig, bármilyen szép legyen és bármilyen erőteljesnek mutatkozzék, csak konkolyt terem. Így mindenki csak azt arathatja azon a napon, amikor felelnie kell mindenért, amit vetett. Ha gonoszt vetettetek a lelketek tárházából, a gonosz nő meg számotokra, ha pedig jó magot vetettetek, akkor a jó magnak gyümölcsét élvezitek abban a világban, ahol minden a maga igazi formájában jelenik meg.

Krisztus az út a halálból az életbe. (**)

Csak az Isten Lelkétől áthatott lélek tehet vallomást Krisztusról. - Amint Krisztus nem tett csodát a hitetlenek kedvéért, úgy Isten ma sem mutatja meg magát a lázadó lelkű tagadóknak. - Isten egyénenként szól az emberekhez, akik megértek arra, hogy az ő szavát meghallják. - Hogyan jut el a lélek Krisztushoz. - Egy titkos törvény minden lelki megmozdulást följegyez. - Csak a bűnök elhagyása után érti meg a lélek Krisztust. - Valahányszor a lélek megbotlik, mindannyiszor a hitének gyengeségéről tesz bizonyságot. - Minél jobban elhalványul a külső ember akarata, annál fényesebben ragyog elő Isten ígéretének bizonysága. - Valahányszor másról a háta mögött rosszat beszéltek, mindannyiszor a szeretet-tőkétek fogy. - Ha valaki megtér, még a hozzá közelállók is közelebb jutnak az üdvösséghez. - A Névtelen Szellem magasztos imái.

1940 március 24. (Húsvét)

Amikor a mi Urunk, a Jézus Krisztus földi életében azokat az ámulatba ejtő csodákat tette, amelyeket az emberi értelem nem tudott és ma sem tud megfejteni, az emberek csodálkoztak, és

egymástól kérdezték: „Honnan veszi ez ezt a tudományt, ezeket az erőket, honnan veszi ezt a hatalmat, hogy ezeket a nagy cselekedeteket véghez tudja vinni? Honnan veszi a bölcsességet, amellyel minden titok, minden elrejtett dolog fölé tud emelkedni? Minden titkot ismer, minden titkos és nyílt tudomány nyilvánvaló előtte, mindenről úgy beszél, mint aki érti, mint aki jobban tudja, jobban ismeri másoknál azokat a dolgokat, amelyekről az emberek felvilágosítást kértek". Amikor a viharzó tengert lecsendesítette, amikor az orkánnak parancsolt, amikor a halottakat feltámasztotta, a betegeket meggyógyította, az emberek egymástól kérdezték: „Kicsoda ez, hogy mind a tenger, mind a szelek, mind az élet, mind a halál engednek neki"? Az egyik azt mondta: próféta, a másik, a gonosz lélektől fűtött, ráfogta, hogy az ördög van vele. Csak az Isten Lelkétől átvilágított emberlélek tesz róla vallomást. Az igaz vallomást csak az teszi róla, akit Isten Lelke felkeresett, akit Isten megvilágosított. Nem az emberi értelmén, nem az emberi tudományán keresztül jutott el Péter arra a következtetésre, amelyben megvallotta, hogy: „Te vagy a Messiás, akit vártunk, aki eljövendő volt."

Azután hosszú sorozat következik. Az emberi lelkeknek minden rétegén keresztülvonuló Krisztus különböző érzéseket, különböző meggyőződéseket ébreszt és nyit fel, amíg eljut élete végéhez, a szomorú befejezéshez, a kereszthalálhoz. A gúnyolódok sokasága közt az egyszerű római századoshoz, aki látja Őt szenvedni és meghalni, és elsőnek tesz bizonyságot az e világból való lelkek közül, amikor azt mondja, hogy: Bizony, ez az Isten Fia volt! Elhangzott az első bizonyságtevés: *„Isten Fia volt"*. Pár órával, vagy talán pár perccel előbb még ez hangzott a gúnyolódok ajkáról: „Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről, és hiszünk neked!" És a bűnös lator ezt mondja: „Ha Isten Fia vagy, szabadítsd meg magadat és szabadíts meg minket is." És az Isten Fia mindezekre hallgat, mindezekre nem jelenti ki magát. Nem tesz csodát, nem száll le a kereszt-

ről. Az ő útja messzebbre menő, az ő célja e közönséges emberi gondolatok és érzések számára már igen messzire távolodó. **Ő, az Isten Fia, aki Isten bölcsességével szemléli a világot, nem rendeli alá isteni erőit és képességeit a bűnbe süllyedt, gonosz emberek kívánságának, hogy azok csodát lássanak. Hiszen ők különben sincsenek azon a fokozaton, hogy még akár a csodák hatására is megtérni és megváltozni képesek lennének.**

Akik ott vannak, akár gúnyolódók, akár a kereszten függők, akik azt mondják: „Ha Isten Fia vagy, cselekedjél csodát itt a halál árnyékában, itt a halál torkában, a mélység előtt, amely téged vár, hogy elnyeljen; szabadítsd meg magadat, és akkor hiszünk neked!" - mind, mind egy-egy süllyedt embertípust képviselnek. **Vajon kifogytak-e ezek a lelkek a világból? Megszűntek-e ezek létezni? Hányszor halljátok a ma emberétől is: „Ha van Isten, és ha ezek a dolgok nemcsak a hit világába, sőt csak a vakhit világába tartoznak, akkor ez az Isten miért nem tesz csodát, miért engedi meg a szörnyűségeket, miért engedi a rettenetes szenvedéseket és megpróbáltatásokat, amelyek felettünk és körülöttünk vannak, s elnyelni készülnek bennünket**? Hiszen mi készek vagyunk hinni, készek vagyunk imádkozni, készek vagyunk az Isten előtt leborulni, de várjuk a csodát, várjuk az Isten szabadítását!" Mert az ember, aki ebben a gondolatvilágban él, azt hiszi magáról, hogy őelőtte köteles magát az isteni hatalom megjelenteni, köteles vele csodát tenni, köteles őt a szenvedések, a megpróbáltatások, a nyomorúságok lángjából kiragadni. Mert ő nem akar szenvedni, ő nem akarja könnyekkel és bánattal, szomorúsággal és szenvedéssel végigjárni az élet útját. Igen, az ő kedvéért, egyedül az ő kedvéért szükséges, hogy az Isten csodát tegyen, megjelentse magát előtte abban a cselekedetben, és pedig éppen úgy, ahogy azt ő, az ember kívánja.

És *az Isten szent Fia, az Isten egyszülött Fia ma is éppúgy néma marad ezekre a szenvedélyes kifakadásokra,*

ezekre a gúnyos megjegyzésekre, amelyeket az emberek ma is tesznek a kereszt alatt, mint akkor, azokban a szenvedésekkel és gyötrelmekkel teljes órákban. Ma is hallgat, hiába ostromolja az emberi lélek az Eget erőszakoskodó imádságával, hiába torlódnak a tömegek óhajai orkánná, hiába tornyosulnak népek vágyai, kívánságai olyanná, mint a háborgó tenger: úgy látszik, mintha Isten tudomást sem venne arról, hogy mi az emberiség kívánsága, vágya, óhaja; mintha Isten elzárkóznék ez elől. És az emberek, amikor a szenvedélyük kiéli magát, amikor a vágyaik elfáradnak, lelohadnak, akkor kialakítják magukban az ő cinikus meggyőződésüket, hogy nincs Isten. Nincs olyan hatalom, amely a világot formálja, nincs semmi jó, csak gonosz van, csak meg nem érdemelt szenvedés van, ami méltatlanul éri őket. Ilyenkor azután az ember lelke elfordul Istentől, még mélyebbre süllyed alá a bűnben, a gonoszságban, mert hiszen leszámolt magával, egész lelki ügyét elintézte Istennel ebben az egyetlen kicsiny szóban, hogy: nincs.

Testvéreim, titeket az Isten a népek tengeréből halászott ki azzal a vékonyszálú hálóval, amelynek szálait úgy hívják, hogy: hit, remény, szeretet. **Isten nem a tömegekhez szólt, és nem a tömegekhez szól ma sem. Isten kiválasztja azokat, akiket éretteknek talál arra, hogy az ő szavát meghallják,** és a szívüket megnyissák annak a csodálatos életnek, amely élet el van rejtve az „ember" szeme elől, mert ezt az életet az a sötét függöny takarja el, amely a testi tekintet előtt még sötétnek, kietlennek, borzasztónak és rettenetesnek látszik, s amit úgy hívnak, hogy: halál. A testi ember elől - aki telve van a test kívánságával, a test törekvésével, a test ferde igazságával, a gőg igazságával, az Istennel szembehelyezkedő akarat igazságával, az engedetlenség erőszakos követelésével - Isten elrejtőzködik és visszavonul abba a láthatatlan világba, amelyet a testi ember nem láthat. Mert hiszen, ha látná is, ha tudná is, ha az érzékszervein keresztül meg is győződhetnék róla, akkor

sem az lenne a törekvése és kívánsága, hogy magát odaadja ennek a hatalomnak, ennek az örökkévaló bölcsességnek, ennek a titokzatos szeretetnek, amelyet ő fel nem foghat, amelyet el nem ismerhet. Ellenkezőleg: ez az ellentétes érzésektől fűtött embertömeg az isteni hatalmat, az isteni titokzatos nagyot, a felfoghatatlant a maga szolgálatába akarná állítani. **Hiszen az emberek sokasága csak azért imádkozik, hogy az Isten ezt vagy azt a kívánságát teljesítse**, Egy pillanatra sem jut eszébe, hogy a maga akaratát, a maga kívánságát alkalmazza Isten akaratához, Isten kívánságához, Isten törvényéhez. *Ennek a hiábavaló akarásnak, ennek a hiábavaló törekvésnek, amely még az Egeket is ostromolja, hogy mindent elérhessen és véghezvihessen, ennek a szenvedélyes nagy akaratnak kell kiégnie a szenvedések és megpróbáltatások kohójában, ezeknek az ellenszegülő nyers erőknek kell felmorzsolódniuk a fájdalmas ütközésekben.*

Amikor azután a gyötrelmekben, a szenvedésekben, a csalódásokban, a hiábavaló fáradságokban és erőfeszítésekben felmorzsolódtak, és amikor az emberi lélek kimerülve, elfáradva áll meg ez előtt a titokzatos függöny előtt: a halál előtt, és látja, hogy nincs többé mit keresnie ebben a látszatvilágban, a csalódások sivatagában, ahol neki minden ellensége, és ahol ő mindennek ellensége, akkor lerak magáról minden vágyat, minden akaratot, minden szenvedélyt, minden emberies célkitűzést, és minden ábrándkergetést. S úgyszólván lelki mezítelenségében összetörve áll meg Isten előtt, és így sóhajt fel: „Uram, ha csakugyan vagy, ha csakugyan van rám gondod, ha az élet és az én lelkem csakugyan nem vész el, hanem valamiféle értéket képvisel, akkor cselekedjél velem a te belátásod szerint. Könyörülj meg rajtam, az én gyengeségemen, az én nyomorúságomon!” *Csak amikor a lélek eddig eljutott, amikor mindent lerakott magából: akkor találkozik a kereszten függő Krisztussal. S akkor az Isten Fia lehajol hozzá, letörli a könnyeit, s felsegíti őt összeroskadtságá-*

ból és megmutatja neki az utat, amelyen haladva megtalálhatja az Istent és azt a titokzatos világot, amelyet ő hirdetett földi életében és bizonyított némán tűrő szenvedésével, engedelmességével és mélységes türelmével. És akkor ezen az úton fölébred a léleknek az a másik része, az örökkévalóságra előhívott része, amelyen nem fog az enyészet hatalma, s ebbe az örökkévaló részbe írja bele az Isten egyszülött Fia azt a törvényt, amelyet ő hozott a földre, amelyet Isten küldött az elveszett ember megmentésére.

Ezen az úton haladva azután lassan-lassan megtanulja az összetört emberlélek az örökkévaló életre vezető tudományok első betűit s megtanul olvasni abból a titkos könyvből, amelyet földi füleivel sokszor hallott, földi szemeivel sokszor látott, de akkor értékelni nem tudott. Akkor tanulja megismerni lépésről-lépésre, betűről-betűre, érzésről-érzésre az Isten törvényét, Isten akaratát. Akkor íródik bele a lelkébe kitörölhetetlen betűkkel Isten nagy törvénye, és csak akkor érti meg az ő Megváltóját, az Isten egyszülött Fiát. És akkor, amikor már kezdi elolvasni tudni ezeket az első betűket, a lelkébe befelé tekintve el tudja olvasni azt az igét, amelyet a mi Urunk, Megváltónk hozott a földre: akkor kezdi csak megérteni azt a titkos tudományt, hogy hogyan érheti el az üdvösséget. Akkor kezdi egyúttal megismerni a saját lelkében is mindazokat a hiú kívánságokat, mindazokat a nagyra töréseket, nagyravágyásokat, sokat akarásokat, Istennel szembehelyezkedő nagy elgondolásokat, amelyekkel a maga és szerettei boldogságát meg akarta szerezni, meg akarta vásárolni, amelyekkel meg akarta valósítani földi életében azokat a vágyakat, azokat az akaratokat, amelyeket neki az ő hiábavaló földi élete kívánatosaknak mutatott.

Akkor látja aztán, hogy mennyire nem Isten akarata volt az, mennyire nem egyezett Isten törvényével, és mennyire hiábavaló volt az ő erőfeszítése, még ha önmagát adta is, ha az életét áldozta is fel azokért az eszmékért, amelyeket földi elgondolá-

sával igazaknak, jóknak, helyeseknek ítélt, s akkor kezdi megismerni Krisztus áldozatának nagy értékét. *Akkor érti meg a földi ember lelke, miért nem adott választ Isten, amikor imádságában az Egeket ostromolta, miért nem segítette meg még a nemesnek és igaznak tetsző törekvésében sem, mert akkor már kezdi felismerni a saját tökéletlenségét és az Isten tökéletes tervét, amellyel az ő örökkévaló lényének üdvösségét elrendelte.* Akkor azután felveszi a keresztet, sőt ő maga kéri, hogy kereszttel a vállán követhesse az ő Urát, az ő Megváltóját, mert csakis a kereszt hordozásával érheti el az értéktelen kívánságok, a hiábavaló erőfeszítésekre indító vágyak megsemmisülését, a hiú törekvések halálát, mert mindezek csak a kereszten vérezhetnek el, amit hordozni kénytelen. Mindezek csak a kereszten halhatnak meg, hogy feltámadhasson a lelkében az Isten gyermeke, aki már megérti az ő Urát, Megváltóját. Megérti az ő Istenét, megérti annak akaratát, és engedelmesen meghajtja a fejét az előtt a törvény előtt, amelyet következő földi életében, vagy még ebben a földi életében is megtérésének idejétől kezdve szolgálni fog. Alázatosan hordozva azokat a terheket, amelyeket az Úr rak reá, amely szenvedéseken, amely kísértéseken keresztül mintegy kereszttel a vállán vezeti őt.

Megtérés nélkül, bűneinek elhagyása nélkül nem érti meg az ember a kereszten szenvedő Megváltót, **s nem tudván megérteni, felületes dogmát alakít ki az ember lelke, és megállapítja, hogy Isten valóban mindannyiszor megbocsátja az ő vétkeit, bűneit, valahányszor megbánja, valahányszor igaz bűnbánattal borul le Isten előtt**. De valójában csak akkor érti meg ennek a bűnbocsánatnak erejét és hatalmát, amikor az ő legbenső énjében érti meg az Isten akaratát, és a lelkének érzéseit, vágyait, törekvéseit összeméri azzal az igazsággal, azzal a szeretettel, azzal az önfeláldozással, amelyet az Isten egyszülött Fia mutatott meg.

Amiért Ő az életét adta oda, amiért ő az életét áldozta fel, és amiért az ő egész életét ennek a szolgálatába állította.

Nagyon-nagyon mélyre kell tekintenie, nagyon behatóan kell vizsgálat tárgyává tennie az embernek az önmaga lelkét, és még akkor sem képes önmagát megismerni. Hacsak az Úr keresztje előtt nem áll meg, és fel nem tekint a szenvedő, vérző, kintól vonagló Krisztusra, aki még akkor is bántalmazóiért imádkozott, aki még akkor is bűnöket bocsátott meg, aki még akkor is szolgált a bűnösökért, amikor borzalmas fájdalmakat és gyötrelmeket szenvedett. **Aki még akkor is áldozott, az ő isteni érzéseit osztva szét azok közt, akik megértik Őt, akik megértéssel keresik Őt, akik bűnbánattal tekintenek fel reá, és akik vallomást tesznek róla.** ***Ő szolgált életének utolsó pillanatáig, az ember ellenben szolgáltatni akarja magát születésének pillanatától haláláig.*** Pedig aki nem képes a szolgálatra, aki nem képes az engedelmességre, akinek a lelkében ez az érzés még nincs kifejlődve, aki a maga igazságát, a maga érdekét a más igazságánál, a más érdekénél többnek, valóságosabbnak, igazabbnak tekinti, az még nem képes megérteni az áldozatos szeretetnek azt a csodás, magasztos megpecsételését, amit az Isten Fia miértünk tett. Amit miértünk elviselt, amit miértünk szenvedett születésétől fogva haláláig. Aki pedig ezt nem képes megérteni, akinek lelkében ez nem tud visszhangot kelteni, az nem is képes megérteni, nem képes elhinni az imádság meghallgattatását, az nem képes megérteni azt, hogy Krisztus, az ő itt hagyott teste és vére ma is, és az idők végezetéig dolgozik, szolgál, szenved azokért, akik még vastagon be vannak burkolva a tévelygések sűrű hálójába. Akik még a testből indulnak ki, de akiknek a neve fel van jegyezve az élet könyvében, akiknek még be kell érkezniük, mielőtt még a menny kapui bezárulnának.

Az ember lelkének mindannyiszor oda kell állnia az Úr keresztje alá, és fel kell tekintenie reá, a szenvedő Megváltóra,

hogy valamiképp felfoghassa azt a titokzatos szeretetet, azt a nagy, kikutathatatlan gondoskodást, amely őérte még mindig dolgozik, még mindig fárad. *És* éjjel-nappal *nyomon kíséri az ő lelkének megmozdulásait azokban az érzésekben, amely érzéseket a szeretet, a csalódás, a fájdalom és az öröm vált ki a földi életben.* ***Ezeket az érzéseket szemléli az isteni szeretet, az atyai gondoskodás, és mindent följegyez az a titkos törvény, amelyet nem láthattok, amelyről nem tudhattok,*** amely csak a lelketek legbensőjében él és képeket fest a lelki szemeitek elé, és a fájdalmakban, az örömökben, a szenvedésekben és a csalódásokban vágyakat és nagy elhatározásokat vált ki a lelketekben a jobb, az igazabb, a tisztább, a szentebb élet után. Ő *az, aki letörli a lelketek hiábavaló érzéseit, amikor ilyenekért imádkoztok; ő az, aki meghallgatja a ti szabadulni vágyó lelketek óhajtását, amikor érzitek és tudjátok, hogy valamit nem jól cselekedtetek, s a lelkiismeretetek nem hagy békével. Mert a lelkiismereteteken keresztül Isten világossága, Isten szeretete új törvényt írt bele a lelketekbe, és így a ti testi emberetek tévelygése, hibája, bűne erős megvilágításban mutatkozik meg a ti felsőbb énetek figyelő szeme előtt.* Ő az, aki felhívja a ti benső énetek figyelmét, hogy most rosszul cselekedtetek, most hibáztatok, most nem azt hoztátok ki az életetekből, amit Ő várt volna tőletek. Mert hiszen sokszor nagy és nemes lendülettel indultatok neki a javulásnak, a tisztulásnak, az Isten törvénye szerint való életnek, és nagy elhatározásokkal és fogadkozásokkal indultatok el abból a közösségből, amelyet Istennek egyszülött Fia az ő halála és feltámadása által adott tinektek kegyelemképp, segítségképp a földi életre, hogy ápoljátok azt a közösséget, hogy egykor fölemelkedhessetek a tisztultabb világokba, a ti Istenetekhez.

És bizony sokszor elfáradtatok a szenvedésekben, a reménytelenségekben, a fájdalmakban, a csalódásokban. Mert *valahányszor a lelketek eltévedt a testen keresztül, és*

olyan igazságokat neveztetek valóságnak, amelyek a testnek kedveztek, amelyek a földi én nagyot akarását hizlalták fel bennetek, amik a hiúságnak, az önzésnek, vagy talán a bosszúnak, a gyűlöletnek egy pillanatnyi kielégülését jelentették: *mindannyiszor meginogtatok a hitben, meginogtatok abban a bizalomban, amely titeket Istenhez fűzött, akinek kezébe az elinduláskor belehelyeztétek a sorsotokat.* Ilyenkor idegen utakra tévedtetek, idegen isteneket, idegen hatalmakat ruháztatok fel a bizalmatokkal, s ajándékoztatok meg a szívetek érzésével. Hazug beszédnek, hazug ígéretnek hittetek, és a ti balga reményetek fellángolt, hogy: „íme, közelebbi utat találtunk, közelebbi eljárást, közelebbi lehetőséget ismertünk meg, és nem kell addig várnunk, amíg majd az Isten rendezi el a sorsunkat, hiszen van egy közelebbi alkalom, egy közelebbi lehetőség, amely gyorsabban segít bennünket céljaink felé". Ezzel megtévedtetek, és bálványok felé hajoltatok. Megtévedtetek, és a testiség előnyeit a lelki fejlődésetek elé helyeztétek, amikor kielégítettétek azt a vágyatokat, amely a testiségeteknek kedvezett; vagy amikor hazugság által megszabadultatok egy dorgálástól, vagy csak szemrehányó tekintettől a ti embertársatok részéről, és a törvénytelenséghez fordulva hátat fordítottatok az igaz útnak, amelyet Krisztus mutatott meg nektek.

Az embert vágyai először a testhez kötik, és a testen keresztül ébrednek csak fel lassanként a lélek vágyai, a lélek törekvései. Amikor azonban felébredtek, és Isten táplálékot nyújtott a lelki éhezőnek, a lelki szomjazónak, amikor meggyőződést, bizonyosságot és reménységet nyújtott a lelketeknek abban az ígéretben, amelyet szent Fia által adott a földi embernek, akkor *mindannyiszor vétkeztetek, valahányszor hűtlenekké váltatok a megismert szent és igaz eszméhez, az Isten szent törvényéhez, amely törvény lépésről-lépésre, percről-percre alakítja át a lelketek erőit, a lelketek természetét.* Percről-percre folyik a harc, a küzdelem,

mert kell is, hogy folyjék, kell, hogy a lelkiismeret ébren őrködjék, mert *a lelkiismereten keresztül az Isten Lelke őrködik felettetek.* Hogy el ne veszítsétek, el ne tévesszétek az utat, s el ne homályosodjék előttetek a jövő képe, annak az ígéretnek a szépsége és értéke, amelyet Isten az ő egyszülött Fia által adott minden megtérő bűnösnek. Mert *amilyen mértékben elhalványodik a testi ember kívánsága, tökéletlenségből származó hiú törekvése, hiú becsvágya, nagyot akarása, a maga akarásából való üdvösség-hajszolása,* (amikor a boldogságot a maga akaratából akarja utólérni, s azért kergeti, hajszolja a lehetőségeket, és nem elégszik meg az Istentől kapott igaz, egyszerű, kicsiny, de tápláló örömökkel)-mondom, *amilyen mértékben mindez elhalkul, elhomályosodik, olyan mértékben válik mind ragyogóbbá Isten ígéretének bizonyossága a lélekben.* S váltja fel a nyugtalanságot és békétlenséget a békesség szilárdsága és a reménység bizonyossága. Ellenben mihelyt nem elégszik meg azzal a kicsiny életörömmel, amelyet élete ösvényére szórt a kegyelem, amely őt elindította sorsának útján, hanem ő maga akar, és megtéveszti őt a saját tudása, kicsiszolt értelme. És nem várja, hogy az Isten adjon neki, hanem ő maga akarja elvenni, ami előtte kívánatosnak látszik, s a lehetetlent hajszolja, ezzel megtéved, bűnbe esik, beszennyezi magát, mert olyan dolgokhoz nyúl, amelyek foltot hagynak a lelkén és a jellemén.

Mindezek tiveletek esnek meg, embertestvéreim, akik ráléptetek a megismert útra, de még szívesen időztök a saját elgondolásotok világában, és azt hiszitek, hogy mindenkor helyesen és jól jártok el, amikor a saját értelmetekre, a saját megítélésetekre támaszkodtok. Így származnak a félreértések, a meg nem értések; így származnak egymás közt az elhidegülések, amelyek mind-mind Isten parancsolatával ellenkeznek. Ő ugyanis azt mondta: *„Szeressétek egymást.” Ez a szeretet halványodik, ez a szeretet kopik mindannyiszor, valahányszor egymás hibáját, egymás tökéletlenségét felhánytorgatjátok,*

szóvá teszitek, beszéltek róla, megítélitek, megbíráljátok. És mindannyiszor, amikor egymással összemérkőztök és magatokat különbnek, igazabbnak, értelmesebbnek, tökéletesebbnek tartjátok. Mert ezzel a magatartással nem bírjátok elnézni és megbocsátani a nálatok kisebb értelmű, helytelenebb felfogású testvéretek tévedését vagy hibáit, pedig tudjátok, hogy ameddig kicsiny, láthatatlan, sőt sokszor észrevehetetlen hibák még ott rágódnak a lelketeken, amellyel másoknak talán fájdalmat, talán szomorúságot okoztok, addig a ti lelketeken is hordozzátok azokat a sötét foltokat, amelyeket a ti hibáitokból kifolyólag más embereknek és az egész teremtett mindenségnek okoztok.

Illő tehát, hogy magatokba tekintsetek; mert a ti hitetek szerint, a nektek adott ígéret szerint ti is feltámadtok ugyan Krisztussal, de ez a feltámadás a ti részetekre nem örömteljes feltámadás lesz, hanem a szomorúság és a bánat feltámadása. Amely a ti elhibázott életetek folytán, mint sötét köd képződik körülöttetek és ráül a lelketekre, a szívetekre, és nem távozik el onnan addig, ameddig az Isten kegyelme ezt a fájdalmat, ezt a tévedést, ezt a tökéletlenséget a próbákon keresztül le nem tisztítja rólatok. Azért, testvéreim, ameddig itt vagytok az úton, és a lelketekben megbizonyosodtatok arról, hogy az Isten kegyelme mint egy-egy csepp vizet a népek tengeréből kiemelt titeket, addig *adjatok hálát Istennek az ő kegyelméért, amellyel megkeresett és abban a visszhangban megtalált titeket, amely visszhangot a ti szívetek ad a Krisztus szavára*. Amellyel titeket megkeresett a bűnök szakadékában, a tévelygések útvesztőjében, az önmagatok által felállított igazságok hínárjában. Adjatok hálát, mondom, és könyörögjetek, hogy Isten, aki ömagát adta az Úr Jézus Krisztusban, szaggassa szét ezeket az önmagatok igazságából képződött hínár szálakat, és vezessen titeket vissza arra az egyenes útra, amelyet életével, halálával, és feltámadásával Ő jelölt ki. És adja a szívetekbe az Ő Szentlelkének azt az erejét, amellyel Ő szolgálta az emberiség érdekeit, az emberiség üdvét, hogy ennek a szolgálatnak lelkébe felöl-

tözködve ti is szolgálhassatok neki. Szolgálhassátok azt az eszmét, amelynek zászlója alá sorakoztatok, és amelyre felesküdtetek a magatok felajánlásával a ti földi életetekben.

Mert valahányszor közeledtek a kegyelem asztalához, mindannyiszor újabb meg újabb szövetséget köttök a mi Urunk teste és vére által azzal a törvénnyel, amelyet Isten a ti üdvösségetekre adott. *Általatok pedig mindazoknak üdvösségét készíti elő, akik hozzátok közel állnak,* akikkel érintkeztek, akikre a ti életetekben hatással vagytok. Hogy ez a törvény szent legyen előttetek, és ezt a törvényt mintegy szent oltárt hordozva a szívetekben, ez előtt imádkozva, ennek szolgálva, ennek utasításait követve, rajtatok keresztül Isten akarata kiteljesedhessék e világra. És a világon azokra, akiket Isten rajtatok keresztül meg akar szabadítani a tévelygések útvesztőjéből; azokra a szellemcsoportokra, akik titeket körülvesznek, akik hozzátok ragaszkodnak. Hiszen ezek csak rajtatok keresztül képesek felfogni, rajtatok keresztül képesek megtanulni az Isten törvényének első betűjét, hogy ők is megismerve ezt, alkalmazkodhassanak az Isten akaratához. Hogy mindezeken keresztül az egész világmindenség megszűnjék a bűntől, a tévelygésektől, hogy megszűnjék a világon a szenvedés, a jaj, a kétségbeesés. Ezért jött a mi Urunk; ezért vállalta a nagy és nehéz küldetést, hogy mindazokat, akik az ellentét hálójában, az ellentét szolgaságában nyögnek, kiemelhesse a szabadságra, és a szabadságon keresztül Isten megszerezhesse őket az ő törvényének, az üdvösség törvényének. Mert hiszen Ő az egész világot üdvözíteni akarja az ő mélységes szeretetével. De ez a világ nem ismeri Őt, mert ez a világ át meg át van szőve az ellentét sokféle szövevényével; ez a világ az Igazságot, a szent Eszmét keresztre juttatja, szenvedteti, meggyötri, és azt hiszi, hogy ezzel legyőzte Őt. Azonban Isten feltámasztotta az ő egyszülött Fiát a halálból, és a halál törvénye azoknak, akik hisznek, azoknak, akik az ő útján járnak, nem árt többé; a halál törvénye megszűnt hatalom lenni, mert a halál után az élet ki-

teljesedése következik azokra, akik itt a látszatvilágban, a próbák világában valóságot cselekszenek. A valóságnak, az igazságnak hisznek, és aszerint cselekszenek, s aszerint cselekedve napról-napra, óráról órára odaadják az ő kicsiny áldozatukat, azokat az apróbb-nagyobb szenvedéseket, megpróbáltatásokat, fájdalmakat, amelyeket az ellentéttel való összeütközés folytán el kell szenvedniük. Azokat a méltatlan megaláztatásokat, azokat az igazságért való szenvedéseket, azokat a kisebb és nagyobb károkat, amelyeket az igazságért szükségképpen el kell szenvedni; mert az *ember, aki hisz, aki Krisztust követi, nem alkuszik meg.* **El kell tehát szenvednie azokat a bántalmakat, azokat a megrovásokat, azokat a félreértésből származó nehezteléseket, amelyek az igazságban való helytállás nyomán keletkeznek. Hiszen egy kis hazugsággal, egy kis félrevezetéssel, egy kis csalással megszerezhetné az emberek jóindulatát; azonban tinektek ezt, mint az ellentéttel való közösséget, meg kell tagadnotok,** és mindazokat az apróbb-nagyobb fájdalmakat, amelyek az igazság mellett való bizonyságtevésből származnak, napról-napra le kell tennetek áldozatul az Isten oltárára, amelyet a lelketekben hordoztok. *Mert nektek napról-napra, percről-percre bizonyságot kell tennetek arról, hogy bennetek az élő, a feltámadott Krisztus Lelke él,* az vezet, az segít titeket. Ez a küzdelem bizony felemészti, meghervasztja a ti testi életetek napjait; de ne csüggedjetek, Krisztus veletek van, és azok helyett az örömök helyett, amelyeket elvesztetek, amelyekről lemondotok, amelyektől távol tartjátok magatokat Krisztusért, Krisztus az igazság világában, a szeretet, az örök törvény világában sokszorosan kárpótol titeket. Hiszen Ő az élet, Ő az út, Ő az igazság, és az ő országában Ő az uralkodó.

Testvéreim, tehát erre az útra rálépve hagyjatok el minden emberi gyengeséget, számoljatok le minden emberi hiúsággal, becsvággyal és nagyot akarással, mindazokkal az emberi gyengeségekkel, amelyek az igazsággal ellentétben van-

nak. S mindezzel leszámolva hagyjátok el a régi embert a maga hibáival és tévelygéseivel, és igyekezzetek a Krisztus lábainál, a kereszt előtt más emberré lenni, felvenni a keresztet, és Krisztussal haladni azon az úton, amelyen Ő haladt előttünk. Hogy vele együtt meghalva a bűnnek, feltámadhassatok mindnyájan az örökéletre, a tiszta életre, amelyet a feltámadott Krisztus nyitott meg ezen a napon mindnyájunk előtt, akik hittünk, és akik az ő útjain jártunk. Legyetek szeretetteljesek, legyetek hűek az eszméhez; legyetek kitartók, önmagatokról megfeledkezők, legyetek jók és igazak egymáshoz és a közhöz, az egészhez, amely titeket magába foglal. Legyetek egymásnak részei, hogy a részek egymáshoz tapadása által olyan törhetetlen egység alakuljon ki, amelyen nem vehet hatalmat sem a csábítás, sem a hamisság, sem a gyűlölet, sem pedig a félrevezetés lelke, amely külön utakat mutat, és a félreértés szellemének behatása alatt meghasonlásba kergeti a lelkeket. Szeressétek egymást, és együtt, egymásért imádkozva tartsatok ki a viharban és verőfényben, a megpróbáltatásban, a hányattatásban és az áldás felvevésében, amely felülről jön, felülről száll rátok.

Mennyei Atyám, ki látod ezt a lélekcsoportot, amelynek vágyódása feléd száll, hogy Teveled összeköttetést, összekapcsolódást találjon: tekints le reánk mindnyájunkra, akiknek a lelke egybefonódva várja a te irgalmasságodat, hogy Te elfogadod őket. Hogy Te a te szeretetedbe, a te irgalmadba zárod őket és nem feledkezel meg róluk, hanem lehajolsz hozzájuk és letörlöd a lelkükről a bűnök árnyékát, a tévelygések ködét, s megtanítod őket az igazság ismeretére az által a világosság által, amelyet Te hoztál e világnak, és amellyel e világot az üdvösségre akarod vezetni.

Nyisd meg, Uram, az ő lelki szemeiket, hogy lássák ezt a fényt, ezt a világosságot, amelyet Te bocsátasz földi életükbe, amely élet ezer tévelygéssel, bűnnel és hiába-

valósággal van átszőve. Tekints le rájuk, Uram, és lásd meg az ő gyengeségeiket, lásd meg az ő gyarlóságukat, lásd meg az ő elhibázott cselekedeteiket; de lásd meg, Uram, az ő lelküknek hozzád való vágyódását és az igazság ismerete után való törekvését is. Lásd meg, Uram, az ő lelkükben azt az óhajtást, amellyel ők is az örökkévaló életet keresik-kutatják, mert megelégelték a szenvedést, a fájdalmat, a csalódást, amellyel a földi élet lépten-nyomon kíséri őket.

Szabadítsd meg őket, Uram, bűneiktől. Szabadítsd meg őket tévelygéseiktől, bontsd ki a lelküket a homályból, a ködből. Vezesd őket a te utadra, a világosság útjára, és hintsd a lelkükbe az igazságnak azt az ismeretét, amellyel megtanulhatják, hogy mit cselekedjenek, mit kívánjanak, mit óhajtsanak. És hogy az életüket hogyan állítsák be, hogy az a te akaratod szerint való legyen, hogy ellentétes gondolatok, érzések, vágyak, törekvések ne népesítsék be az életüket, a lelküket, hanem mindig és mindenkor összhangban élhessenek, cselekedhessenek és munkálkodhassanak a te akaratoddal a maguk lelkén, és az ő munkálkodásukkal a szellemvilág figyelmét felhíva a te igédre, a te világosságodra, feléd terelhessék a szellemek figyelmét. Hogy azok is elhagyván hibáikat, gyengeségeiket és bűneiket, megtérjenek a tévelygések útjáról, hogy akiket követnek, akiknek a nyomában járnak, azok elvezethessék őket a te világodnak, a te igédnek ismeretére, hogy azok is munkásaiddá, követőiddé válhassanak, hogy az egész világon elterjedhessen a te hatalmad, a te akaratod, hogy minden és mindenki azt cselekedje, amit Te akarsz.

Könyörülj meg, Uram, mindnyájunkon, akik vétkeztünk ellened; gyógyítsd meg a mi lelkünket a bűnnek kívánságából, gyógyítsd meg a mi szívünket azokból az érzésekből, azokból a vágyakból, azokból a törekvésekből, amelyek nem kedvesek Teelőtted! Tisztítsd meg a mi lel-

künket és gyógyítsd meg a mi szívünket, hogy mindnyájan tiszták lehessünk Teáltalad, s a te szent tested és véred által elnyerhessük a bűnbocsánatot, a megtisztulást, a megigazulást, hogy majdan, amikor elhozod a mi lelkünknek az időt, elnyerhessük a megszentelődést, a megdicsőülést is, amelyet ígértél a téged követőknek. Ezt az ígéretet hagytad itt a földi emberek részére, hogy akik hisznek, ne járjanak a sötétségben, hanem az élet világos útjain, hogy mindnyájan hazataláljanak tehozzád, a mi Atyánkhoz, a te Atyádhoz. Hogy mindnyájan otthon lehessenek, megpihenhessenek, hogy mindnyájan a tieid lehessenek, eltéphetetlen, szent szeretetlánccal összekötözve Teveled, a te országoddal, a te birodalmaddal. Hogy mindnyájan a te hűséges alattvalóid legyenek velünk együtt, hogy Te mirajtunk mindörökké uralkodhassál a te szent és igaz szereteteddel, amellyel megkerestél és megtaláltál mindnyájunkat, és egybegyűjtöttél, hogy a te kereszthalálodnak és feltámadásodnak ünnepét hálát adhassunk neked, amiért megismerhettük az igazságot a te áldozatodon keresztül, amelyet értünk hoztál.

Fogadd, Uram, a mi lelkünk felajánlását, és vedd kezedbe a mi lelkünk sorsát; igazgasd a mi érzéseinket, a mi gondolatainkat, a mi vágyainkat, a mi törekvéseinket, hogy azok mindenben a te akaratodat tükrözhessék vissza, hogy mindenben azokat a cselekedeteket hozzuk napfényre, amelyek Teelőtted kedvesek. Igazgasd, Uram, a mi lelkünk érzéseit, hogy a lelkünk hálaérzésekben a te dicsőségedre mindig kész legyen, hogy mindörökké hálaadással ünnepelhessük meg a te szent Fiadnak feltámadását, amelyben a mi lelkünk feltámadása van elrejtve, amelybe a mi szabadulásunk van elejétől fogva elrejtve. A te szent Fiad feltámadása a mi feltámadásunk.

Oh add, Uram, hogy a mi lelkünk örömmel teljék meg ezen a napon, és ez az öröm mindörökké tartson, hogy ez

az öröm besugározza az örökéletet, hogy az örökéletben mindörökre dicséretet, dicsőséget és hálát zengjünk neked, amiért fölemeltél minket a bűnök posványából és megszabadítottál a haláltól, a bűntől a te szent Fiad, a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Amen.

*

Azt mondja az Úr: *„Az én testem bizony étel, az én vérem bizony ital. Valaki nem eszi az én testemet és nem issza az én véremet, abban nem élek én, és valakiben én nem élek, az meghal. Valaki pedig eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak.”* A kenyér az ő teste, amely megtöretik, a bor az ő vére, amely kiontatik sokak bűneinek bocsánatára. És valaki szövetséget köt az Úr teste és vére által, abban a törvényben, amelyet Ő adott a földi embernek, abban az ő Lelke él, és azt az ő Lelke vezeti: a mi Urunk, a Jézus Krisztus Lelke, a feltámadott Krisztus Lelke, aki legyőzte a halált, legyőzte a bűnt, legyőzte a világot, legyőzte az ellentét szellemét. Tehát Ő meggyőzte a világot, és valakiben Ő él, annak lelke a Krisztus teste és vére által legyőzi a világot; nem ő, hanem legyőzi őrajta keresztül az Úr. Amikor az Úr befejezte a vacsorát, azt mondta: *„Ez a pohár az újszövetség az én vérem által”*. Új szövetség ez Istennel a bűnök bocsánatára, mert Isten ígérete ez, hogy valakik hisznek az Úr Jézus Krisztusban és azokban az igazságokban, amelyeket Ő hozott a földre, és megbánják bűneiket és tévelygéseiket, és Isten útjára, az általa megmutatott útra akarnak térni, azok az Ő egyszülött Fiának megtöretett teste és kiontott vére útján kiengesztelődést és bűnbocsánatot nyernek.

A bűnökbe alásüllyedt, de megtérő emberlélekből Krisztus teste és vére új lényt, Krisztus szerint való új embert teremt. Tehát valakik földi életükben megtelítik a lelküket Isten iránt való hálával és szeretettel és azzal a nagy, nemes elhatározással, hogy az Isten igazságának útjára lépnek és elhagyják az ó embert, meghalnak az ó ember kívánságainak, bűneinek,

önző és téves igazságainak, és Isten igazságába, Isten törvényébe lépnek bele s felveszik az ő testének és vérének e földön hagyott emlékezetére rendelt jeleket: azokban - mint ahogyan Krisztus meghalt a bűnért abban az áldozatban, amelyben magát feláldozta, amelyet a bűnös emberek megmentéséért, az igazság törvényéért hozott - meghal a régi ember minden bűnös vágya, kívánsága, törekvése és minden, ami őt ehhez a bűnös világhoz kötötte, s amelyeket a bűnbánat könnyeibe eltemetett. Akik pedig így meghaltak ebben a hitben, ebben az igazságban, és felveszik az Isten igazságát, a Krisztus áldozatát, és átadják magukat ennek a törvénynek, azok új szövetséget kötnek Istennel, s akkor *a régi szövetség, amelyet az ember bűneivel és tévedéseivel bemocskolt, hatálytalanná válik, megszűnik. Új szövetség létesül, amely szövetségben Isten az emberrel összeköttetésbe lép, új utakon segíti, erősíti, növeli a jóban, az igazban;* és az ember új lélekké fejlődik, amelyen többé nem fog a halál törvénye, mert Isten elhívta őt az üdvösségre, amelyet az Őt követőknek készített.

*

Hálát adok Neked, mennyei Atyám, ki nem tekintetted a hibás, bűnös emberlelkeken azokat a foltokat, amelyek a bűnök és tévelygések nyomai, amelyeket a bűn hagyott rajtuk, amelyekkel a bűn, az ellentét pecsételte el magának a tiéidet, hanem szeretettel meghívtad őket magadhoz. És lehajoltál hozzájuk, hogy lemosd róluk a bűn nyomait, megtisztítsd őket a te szent véreddel, és ezeket a gyenge, gyarló lelkeket megerősítsd a te szent testeddel, amelyet értünk adtál.

Hálát adok neked, Uram, mindazért, amit a bűnös, gyarló emberiséggel cselekedtél, főképp pedig azokért, akik e késői kor elhullott kalászai, akiket a te kegyelmed szedett össze a bűn útján a tévelygők közül, a hitetlenek közül, akik elvesztették emlékezésüket az atyai hajlékról, az atyai kebel melegségéről, az atyai otthon boldogságáról;

akik elvesztettek Tégedet. Te újra megkerested, összeszedted, és magadhoz hívtad őket, hogy a te előre elhatározott terved szerint megadd nekik a feloldozást, és meggyógyítsd őket hitetlenségükből, kételkedéseikből, tévelygéseikből, bűneikből. Hálát adok, Neked, Uram, hogy erőt adtál nekem, hogy összeszedjem a tarlón elhullott kalászokat, és a te szent igédnek hatalmas és mélyreható gereblyéjével egy csomóba gyűjthettem őket, és eléd vezethettem, Uram, hogy Te őket megáldhasd, és a te szent ígéreteddel biztathasd, és felemeld a lelküket abba a világba, ahol láthatják a te nagy kegyelmedet, hogy minden tévelygésükből és hibájukból megtérhessenek.

Hálát adok Neked, Atyám, hogy erőt adtál a tévelygések világában, hogy a te nagy szeretetedet, a te nagy áldozatodat tudomásukra hozhattam, hogy őket eléd gyűjthettem, hogy a te igédet hallgathassák, a te útjaidat járják, és a te szent akaratod szerint cselekedhessenek.

Hálát adok Neked, Uram, őérettük is, hogy az ő lelkükben utat nyitottál a te szent igédnek, amelyet általam, a te méltatlan szolgád által nekik akartál adni, akit kiválasztottál erre a munkára, hogy őket is az üdvösséghez vezesd, amelyet Te adtál mindenrendű és rangú embereknek, igazaknak és tévelygőknek egyaránt. Te nem tettél különbséget, hanem mindegyikre egyformán kinyújtottad a te kezedet, és kegyelmet adtál nekik, felemelted őket az út porából, hogy megismerhessék a te nagyságodat, a te szeretetedet, a te irgalmadat, a te kegyelmedet, hogy meggyógyulhassanak, megtisztulhassanak és megigazulhassanak.

Hálát adok Neked, Atyám, mindezért, és hálát adok Neked őérettük is, hogy az ő lelkük felemelkedett a te trónusodig, és megtelt a te kegyelmednek ember előtt érthetetlen nagy és szent illatával, és a reménység felújulhatott a szívükben, és előtted leborulva újra meg újra felajánlhat-

ják a lelküket, hogy Téged követnek, a te útjaidon járnak. Óh, vedd őket, Uram, kegyelmedbe, és áraszd ki felettük a te áldásod bőségét és gazdagságát. Nyisd meg az ő lelkük világában azokat a titkos ajtókat, amelyeken keresztül Te lépsz be hozzájuk örömükben és bánatukban, megpróbáltatásaikban és szenvedéseikben, hogy meggyógyítsd, megvigasztald és megerősítsd őket a bűnnel való harcaikban. Hogy megóvd őket az ellentét csábításaival szemben, hogy amikor itt van a megpróbáltatás ideje, és a vihar tépi a lelküket, akkor Te összetarthasd az ő lelkük erőit, és vezethesd őket a cél felé.

Hálát adunk Neked, Istenünk, akik eggyé lettünk itt előtted a bűnbánatban, eggyé lettünk előtted a reménységben, hogy Te nem hagysz el bennünket, hanem mulandó életünkben a mi napjainkat a te akaratod szerint irányítod, megvilágosítasz bennünket, amikor Te azt jónak látod, és közlöd velünk az igazságot, amikor arra szükségünk van, s megerősítesz bennünket a megpróbáltatásokban és szenvedésekben, hogy el ne csüggedjünk.

Istenünk, tartsd ezt az összeköttetést erősen a mi lelkünkben, hogy érezzük azt, hogy Te velünk vagy és velünk maradsz mindvégig e mulandó életben, és velünk maradsz még azután, a síron túl is, és vezeted a mi lelkünket abba az otthonba, arra a pihenőhelyre, amelyet Te rendeltél számunkra a szerint a kegyelem szerint, amely szerint Te minket a tieid közé felvettél.

Hálát adunk neked, Istenünk, hogy megtartottál minket erre az órára, és nem engedtél az ellentét viharában eltévedni, nem engedted meg a félreértések szellemének, a meg nem értés szellemének, hogy szétszaggasson bennünket, nem engedted, hogy közénk férkőzhessek a vis--szavonás lelke.

Hálát adunk Neked, Atyánk, hogy a mi lelkünket a reménységben elringattad, hogy a kétségbeesés úrrá ne

legyen felettünk bűneink és a jövőnk feletti aggodalmunk miatt, amely jövendő ijesztő rémeket fest elénk.

Légy velünk, Istenünk, óvj, védj minket, hogy a te útjaidon megmaradhassunk mindvégig, és munkálkodhassunk a te szent Nevedben, a te szent akaratod szerint, hogy a te akaratod teljesedjék a mindenkor mulandó és az örökkévaló életben.

Add, hogy a mi Urunk áldozata, amelyet értünk hozott, a mi szívünk, a mi lelkünk szentélyében ott égjen az oltáron, hogy mindenkor, valahányszor erőre van szükségünk, ez elé az oltár elé térdepelve meríthessünk erőt abból a közösségből, amelyet Te ajándékoztál nekünk a te szent Fiad által, a te szent Fiad áldozata által, amelyet Ő életével, halálával és feltámadásával pecsételt meg.

Pecsételj el minket is, Istenünk, ki feltámasztottad a te szent Fiadat, hogy nekünk is reménységünk legyen. Pecsételj el minket is ebből az életből, ebből a világból, hogy a tieid legyünk, hogy a te útjaidról le ne térjünk, a te igazságaidhoz, a te eszmédhez hűtlenekké ne váljunk, hanem mindvégig a te küzdő és igaz híveid maradjunk minden erőszakkal és minden kísértéssel szemben, amely itt e mulandó világban vár reánk. Óh végy fel minket a tieid közé, és vezérelj minket közéjük; szaporítsd meg a te táborodat itt ezen a földön, hogy mirajtunk keresztül és miáltalunk a te szent Nevednek dicsőséget szerezhessünk mindörökké, hogy Te minket felhasználhass ebben a munkában; hogy ha megkerestél, meg is tarts bennünket ebben az igazságban mindvégig.

A mi Urunk, a Jézus Krisztus szent Nevében kérünk Téged: fogadd el a mi lelkünket, a mi szívünket, a mi mulandó és örökkévaló életünket, hogy Te a mienk lehess, mi pedig mindörökké a tieid. Ámen:

*

Testvéreim, áldjon meg titeket a mi Urunk, az örökkévaló Isten, és áldjon meg a mi Megváltó Krisztusunk. Adja az Úr, hogy a lelketekben Ő minél inkább megnövekedhessék, és a ti földi emberetek minél inkább elhalványuljon, megszűnjék, elenyésszék. Mert amily mértékben Ő megelevenedik és megnövekedik a lelketekben, abban a mértékben cselekedtek tökéletes dolgokat Isten előtt, abban a mértékben lesztek képesek mind jobban, jobban betölteni az ő akaratát. Amikor összejöttök, amikor egymás társaságában vagytok, hagyjátok kívül a földi embert, próbáljátok meg a szellemi életet, beszéljetek, emlékezzetek, meg arról a kegyelemről, amellyel Isten titeket magához hívott; és amikor az ő hívását meghalljátok, adjatok arról bizonyságot a világnak is.

Nem úgy értem én azt, hogy mindenkinek, válogatás nélkül feltárjátok a ti megismeréseteket, hanem arról szóljatok, hogy az Úr hogyan hívja, hogyan keresi azokat a lelkeket, akik az övéi. És a lélek hogyan érzi azt meg, hogyan ad rá feleletet; s amikor fölébred a bűn álmából, és keresi az ő Istenét, és meghallja az ő szavát, hogyan ad neki az Úr meggyőződéseket olyan formában, amelyen keresztül a lélek fölismeri az Isten ujját az ő életében, amikor észreveszi, hogy az Isten irányítja az életét. Erre vagytok hívatva, hogy az Isten jelenlétét kiterjesszétek a földi életben, a ti beszédeitekben, cselekedeteitekben és a ti egész életetekben. Ha ezt cselekszitek és mindenben igaz és hűséges követői lesztek az Úrnak, akkor ne féljetek a haláltól, ne féljetek a megpróbáltatásoktól, mert Ő meggyőzte a világot, Ő meggyőzte a halált; és ha ti Őbenne éltek, akkor a halál a ti részetekre is legyőzetett, mert akkor átmentetek a halálból az életbe. És akkor az Úr megsokszorozza rajtatok az ő áldását, megsokszorozza azokat a képességeket, amelyekkel mindig több és több bizonyosságot szerezhettek arról, hogy Ő van, és szeretettel vezérli a benne hívőket, és igazgatja azok sorsát, akik kételkedés nélkül az ő kezébe helyezik lelki és testi sorsukat.

Áldjon meg titeket az Isten kegyelme; sokszorozza meg az ő áldását rajtatok, vezessen titeket az ő útján, és cselekedjék veletek irgalmasságot, hogy a lelketek megerősödhessék az igazban, a jóban, és ennek a világnak hasznos munkásaivá, az elkövetkezendő életnek pedig hatalmas oszlopaivá növekedhessetek az által a hit által, amelyet az Úr ingyen való kegyelméből ajándékozott nektek. Áldjon meg titeket a feltámadott Krisztus; legyen veletek és vezérelje a lépteiteket az üdvösség útján előre!

A lelki fejlődés fáradságos útja. (**)

Lelki fejlődés és szellemi fölemelkedés két különböző dolog. - A testet öltött szellem életének keretei. - A szülők hangulatának hatása a terhesség idejében. - Hogyan emelkedik ki a lélek a földi dolgokhoz való hiábavaló ragaszkodásból. - Népek, nemzetek versengése. - A szétvált duálok nyomorúsága. - A szellemileg megvilágosodott lelkek hivatása. - A rossznak túlzott elnézésből nem szabad terjeszkedési lehetőséget engedni. - Aki ítéletet mond embertársa felett anélkül, hogy ő maga attól a hibától mentes volna, az nem várhat bocsánatot önmaga számára.

Azokat az ismereteket és tapasztalatokat, amelyeket az emberiség nemzedékről nemzedékre mint a méh összegyűjt, mint eredményeket tovább plántálja az utódokra azokkal a bizonyos lelkesített sejtekkel, amiket azután az utódok ismét életről-életre, helyesebben nemzedékről-nemzedékre tökéletesítenek. Ennél fogva az ember bizonyos eredményeket már készen kap a fejlődött agyvelőben, a kifinomodott idegrendszerben és azoknak a szerveknek a fejlettségében, amely szervek segítségül vannak számára adva azoknak a dolgoknak a megértésére, amelyek részben a testi, főként azonban a lelki fejlődését munkálják. *A lelki fejlődés azonban nem mindig hozza magával a szellemi felemelkedés, azaz a szellemi megvilágosodás állapotát is. A szellemi megvilágosodást egyedül az embernek az Istennel való minél intenzívebb kapcsolata hozhatja csak létre.* Ti ezt tapasztalhatjátok, ha megfigyelitek a gyermekeket; ugyanannak a szülőnek egyik gyermeke eszes, a másik finom érzésű, de amellett előfordul egy-egy ilyen csa-

ládban egészen közönséges, majdnem azt mondhatnám, elvetemült lelkületű gyermek is. Vannak családok, amelyekben egyik-másik gyermek egészen kiválik vagy rossz, vagy jó értelemben. Az egyik teljesen sötét lelkű, a másik számára pedig magasabb világosság nyílik meg, holott mind a kettő ugyanattól a szülőpártól kapta a testi szervezetét. Tehát ugyanannak a szülőpárnak, azaz ugyanannak a két embernek a lelkében és testében lévő sejtvilágok a lehetőségeknek olyan óriási skáláját foglalják magukban, amit el sem gondolhattok, amit emberi értelmetekkel utól sem érhettek.

És bár minden testetöltő szellem amikor emberré lesz, mindenesetre azt a sejtesített atmoszférát keresi fel, amely az ő lelkiségének és maga elé tűzött céljának és törekvésének leginkább megfelel, így mégis ugyanaz a szülőpár egymással homlokegyenest ellenkező eredményű szellemeket hozhat a földre az utódaiban, mint amilyenek ők maguk. Mint amilyen az ő törekvésük, gondolat- és érzésviláguk, úgy hogy egy-egy család igen nagy szellemi távolságokat foglalhat egybe ezekkel a testi keretekkel és azokkal a lelki megnyilvánulásokkal, amelyek sokszor öntudatlanul is kifelé, a felszínre törnek, hogy ott önmagukról életjelt adjanak. Akármilyen nagy legyen is azonban ez a kiszélesített világ a maga kifejezésformáival és lehetőségeivel, azért mégis mint hatalmas törvény, úgy uralkodik rajta és zárja ezt körül annak a sejtvilágnak a törvénye, amelyet a szülők átformáltak, megnemesítettek, vagy éppen lesüllyesztettek. A szülő lelki és testi eredményei tehát megnyilvánulnak az utódokban, és pedig a haladás törvénye szerint mindig egy fokkal előrehaladottabbnak kell lennie annak az eredménynek, amely a kettőnek összeolvadásából áll elő: t. i, a gyermeknek. Tehát az értelemnek szükségképpen és törvényszerűen mindig világosabbnak, nagyobb tért átfogónak, s vele egyöntetűleg az érzelmi világnak is kiterjedtebbnek kell lennie. Ennek az érzelmi világnak a fejlődését azonban már nagyon befolyásolja a szülők hangulata a fogamzás és a terhesség ideje alatt. De

ugyancsak befolyásolja a nevelés és a korszellem is, amelyeknek együttes hatásaként jelenik meg az ember, aki itt áll, itt él, itt munkálkodik a jelen világban, a jelen időben.

Tehát az ember nem mindig egészen a múltnak a megnyilatkozása, aki t. i. régebben volt, azaz nem mindig a lélekben hordozott múlt nyilatkozik meg az emberben, mert nem is nyilatkozhat meg; a jelen a maga kérlelhetetlen korlátaival és lehetőségeivel mindig lefogja, mert le is kell fognia a múltat. Azonban ezt a jelent, ennek nehéz és sötét általánosító fluidjait, törvényeit és lehetőségeit mindenkor át kell dolgoznia a benne élő szellemnek azzal az egészen finom, belső életmegnyilvánulással, amely felfelé, a világosság felé törekszik. Mert ha a szellem ezt az életmegnyilvánulást nem tudja önmagából kisugározni, akkor mindig elsodorja a mindenkori jelennek megnyilvánuló szelleme, a korszellem, a csoportokban megnyilvánuló erő, s magával sodorja abba a helyzetbe és állapotba, amelyet ez a csoport megteremtett. Nehéz a szellemnek ebből kiemelkednie, nehéz magának utat vágnia azon az áramlaton keresztül, amely minden pillanatban elmossa a tudat elől a megvilágosított célt, amit a szellem kiküzdött magának. És mégis - ha küzdve és fáradva is - a szellem keresi azt a kapcsolatot a láthatatlannal, a láthatatlan világban megnyilvánuló törvényszerűséggel; ebbe kapaszkodik bele az akarat, a szent vágy, a felhevült lelki életmegnyilvánulás. És itt, ebben a láthatatlanban találja meg azt a kapcsolatot, amely őt segíti, emeli, bátorítja, erősíti, és lépésről lépésre új világosságot gyújtva vezeti a szellemet a felé a megsejtett cél felé. Amely minden miértre megadja a feleletet, és minden bonyolult feladatban megmutatja a kivezető utat, módot, erőt és igazságot.

Ameddig a szellem idáig el nem jut, addig az élete csak a test okoskodása, a testi értelem örökös kérdezősködése és meg nem értése; addig folyton a dolgoknak, a valóságoknak fel nem ismerésével kell küzdenie. Ez a munka pedig nem az, amiről az ember azt hiszi, hogy vele születik és adódik; nem, ez a

feladat a mindenkor készen álló isteni kegyelemnek és az emberi szellem keresésének összeköttetéséből jön létre. Tehát *bármily ragyogó eredményt érjen is el az emberi életben valaki, akkor sincs semmi érdeme, egyedül az, hogy kinyújtotta a kezét, mert a szelleme nem nyugodott meg az áramlat által nyújtott eredményekben,* hanem mást várt. Az Isten felé való vágyódása erősebb volt, mint az őt környező erők áradata, s így ezeknek a lelki erőknek, lelki törekvéseknek túlnyomó hatása alól ki tudta magát szabadítani, és összeköttetést keresett a láthatatlannal. **Aki pedig ki tudja magát szabadítani, és fel tud emelkedni a láthatatlanba, annak a szelleme megtelik ennek a láthatatlan világnak a világosságával, és számára ez a világ többé nem feltételezett, hanem reális valóság. Az ilyen szellemek, akik átlépték ezt a határt, képesek - és csakis ők képesek - megérteni az isteni kinyilatkoztatásokat**; képesek szellemileg átvenni ezeket és minden korban és minden alkalommal ráilleszteni azokra a helyzetekre, amelyekben éppen élnek. Mert mint ahogyan meg van írva: *„A Jézus Krisztus ma és mindörökké ugyanaz”*. Ez így is van. Nem lehet másként; aki a tökéletességet a maga természetében bírja, az nem változhat meg, annak nem lehet más nézete, véleménye, érzése és gondolata, mert a tökéletességben minden benne foglaltatik.

Tehát ez a világ rögzített, örökkévaló és változhatatlan. Ennek a világnak a törvényét megismerni, megtanulni, és benne élni annyi, mint az örökkévalóságban élni. Mivel azonban az ember, ameddig itt él és itt van, mindennel és mindenben nagyon is a változandóság világában érzi magát, azért semmit meg nem rögzíthet magának. Tehát ennek a világnak az elmúló képe a lélekben csak fájdalmat okoz, hogyha a lélek ragaszkodott hozzá, ha otthont talált benne, ha ez kielégítette a vágyait és törekvéseit. És miért érzi magát boldogtalannak, miért fél ennek az életnek az elmúlásától, megsemmisülésétől? Ez ösztönszerű félelem. Kell, hogy féljen, mert an-

nak a másik világnak a törvényével még nincs tisztában, a lélek arra még nem rendezkedett be, és nem állította be magát az örökkévaló igazságokra, mert még nem tudott olyan eredményeket kihozni, amelyek megállják a helyüket az örökkévaló igazságban is. A lélek még nem érezte át annak a szükségességét, hogy örökké megmaradhasson ott, abban a helyzetben, amelyet a maga részére kiépített. Tehát fél az elmúlástól, fél annak a formának a feloszlásától, amelyet maga alkotott. Fél annak a létformának a megváltozásától, mert ez, ha nem is nagyon volt vele megelégedve, de valamelyes biztonságot mégis nyújtott neki, és bizonyos lehetőséget arra, hogy kifejezhesse benne magát. Hiszen a valóság világában még nem képes magát kifejezni, mert nem tud tökéleteset alkotni. Miért nem tud tökéleteset alkotni? Mert a tökéletesség Urának isteni világossága még nem tükröződik vissza az ő szellemi részében. Még nem gyújtotta fel a lelkének világában azt a világosságot, amelynek fényénél a látszatból ki tudja választani a maradandót, a látszatos jóból ki tudja hámozni a valódi jónak magvát, hogy ragaszkodjék ahhoz a maghoz, s abból termeljen ki magának örökkévaló eredményeket, tökéletes jókat, amikkel a lelke megelégíttethetik.

Ezért akiknek a lelkében még nincs tökéletesen kialakulva a szellemi énnek az a biztonsága, amit áthozhatnának a földi világba is, a földi tudatba is, azok az emberek majd ehhez, majd ahhoz kapkodnak, sőt ragaszkodnak a könnyen elérhető hazugságokon keresztül megteremtett látszatformákhoz. Bárha tudják és érzik, hogy egy pillanatig is alig képesek megteremteni a lelkük biztonságérzetét ezekben a látszatformákban, mert hiszen érzik, hogy percről-percre, óráról-órára elcsúszik a lábuk alatt a talaj. Érzik, hogy a testük ifjú ereje, teljesítőképessége, lelkesedése mint szürkül, fárad, fakul, színtelenedik, és mint vesz birodalmat a testükön az enyészet törvénye, s mint közelednek a bizonytalansághoz, a reményeikben való csalatkozáshoz, a betegséghez, a szenvedéshez, a halálhoz.

Várakozásukban mind szegényebbekké és szegényebbekké lesznek, mindig kevesebbel és kevesebbel kell megelégedniük, mert mindent elvesz tőlük az az élet, amely adta azt, ami őket bizonyos lehetőségekkel és keretekkel felruházta és körülvette. Akik már látják és érzik a lelkükben ezeket a lehetőségeket, azoknak a lelkük érző része hol felzúdul, felháborodik ez ellen a törvény ellen, hol pedig lassan-lassan igyekszik magának megnyugvást teremteni. Ezek elbúcsúzkodnak ezektől azok nélkül a reménységek nélkül, amelyek megmutatnák nekik ennek a csalóka látszatnak a valóságos formáját.

Ezek a lelkek, akik már éreznek, akikben az élet szebb, ragyogóbb képe hasonló érzéseket s a szépségek iránt fogékonyságot ébresztett fel, és a lelküket kicsiszolta annyira, hogy több szép, jó és igaz már megfogamzott a lelki világuk tükrében, és az emlékekben meg tudják őrizni annak a képét, hogy egy ki nem alvó vágy szikrája hajtsa őket ezeknek a szépségeknek a megkeresésére. Ezek már eljutottak a fejlődésnek arra a fokára, ahonnan már a léleknek az anyaggal való szoros kapcsolata egy utolsó törléssel egészen megvékonyodik, és a szellem kezd öntudatra ébredni, kezd önmagára ismerni, kezd szétnézni, és kezd a láthatatlanban keresni. S akkor talán már csak egy testöltés szükséges ahhoz, hogy amikor az ilyen ember találkozik az Isten kijelentésével, a lelkében egy visszhang keletkezzék: Ezt kerestem én, itt találom meg az én békességemet, nyugodalmamat; ehhez a szirthez tapadok hozzá, és akkor az élet hullámzásában nem tévelyedem el, és nem fogok a mélyre zuhanni. **Igen, a szellemnek önmagára ébredése az a pillanat, amikor elérkezik a válaszúthoz: mi a kedvesebb, a tévelygés igazsága-e, vagy pedig az Isten igazsága, amit ő kijelentett? A tévelygés igazsága azok a lelki csábítások, azok a szenvedélyek, azok a vágyak, amelyek a hazug fények, hazug lehetőségek káprázatával csalják vissza a tudatos rosszba.**

Ha pedig a szellem már levegőhöz jutott, akkor felismeri önmagában is az Isten igazságát, az Isten törvényét; felismeri azt az igazságot, amely mindig benne élt, csak eddig nem tudott róla. S akkor önmagába pillantva megfigyeli, amint a szellem küzd a hazugsággal, a rosszal**, és fokozatosan látja önmagában az Isten képét: a lelkiismeretet kialakulni**. Ekkor már öntudatosan küzd az alsóbb énjében megnyilatkozó vágyakkal és törekvésekkel; felbontja azokat és megnézi, hogy mi a helyes, mi a jó, mit tud elérni, mit tud a jó és igaz szolgálatában alkalmazni. Amit azután fel tud használni, amivel az Isten akaratát tudja cselekedni, azt kiépíti magának életprogramul, és lassan-lassan meghódítja a saját énjében azokat a területeket is, amelyek eddig nem voltak Istenéi, nem voltak a láthatatlannak a szolgálatára szentelve. S azokat is bevilágítja az ő világosságával. Így az énjében mind nagyobb és nagyobb tér nyílik meg, s ezzel egyidejűleg mind nagyobb és nagyobb lehetőségeket teremt, hogy az egész énjét átdolgozhassa az örökkévalóságba.

Amily mértékben ezeket a külső rétegeket is mindjobban és jobban áthatotta a belső szellemi világosság, az az igazság, amely immár az énnek a nagyobb részét képezi, mindjobban átalakul az ember lelki természete is. Mert ameddig ez még nem alakult át, addig az énben, a lélek külső rétegében vágyak keletkeztek, amelyek őt a látszatvilágban elérhető eredményekhez kötötték; és ameddig még jól érezte magát és megelégedettséget érzett, ha ezt vagy amazt megszerezhette magának: addig ez még mindig kísértést jelent számára. Hiába éri el az ember, hiába adja meg neki a gondviselő Isten az ő földi életének idejében mindezeket. Ameddig még a benső én, az Istenhez kapcsolódott, Isten törvényével átitatott szellem ezt a külső réteget át nem világította, és föl nem bontotta, addig az még mindig kísértést jelent számára. Addig még mindig vágyat érez a gazdagság után, a hatalom után; addig még értéket jelent előtte az emberek dicsérete, és sok-sok más egyéb vágya van,

amelyeknek elérhetéséért küzd, fárad, dolgozik, mert tévelygésében azt hiszi, hogy mindez kielégítheti és boldogíthatja a lelkét. Azonban amikor már ez is át van hatva, át van világítva, fel van dolgozva, és látja az ember, hogy ez mind csak káprázat, hiú, múlandó ködkép, amikor már látja, hogy mindezek mögött nincsen az, amit sejtett, akkor nem vágyik többé utánuk; és ami után az ember nem vágyik, az le van küzdve, az nem jelent számára többé kísértést, vagy csábítást. És akkor már ha mégolyan nagy mértékben ömlenek is eléje ezek a lehetőségek, mindezeket csak arra használja, hogy a benső énjét, a benső énjének világosságát dolgozza bele ezekbe a hiú képekbe is, és a valóság igazságát hozza ki belőlük, a valóság igazságát teremtse meg általuk, és azzal szolgálja az igazság Istenét.

A hír, a dicsőség, a nagyság káprázata emberéleteket, csoportok, és nemzetek életét teszi próbára, milliók és milliók életét sodorja bele szenvedésekbe, gyötrelmekbe. A bennük kialakuló káprázat, hogy nagy nemzetté lehessenek, hogy diktálhassanak a világnak, hogy előnyöket biztosítsanak utódaiknak, hogy parancsoljanak népeknek, nemzeteknek, és leszedjék az élet virágait, hogy az élet javait magukéinak mondhassák, és rendelkezhessenek azok felett: szenvedésekbe és katasztrófákba sodornak generációkat. Hány életet kell ezért a gondolatért, ezért az érzésért, ezért a vágyért feláldozni annak a molochnak, amely ezt a káprázatot festi az ember szemei elé! E miatt a bálvány miatt hányszor megostorozzák, hányszor arcul verik, hányszor keresztre feszítik, hányszor megtapodják az egyszerű krisztusi igazságot[3]*. Amely pedig azt tanítja, hogy mindnyájan egyformán Isten gyermekei vagyunk, és mindnyájunknak, egyformán Isten szavát és Isten igazságát kellene megértenünk és követnünk!

Mert ha ezt mindnyájan megértettük, mindnyájan magunkévá tettük, akkor igazán elérkezik számunkra a boldogság, a megvalósulás, a szeretet megvalósulása. Erre azt mondják,

[3] * Gondoljunk csak a „keresztény” történelemre (Szerk. megjegyzés)

hogy ez utópia, ez elérhetetlen. De ha még oly elérhetetlen is, akkor is ez az igazság, akkor is erre kell törekedni! **És miért elérhetetlen? Mert ezeknek a lelkeknek még óriási távolságot kell befutniuk, óriási szenvedéseket kell még elszenvedniük, ameddig megérnek annak az igazságnak megértésére, hogy minden nép és minden nemzetség Isten gyermekeiből áll**. Ezekben a szenvedésekben, ezekben a gyötrődésekben kell a lélekről leolvadnia - még pedig könnyben és vérben - annak a lelki tévedésnek, amely most még behályogosítja a lelki szemeiket.

*

Azután itt van a földi életben a szétvált duálok keserves, nyomorúságos élete. Nézzetek csak bele a férfi és a nő életébe. Akiknek egy gondolatban, egy érzésben kellene élniük, a szívüknek egy ritmusban kellene dobognia, akiknek egy vágyban kellene fölemelkedniük Isten trónja elé. Akiknek egy mozdulattal együtt kellene cselekedniük, mert hiszen valójában Isten így teremtette a duálokat. Azok szétszórva, egymásról nem is tudva, nagy érzésbeli ínségben sínylődnek; a szétszakadt érzésszálak mindegyike külön fáj, külön sajog attól a vágytól, hogy újra összetalálkozhassanak és összeforrhassanak, hogy mindegyik szál megtalálhassa a maga folytatását, kiegészülését, kiegyenlítődését. Ettől a vágytól űzetve keresi-kutatja ki-ki azokat a lehetőségeket, hogy talán, ha azt nem is találhatja meg, aki az övé, legalább ahhoz hasonlót találhasson. Vagy ha egy egészen mást is, akit még nem ismer, akiről még nem tudja, hogy mi a hibája, és mi az erénye, de mindenesetre olyat, akivel boldogan élhetne együtt, akivel az érzései összecsendülhetnének. És emellett mindkét fél abban a gondolatban, abban a törekvésben keres újabb meg újabb összeköttetést, hogy az ő képére és hasonlatosságára át fogja formálni azt, akivel összekapcsolódott, és így majd megtalálja a boldogságot.

Természetes, hogy így mindegyiknek életről-életre újra meg újra csalódnia kell, mert bizonyos idő multán,

amikor a mámor, a vér mámora elszállt, és a káprázat színe megfakult, észre kell vennie, hogy a lelkének elszakadt érzésszálai egyáltalán nem kapcsolódhatnak a másikéhoz, vagy csak nagyon nehezen, ritkán és fogyatékosan. Az elszakadt érzésszálaknak még csak a harmadrésze sem képes megtalálni az összeköttetést, és az mind fájlalja és siratja a folytatásnak, a kiegészülésnek a hiányát. De ha még legalább egy harmadrésze megtalálja az összeköttetést, akkor már azt lehet mondani, hogy elérkezett a boldogság, amit a földön férfi és nő egymással elérhet. Ez talán a legmagasabb számarány, amit emberileg el lehet érni. Óh, messze-messze esnek egymástól lehetőségekben a szétvált duálszellemek! Hiszen hol van az, akivel minden érzésszál összeolvadhatna és kiegészíthetné egymást? Ehelyett mit cselekszenek a szegény, nyomorúságba döntött, szétvált szellemek? Újra meg újra próbálkoznak, és ezzel újabb meg újabb sebeket szereznek maguknak, újra meg újra elrontják és megnehezítik azokat a lehetőségeket, amelyek őket téren és időn keresztül egymás felé vonzanák. Nem akarják a fejüket meghajtani, nem akarják a lelkük sebét gyógyítani, hanem azokat az utakat és módokat keresik, amelyeket vakon úgysem találhatnak meg. Mert hiszen süket és vak minden olyan szellem, aki a boldogságot lent, a szemétben keresi. Hogyan lehessen drága értékeket megtalálni a szemétdombon? Még ha a szemétdombon vesztette is el, akkor sem ott találhatja meg, mert a sátán régen ellopta azt, mert a sátán tudta, hogy az drága, mennyei érték, amelyen keresztül emberlelkeket vásárolhat meg rabszolgákul a maga számára, hogy az ő ellenszegülő elgondolása szerint járomba hajtsa őket, hogy a maga ellentétes uralmát megszilárdíthassa itt a próbák világában.

Ne keresse az ember a szemétdombon a mennyei értékeket; ne ott keresse a lelkének kielégülését, mert a próbálkozásokban, az önmaga beszennyezésében úgysem találhatja meg, lássék a másik fél bármily kívánatosnak, bármily csábítónak, öltözködjék a másik lélek a legszebb külső formába, a

legvirulóbb mezbe. **Az a szépség, az a virulás nem igazi, nem valódi. Ezer meg ezer tövis az, ami annak a csábító külsőnek a járuléka**. Mert nem tudhatni, hogy az isteni kegyelem nem azért adta-e a férfinak vagy a nőnek a tökéletesnek látszó, külső szépséget, hogy az életet legalább elviselhetővé tegye számára. **Mert hogyha az a lélek a maga valóságában, a maga eltévelyedettségében, elesettségében, ezer sebtől vérezve és a törvénytelenségeknek sokféle kinövésével elcsúfítva jelennék meg: talán még a közepes kinézésű emberek sem tűrnék meg maguk között, mert megirtóznának, mint ahogyan a szellemvilágban irtóztak tőle**. És így az az elesett, bűnös lélek, aki sok keserves könnyhullatás után ért meg arra az elhatározásra, hogy ő is a törvényes úton-módon akar élni, felveszi a vezeklés ruháját, és ő is igyekszik megjavulni, csak Isten kegyelméből jutott a külső szépségben olyan segítőeszközhöz, amellyel talán egy szintén vezeklő lélek rokonszenvét megnyerheti. Annak értékes érzésében felmelegedhetik, s talán a sebei meggyógyulhatnak, és ő erőt nyerhet a jó és igaz követésére. **Mindenesetre itt a világban a káprázat, a külsőség az úr, és az ember, a tévelygő ember szívesen hajlik arra a megállapításra, hogy minden az ő érdeme, minden, amit elért, az ő eredménye, mert szívesen elfelejtkezik arról, hogy igazában minden csak kegyelem.**

Minden kegyelemből van: a szép is, a jó is, a kellemes is; de kegyelemből van a vezeklő élet és a szenvedés, és kegyelemből vannak a megpróbáltatások is; és mindezek azért, hogy a lélekből a szellem fényvillanásait, keresgélő sugárzását kihozzák, és Isten felé irányítsák. Az egyik léleknek, mivel szegény, gazdagságra van szüksége, hogy abban tényked hessek, mozoghasson. A másik lélek, mivel gőgös és képtelen megalázkodni, s így nem tudna érdemes munkát kifejteni, próbáltatásul uralkodásra küldetik. Az egyik lélek, mivel gyenge, és az első szellő ledöntené, nem kap megpróbáltatást, hanem pihenő életet, mert szüksége van arra, hogy fölerősödjék. A másik lé-

leknek pedig, aki még alighogy kiismeri magát az erkölcsi törvényben, arra van szüksége, hogy a föld ajándékait élvezhesse, hogy örüljön, mert nagy betegségéből még alig kezdett felépülni; ezért erős és egészséges testet kap, hogy az élet örömeit megszerezhesse, és értékelni tudja. A másik, aki a megpróbáltatások viharaiban már megedződött, felveszi az elrontott fluidokat, és elkezdi azokat megjavítani, hogy a következő fordulónál valamely gyenge szellem azokban a megjavított fluidokban már érdemleges eredménnyel számolhasson be az igazság törvényének. Hogy amikor elkövetkezik reá a testöltés ideje, már kisebb-nagyobb próbákat élhessen végig azokban a valamennyire is megjavított fluidokban. Így a szellemi koldusok rá álmodhatják a fejükre a királyi koronát; a szellemileg vakok láthatnak talán nagy világosságot, amelyben nem tudják, hogy hova menjenek, mit cselekedjenek. A szellemileg megvilágosodottaknak pedig azokat a mélyen fúrt alagutakat kell átjárniuk és átvilágítaniuk, amelyeket a tévelygés szelleme ásott az őt követőkkel, s amelyekre sokszor kellett egy-egy földrengésnek következnie, hogy a tévelygésnek ezek az útvesztői összeomoljanak. Az ilyen szellemileg megvilágosodottakat használja fel az isteni kegyelem, hogy ezekből az útvesztőkből kijáratokat ássanak és kivezessék belőlük azokat, akiket az isteni Gondviselés a tévelygések halottaiból új életre ébreszt.

Senki sem tudhatja, hogy kit miért küldött ide a kegyelem Istene, mit kell elvégeznie, mi az ő munkája; azt annak a szellemnek kell éreznie, aki arra a helyre küldve van, akinek talán ott kell a nehéz megpróbáltatások között küzdenie. Mindenki elhozza a maga kisebb-nagyobb eredményét és leteszi az igazság oltára előtt, amikor földi életét befejezte. Mert a szellemnek meg kell a maga lelki világát hódítania, át kell világítania, és a lelkén keresztül kell működnie. Mert a lélekbe vetítődik a külvilág képe, s ennek a szellemvilág törvényével itt a lélekben kell összetalálkoznia, és itt a lélekben kell kiegyenlítődnie. A szellemvilág igazságainak, az erkölcsi

világ útmutató törvényeinek mindent helyre kell igazítaniuk az ember bensőjében, az érzések és gondolatok világában. Mert csak amikor az ember bensőjében némi kis világosság és a világosság révén kiegyenlítődés és összhang jön létre, akkor érzi meg az ember az igazságot, s akkor, abban a pillanatban, amikor megérezte, ismer önmagára. Ameddig ez a megismerés a benső lélekben ki nem alakult, addig hiába hallja a legnagyobb és legragyogóbb isteni igazságot is, az a lelkében nem képes visszatükröződni, azaz addig azt nem tudja megérteni, és nem tudja magáévá tenni, mert az ő természetes énjében még nem bírja azt.

Amikor azonban az embernek a természetes énjét már meghódította az isteni igazság, az isteni világosság, akkor szépnek találja az örökkévaló szépségeket, akkor a szellemi világban gyönyörűségét találja. Akkor szépnek találja az Isten teremtő akaratát, szépnek látja az útszéli virágot is, mert, azon is Isten kezének munkáját látja, amit ember minden művészetével sem bír utolérni. Szépnek és felemelőnek találja a harmóniát a világban, ahogyan azt az Isten keze elrendezte; el tud gyönyörködni a fűszálban, csodálattal tekint a kicsiny magban rejlő élet munkájára, mert benne látja és érzi az Isten hatalmát. Boldog örömmel tud hálát adni, ha egy másik emberi lélekben látja az Isten igazságának egy parányi visszatükröződését, és látja, hogy abban a lélekben hogyan fejlődik és terjeszkedik az Isten igazsága. Örülni tud a saját gyermekének - de a más gyermekének is - amikor látja, hogy az a gyermek felfogja a jót, és halad az igazság felé. S bármilyenek legyenek is annak a hajlamai, bármilyenek legyenek is benne a szenvedélyek, azok a törvénytelen erők, amelyek fűtik, bármilyenek legyenek azok a megnyilatkozások, amelyek a bensőjéből előtörnek: de ha foganatja van a jónak és igaznak, akkor máris előre örül, és boldog, mert látja, hogy az isteni jó mag megfogant, csírázásnak indult, és nemsokára majd az eredményeknek első megnyilatkozását látja megnyilvánulni. Örül mindennek, ami szép és

jó, de borzalommal, utálattal és irtózattal tekint a rosszra, a helytelenre. És fájdalommal tekint azoknak a lelki megnyilvánulásoknak a következményei elé, amelyek akár szellemben, akár emberben, akár állatban, vagy akár a növényeknek, vagy mondjuk a földet körülvevő elemeknek a megnyilvánulásaiban mutatják meg magukat. Mert érzi a lelkében, hogy ez az a rossz, ami a jónak ellensége, ez az, ami le akarja tiporni, meg akarja semmisíteni a jót és igazat és annak minden eredményét. S akkor önmagáról megfeledkezve beáll a harcosok sorába, hogy megfékezze a rossznak erejét és hatalmát.

Vannak, akik azt hiszik, hogy ha már megnyilvánul a lélekben lévő rossz, akkor annak valami célja, valami kiszabott munkája van. Ez nagy tévedés; *a rossznak egyszerűen nincs létjoga.* Tehát tévedés az az elv, hogy hagyni kell, hogy a rossz kiélje magát. Igen, kell, hogy megnyilvánulhasson, hogy megmutathassa magáról, hogy van. De abban a pillanatban, amikor megmutatta magát, már *nem szükséges, hogy az ember a maga gyávaságával, a maga túlzott helytelen felfogásával elősegítse annak a rossznak a növekedését, fokozódását, terjedését és hatalomra jutását.* Hiszen a jónak és a rossznak a földi világban is megvan az éles határvonala, hogy meddig jó, és meddig rossz. Az emberi lélekben ugyan nagyon össze van kuszálódva a jó á rosszal, az igaz az igaztalannal, *de a jónak mindig meg kell nyitni az érvényesülés lehetőségét, a rossz elől pedig minden ilyen lehetőséget el kell torlaszolni.* Ez a lelki nevelés. Mert ha a gazt éppúgy engedjük felnövekedni, mint a nemes növényt, akkor a gaz sokkal nagyobb területet elfog, és megsemmisíti a jónak termését. Ezen fordul meg a gyermekek nevelése. Nem szabad engedni, hogy a rossz eredményeket szülhessen; annyi szabadságot kell ugyan neki adni, hogy megnyilvánulhasson, de ha a szülő mindent elnéz, és mindent helyesel, akkor nagy mulasztást követ el. Ugyanígy nagy mulasztást követ el a törvényho-

zás, amikor a rosszat elnézi, és tűri, hogy az a jó elé akadályokat gördíthessen.

Így az embernek is, aki már tudja, hogy mi a jó, és mi a rossz, önmagán és önmagában, a lelkiismereti világában el kell végeznie, mégpedig nagy szigorúsággal, azokat a nyesegető munkákat, amelyeket az igazságérzete és Istentől kapott világossága és megismerése diktál. Csak úgy mondhat valaki embertársai felett helyes ítéletet, ha ő maga igyekezett helyesen megvalósítani azt az igazságot, amit a saját lelkiismeretében ítélt lelki igazságnak. Mert amikor valaki ítéletet mond valaki felett, anélkül, hogy ő maga megvalósította volna azt a jót és azt az igazat, amelynek törvénye alapján ítélkezett: önmaga felett mondott ítéletet, s ez az a büntetés, amire nincsen az ember részére sem elnézés, sem bocsánat. Mert nincs senki, aki szigorúbb ítéletet mondhatna feletted, ember, mint az önmagad lelkiismerete a szerint a világosság szerint, amelyet megismertél, és amellyel mind a magad, mind a más dolgait megítéled!

A szellemi és lelki erők hatása az alsóbbrendű erők világára. (**)

I.

Az emberi testnek minden sejtje a hatások emlékeit őrzi. - A fluidok sokszerűsége. - Mindenki csak a fokozata szerint tényked hetik. - A lélek és a csillaghatások. - A szellem hármas munkája. - Hatások és viszonthalások. - A szellem fokozati előlépése. - Mi indítja a fejlődő szellemet a testöltésre? - Az „oktest” benső értelmezése. - Mik tartoznak a csillaghatások alá? - A „lelkesített sejtek” a szellem sugárzása alá tartoznak. - A betegségek lelki okai. - A betegségek átöröklése. - A szülők és gyermekek közötti kapcsolat lelki eredete. - Az isteni elgondolás szédületes perspektívája.

Az előző tanításban előforduló *„lelkesített sejtek”* kifejezésről k. Vezetőnk hozzá intézett kérdésre a következő tanítást adta: *Az emberi testnek minden sejtje külön-külön is mintegy elraktározója azoknak a lelki élményeknek, tapasztalatoknak és érzéseknek, amelyeket a hatások váltanak ki a lélekből.* A testi szervezet olyan rétege az egyénnek,

mint egy tükörkép, mert mint a lélek, úgy az emberi test is különféle természetű erők rendszere. A lélek a szellem burka. (Gondosan megkülönböztetendő a szervező életerőtől!) Ez a szellemburok annak a törvénynek a megjelenési formáját viseli magán, amilyen fokozaton él és dolgozik a lélek. De miben dolgozik a lélek? Szintén erőkben, fluidokban. Ez a szó: „fluid" nagy, általánosító fogalmat jelöl. *Vannak fluidok, amelyek még alig emelkedtek föl az élet legalsó fokára, és mégis tiszták és jók, csak fejletlenek;* viszont vannak fluidok, amelyek már sokszorosan átszűrt, átfinomodott erők, olyan hajlékony eszközök a lélek kezében, amelyekkel hol magasabb rendű, hol alacsonyabb fokozatú körzetbe nyúlhat, és abból teremthet, alkothat mindig olyan formát, ami az ő elgondolását tükrözi vissza. Mindez teljesen világos, ha arra gondoltok, amit már több ízben mondtam, hogy senki sem tagadhatja meg önmagát, és sem jobbat, sem rosszabbat nem produkálhat, mint ami az ő fokozatának megfelel.

Azért az a lélek, aki a földre testesülésbe kerül, és itt mozog és ténykedik, nem cselekszik és nem is cselekedhet mást, mint ami éppen az ő bensőjének a visszatükrözése, ami az ő vágyának, törekvésének és elgondolásának megfelel. Ez a cselekvési vágy, ez az elgondolás a legalacsonyabb rendűben is, meg a legmagasabb rendűben is változhat ugyan a kifejezés módjában, de önmagát sohasem hazudtolja meg. Számtalan példáját láthatjátok ennek a mindennapi életben is. Hogyha egy egészen tanulatlan pusztai, vagy tanyai embert kiöltöztetnek, de képesítést nem adnak neki, az a társaságban egyetlen mozdulattal, vagy pár szóval rögtön elárulja, hogy kicsoda. Viszont egy művelt ember még akkor is elárulja a képességeit, ha évek során át valami eldugott, puszta helyen kénytelen is tengetni az életét, s olyan alacsonyrendű munkával foglalkozik, amelyre talán csak a mostoha sors szorította reá. Mert az érzését, a gondolkodásmódját senki sem cserélheti ki. **Ugyanígy van ez a magasabb fokozatú szellemmel is. Bármilyen alacsony**

helyzetbe kerüljön a földön, mégis mindig a lelki érzései szerint fog cselekedni, és irtózni fog a durvaságtól és gonoszságtól még akkor is, hogyha maga körül mindig azt látja is, mert olyan alacsonyrendű környezetbe született bele. Viszont az alacsonyabb fokozatú szellem szintén magával viszi a maga lelki természetét a legmagasabb rendű társaságba is; és bárhova szülessék, és bármilyen képesítést nyerjen is testi életében, s ha az iskoláztatás révén egy kicsit finomodik is, de mivel az egész lelke nincsen átfinomulva, időről-időre jól fogja magát érezni az alacsonyrendűek társaságában. És szinte szükségét érzi, hogy a benső lényében felhalmozódott durva érzések, vágyak és gondolatok kifejezésre juthassanak. Ez maga is azt bizonyítja, hogy a léleknek szüksége van a jóban-rosszban eltöltött tanulási időkre és alkalmakra, s bennük azokra a tapasztalatokra, amelyeket a fejlődés folyamán magáévá tehet.

Mert az embert és a szellemet erők tömegei veszik körül; ezekből az erőkből felszív és lead, azaz felhasznál, s amit magáévá tesz, amit lelkileg a saját erőinek pótlására felhasznál, az az ő lelki természetének mintegy járulékává válik. Már ebből is látható, hogy a lélek a fejlődés hosszú folyamán asszimilált ilyen kifinomodott erők vegyülete, és ez mind a szellemé. Természetesen mindez a fejlődés során minőségileg változik, sőt amint a lelki természet átalakul, finomodik, átvilágosodik, a szerint ezek az erők is változnak, s akkor ismét más erőket szed fel a lélek az élet folyamán, s azután ezek a később felszedett erők végzik az alsóbbrendű munkákat a lélekben. Ami teljesen a szellem belátására és törvényére alakul át, az a szellemnek egyéni sajátjává válik. (Itt közbeszóltam és vonatkozásba hoztam az asztrológiai hatásokkal a most mondottakat. Erre k. Vezetőnk így folytatta.) Ennek a legbelsőbb életnek, t. i. a léleknek az állapotát a csillaghatások nem befolyásolják; ennek más törvénye van. *A csillagok csak a külsőt befolyásolják.* Ez a külső az a forma, az a megteremtett helyzet, az a kialakult állapot, amely sokak gondolatából, sokak érzéséből, sokak vágyá-

ból, elmúlt cselekedeteiből jött létre; ez az a helyzet, állapot, amely jóból-rosszból összegyúrva vár a szellem munkájára. Ez a helyzet az, amit a csillagok állása reprezentál. Ezek az állapotok, ezek a létrehozott helyzetek, ezek a szükségképpen előhívott történések azok, amelyeknek meg kell lenniük; ezek azok a bizonyos vállalt feladatok, amelyek arra a szellemre várnak, akit ide küldenek az ő fejlődésének vagy vezeklésének céljából, vagy akinek tanulnia kell, vagy akinek éppen pihennie kell. Ezeket a munkákat, terheket, feladatokat a szellem mindenkor a való életnek, a való helyzetnek és állapotnak pillanatnyi kifejezőjeként kapja a földi életben, és már e szerint öltözködik testbe a szellem a lélekkel együtt.

A lélek benső szervező ereje az, ami érzi, tudja és a törvényekbe belekapcsolódva feltétlenül szükségesnek látja, hogy milyen helyzet, milyen állapot a legmegfelelőbb annak a célnak elérésére, hogy az ő bensőjében érezhető hatások és majd a külső, testi életben szintén felszedendő ütközések, tanulások, tapasztalatszerzések lehetőségei úgy egészítsék ki egymást, hogy azt a legkedvezőbb eredményt hozhassák ki. Amely elsősorban a léleknek önmagában és önmagával való kiegyenlítődését, azután pedig a természettörvénybe való bekapcsolódásával a természeti világgal szemben reá váró munkáját is elvégezhesse. Mert hiszen, amint mondtam, a szellemek az erőknek örökké hullámzó folyásába vannak bekapcsolva, de a testöltés által még intenzívebbé válik ez a bekapcsolódás, mert akkor a szellemnek hármas munkát kell kifejtenie: elsősorban önmaga iránt, önmagában, a saját szellemének az isteni Szellemhez való minél intenzívebb hozzá tapadását, egyesülését, az örökkévalóság folyamán pedig teljes eggyé levését. Mivel pedig ezt a munkát nem végezheti egyedül csak a szellemével, hanem ezzel egyidejűleg a lélekben is át kell vennie az erők megtisztításának, megjavításának, nemesbítésének munkáját: ez a második munkája. Ezzel együtt ezeken az erőkön keresztül a saját érzés- és értelemvilága is finomodik, világosodik, s ezek

által az anyag szellemét is uralma alá hajtja, s ezzel annak a megtisztítását és megjavítását is elvégzi. Ez a harmadik munkája. Mindezt pedig nem lehet egymástól elkülönítve végezni.

Hogy ezek a lelki-szellemi munkák egymástól elkülönítve nem végezhetők, világosan mutatja az is, hogy semmit sem használ az embernek, ha csak folyton elmélkedik és imádkozik, s ezért elkülöníti magát a világtól, nem gyakorol hatásokat maga körül, hanem folyton csak önmagát akarja az istenséggel összekapcsolni. Hiszen ha nem lenne senki és semmi, aki és ami őt szolgálja, akkor még az életét sem tudná fenntartani, mert hiszen az életnek vannak szükségletei, követelményei, amelyek máris összekapcsolják őt az alsóbbrendű világgal, az anyagi élettel. Hiszen már akkor is szükségképpen összekapcsolódik az anyagi élettel, ha a legminimálisabb táplálékot veszi is magához; ha nincsen senki, aki őt kiszolgálja, akkor önmagának kell még a táplálékul szolgáló gyümölcsöt is összeszednie; tehát már ezzel a legprimitívebb cselekedetével is összeköttetésbe lépett a természeti világgal. Igen, ezzel a természet ajándékát elfogadta ugyan, de még nem adott érte semmit, nem dolgozott érte, nem cselekedett érte semmit. Pedig az embernek mindig hármas munkát kell végeznie. És ha már benne van a munkában, akkor már rendszert kell tartania, hogy elsősorban az Istentől nyert világosságot átvigye a saját lelki világába értelemmé, melegséggé, érzéssé, és akkor ez az érzés diktál neki, hogy hogyan és mit cselekedjék a természetben, hogy ne csak elfogadjon, de adjon is érte valamit az ő értelméből, az ő világosságából, az ő szeretetéből, az ő munkájából.

Az emberszellemnek az ő földi életben kifejtett tevékenysége és erőkifejtése a halál után átminősítés alá kerül. Amikor a szellem és lélek a testből kivonul, és a test erői elhervadnak, megszűnnek, a szolgálatra alkalmatlanokká válnak, akkor azt az élet-többletet, amit a szellem a testen keresztül szerzett magának, a természettörvény átminősíti

lelki és szellemi életté. Az asztrálvilágban a láthatatlan erők láthatókká válnak, és a maguk értéke szerint nyernek minősítést. Ezek a megszerzett erők egy időre pihenést nyújtanak a szellemnek és a léleknek; különösen akkor jelentenek áldás dús pihenést, ha ezeket a testből megszerzett eredményeket a természettörvény bíráló, ítélő ereje jóknak és igazaknak ismeri el. Hogyha ezek jók, és némileg is megállják a helyüket, úgy hogy szellemi és lelki erőkké minősíttetnek át, akkor ez a szellemnek bizonyos magasabbrendűségét, bizonyos fokozati előlépést is jelent. Ebben a magasabbrendűségben azután új világosság, új megismerés, új tanulnivaló előtt áll a szellem, hogy annak a magasabb rendű világnak, amelybe őt a kegyelem átemelte, olyan polgárává legyen, aki ott munkálkodhat, és aki annak a világnak az örömét és boldogságát élvezni képes. Ez azután az ő lényében egy finomabb, szebb, kiteljesedettebb én kialakulását hozza létre. Olyan folyamat ez, mint amikor a vaknak fokról fokra nyílnak meg a szemei: először csak homályosan lát, kezdi megkülönböztetni a világosságot a sötétségtől; azután kezdi kivenni a tárgyak formáját. Majd hovatovább mindent pontosan meglát, s akkor mindenen csodálkozik, mindent nagyon szépnek és boldogítónak talál, bár még mindannak a miértjét nem tudja magának megfejteni. És a vaknak nemcsak a szemei nyílnak meg, hanem a fülei is érzékenyebbé lesznek a magasabb rendű életzsongás megérzésére, és sok olyan dologról vesz tudomást, amiről addig halvány sejtelme sem volt. A látása, a hallása, a tapintása, a finom megkülönböztető képessége folyton élénkül, hatványozottabb lesz, és mindig többet és többet ad az énnek, s ezzel az én nagyobbodik, teljesebbé és tökéletesebbé válik.

Így van ez a lélekkel is: *a lélek látóképessége minden egyes ilyen fölemelkedéssel mintha megtízszereződnék; mintha minden következő fölemelkedés által tízszer, ötvenszer, százszor nagyobbá válnék, és többet tudna észrevenni, többet tudna meglátni. És ez a több mindig nagyobb és*

nagyobb boldogságot nyújt neki. Ezeket a léleknek mind meg kell tanulnia, hogy használni tudja a maga javára, vagyis az előhaladásával együtt fellépő vágyainak és törekvéseinek megvalósítására. Mert ezzel együtt a szellemnek és léleknek igényei is fölébrednek, és űzik, hajtják őt a több elérésére, a több megismerésére. Tehát amikor valamennyire is megtanulta annak a világnak a tudnivalóit, ahova az ő jobb élete által fölemelkedett, s beletekint az alsóbb énjének világába, és azt látja, hogy ott még fejletlen és rendezetlen érzések, gondolatok és törekvések is vannak, akkor azt is látja, hogy ezekkel a rendezetlen lelki érzésekkel milyen zűrzavart, milyen chaoszt okozott az erők világában. És az erőkön keresztül a természet világában. Látja, hogy embertársai lelkében milyen rossz visszahatások keletkeztek, az érzéseknek milyen zűrzavara, milyen homálya és milyen elkülönülési tendenciák jöttek létre, amelyek megzavarják azt a harmóniát, amelyre ő törekszik. S akkor önként veti bele magát ezeknek az erőknek a hullámzásába, tombolásába, amelyek itt a földön, vagy az alsóbb szférákban rendezetlenül maradtak, mert az ő régebbi, tökéletlen állapotában még nem értette ezeket, tehát helytelenül cselekedett, és rossz eredmények jöttek létre. Tehát most ezeket a rossz eredményeket az ő megvilágosodott érzésével, átfinomodott értelmével harmóniává, békességgé, úgyszólván az átkot áldássá kell átalakítania. Ebben a felismerésben megtagadja önmagát, az ő felsőbbrendű énjét, azt az örömöt, azt a boldogságot, amelyben része volna, de amelyben nem lehet része, mert amíg azok a lelki erők, amelyek az ő énjéhez tapadtak, amelyek az ő énjének bizonyos külső világát képezik, nincsenek rendben, azok el-elszólítják őt a boldogság élvezésétől.

Olyanok ezek a kiegyenlítetlen erők, mint az éhes vadállatok, amelyek időnként felüvöltenek. Vagy - hogy egy drasztikus hasonlattal éljek - olyan a lélek állapota ilyenkor, mint a lakodalmasoké, akik a lakodalmas házban ülnek, kívülről pedig farkasok hada ordít. Nem férhetnek ugyan hozzá, mert hiszen a

lélek, amikor a maga felsőbbrendűségében él, akkor boldog, mert tudja, hogy az alsóbbrendű világ nem ronthat be hozzá, mert ahhoz nincsen hatalma. De azt is érzi, hogy neki magának kell kimennie, mert az ő énjének minden részét meg kell tisztítania, hogy mind bevihesse a lakodalmas házba; neki kell tehát kimennie a hideg éjszakába, hogy minden ruháját, az életének minden járulékát bevihesse. Így mindaddig nincs nyugta a léleknek, a szellemnek, amíg tudja, hogy elvégzetten munkája van, mert az még az ő énjéhez tartozik. Tehát felkészül, és úgy fegyverkezik fel, olyan ruhát vesz magára, hogy kimehessen abba a külső, hideg világba, amelyet hátrahagyott, hogy rendezhesse a dolgát az ő elhagyott külső énjében; olyan testöltést, olyan munkát vállal, amellyel rendbe hozhatja a chaoszt, amelyet elmúlt életeiben hátrahagyott. Ezek a munkák őt készen várják, készen adódnak; mert hiszen egyik ember lelke a másikéval az erők által úgy össze van tapadva, hogy ezek maguk vonják bele a lelket a feladat kellős közepébe. Mert azok az események, azok a történések, amelyek elmúltak és eredményeket hoztak, szintén élnek és vannak mindazokkal a lelki okokkal együtt, amelyek ezeket a nem kívánatos eredményeket szülték - bármilyen látszólag jelentéktelen formában, s a léleknek bármilyen eldugott helyén élnek is. **Tehát a szellem felveszi ezt az „oktestet", amely oktest ezeket a kis okokat legjobban kidomboríthatja, és beleveti magát abba az áradatba, amely mindezeket az okozatokat magával sodorja, hömpölygeti, majd összeolvasztja, majd szétválasztja; - mert hiszen kisebb-nagyobb mértékben ezek az okok is annyira egyformák, hogy alig lehet őket egymástól megkülönböztetni**. *Ezek az okok és okozatok azok, amelyek bizonyos csillaghatások alá tartoznak, és amelyekbe azok a csillaghatások belekapcsolódhatnak. Nem maga a szellem vagy a lélek tartozik a csillaghatások alá. Mert hiszen nincsen két egyforma megoldás; mert hogyha ugyanaz alatt a csillagállás alatt, ugyanabban a percben, ugyan-*

azon a helyen 10, 50, 100 gyermek születik, ugyanazokat az adottságokat mindegyik más- és másképp fogja megoldani.

Tehát a kész, megteremtett okozatok kerülnek az okokkal együtt felszínre, és a szellem megoldja az így előállott feladatát. Alacsonyabb rendű szellem a képességeihez mérten primitívebben oldja meg, magasabb rendű szellem az ő magasabb világossága és szellemi haladottsága szerint tökéletesebben oldja meg. Különben ugyanazt a feladatot mindenki a szellemének emelkedésére vagy ismételten való alásüllyedésére is megoldhatja. Azért az élet mindig próba. *Azok a sejtek, amelyekről azt mondottam, hogy „lelkesített sejtek", a szellem sugárzásának hatása- alá kerülnek, aki azokat élteti. Ha mélyen bukott szellem él ezekben a lelkesített sejtekben, és itatja át ezeket a sejteket az ő alantas vágyaival, gondolataival és törekvéseivel - amelyek úgy hatják át, mint a röntgensugárzás az anyagi testeket - akkor, ha nem is azonnal, de idő multán észrevehetővé válik az elfajulás folyamata, a megbetegedés. Amely elkerülhetetlenül bekövetkezik, mert hiszen a lélek áthatotta azt a szervező életerőt, amely neki a testet összeállította és élteti, s az alsórendű gonosz hatásoktól a szervező életerő is megromlik, és azon keresztül az anyagi test is hátrányos átváltozást szenved.*

Így az az ember, akinek a teste a rosszal így át meg át van itatva, ennek a megromlott testnek minden sejtjében benne hordozza annak a betegségnek a hajlamát, amelyet az alantas, süllyedt lélek kialakított. Most már ez a beteg sejttömeg abban a magban is továbbadja a betegségcsírát, amellyel az életet továbbplántálja, és így az a betegség, mely benne mint eredmény létrejött, az utódaira is átterjed. Bár az ember önmagából mindig a legjobb, legegészségesebb és legéletrevalóbb eredményt szűri át, és úgyszólván az összes sejtek legjavát, mintegy quintesszenciáját sűríti és gyűjti össze a magban, amely a

következő nemzedéket van hívatva megjelenési formával felruházni. Azonban az olyan embernek, akinek gyilkoló szándékai vannak, aki örömét leli a gyilkosságban és kegyetlenkedésben, az utódai sem lesznek olyan valakik, akik irtóznak ezektől a dolgoktól. **És nem lesznek finom érzésű emberek még akkor sem, ha különben egy minden tekintetben jóérzésű szellem kapja is azt a testet. Ennek a jóérzésű szellemnek előbb önmagában le kell küzdenie ezeket az alantas vágyakat, ezeket a gonosz törekvéseket, hogy úrrá legyen ezek felett, amelyek az ő emberi énjében mint hirtelen fellépő ösztönök nyilvánulnak meg.** Azért nevezem tehát ezeket a sejteket „lelkesített" sejteknek, mert ezeket a lélek erői hatják át. Finom lelkületű szellemnek, aki a lelkéből - még a legkülső rétegből is - minden gonoszt kiirtott, az utóda nem fog az ösztöni lelkében gonoszságot érezni, vagyis nem lesz kénytelen alantas vágyakat és törekvéseket leküzdeni, tehát egy szelídebb otthon, szelídebb erővilág veszi őt körül.

Ezért a szülők és gyermekek között leginkább a lelki szimpátia és az elvégzendő feladatok adják meg a kapcsolatot. De itt is az elvégzendő feladat jön először tekintetbe, és csak azután jut szóhoz a lelki rokonszenv. Az állatoknál is látjátok ezt a törvényt, bár határozatlanabb körvonalakban, megnyilatkozni. Vannak vadonban élő, és vannak kitenyésztett állatok; a vadonban élők megmaradnak olyan állapotban, amilyenben évszázadok és évezredek előtt voltak, hacsak az éghajlati viszonyok nem hoztak bennük létre valami változást a külsőben; azonban a kitenyésztett fajoknál, amelyeket más táplálékkal és más környezettel, más céllal tenyésztenek, minden egyes nemzedék meghozza azt az eredményt, amelyet az ember a maga céltudatos törekvésével létre akar hozni. Ez is mutatja, milyen óriási fontossága lehet a nevelésnek. Bár a nevelés magasabb rendű tényező, mint a tenyésztés, mégis a nevelésnek is igen nagy eredménye van,- mert a lélek engedi magát nevelni, csak érteni kell a módját, hol fogják meg, és hogyan irányítsák. Hi-

szen ha a nevelésnek nem volna értelme, és a fejlődés nem hozná meg azokat az eredményeket, amelyeket tőle várnak, akkor tulajdonképpen a halálnak volna a legtöbb értelme, ellenben nem volna értelme a küzdésnek, a küzdéssel járó fáradságnak, a szenvedésnek. Sőt az egész életnek sem volna értelme, mert akkor aki elveszett a bűnben, aki elfordult a fénytől, annak nem volna módjában többé visszafordulni. De így akármilyen nagy küzdelemmel, fáradsággal, gyötrelemmel jár is a visszafordulás: az emberiségnek vissza kell fordulnia, és az Istentől elhajolt szellemeknek ismét vissza kell térniük Teremtőjükhöz.

És ha az örökkévalóság nem volna elég erre a célra, az Isten, akiből minden örökkévalóságok származnak, új örökkévalóságot hív életre, de az ő akaratának, az ő céljának teljesedésbe kell mennie; nincs semmiféle hatalom, ami meggátolhatná az Isten akaratának beteljesedését. Az ember, aki csak egy kicsiny pillangó-életet él, természetesen nem tud beletekinteni ebbe a szédületesen nagy munkába. Nem is szükséges, hogy beletekintsen, mert hiszen úgysem érthetné ezt meg; röghöz kötött kicsiny életével úgysem tudná befogadni azt a nagyot, az életnek azt a nagyszerűségét, amiből az ő csekély mozgásával csak egy kicsiny pontocskát tölt be. De ahogyan az emberi lélek elhagyja a röghöz kötöttségét, elhagyja az ellentétes törekvéseket, mindjobban jobban felszabadul a beléje helyezett isteni szikra, és az isteni élet, amely az énben fokról-fokra felébred, mind közelebb és közelebb viszi hozzá azokat a nagy és bölcs dolgokat, amelyeknek kezdőbetűit lassan-lassan megtanulja a felfelé vezető úton. Bizony **ez az út itt az ellentét világában szoros és keskeny, mert itt úgy látszik, mintha az igaz és jó semmi erővel sem bírna; itt úgy látszik, mintha minden, ami nagyszerű, minden, ami isteni, kicsiny térre és alig-alig észlelhető szűk lehetőségek közé volna összeszorítva.**

De ha a szellem ezekben az összeszorított helyzetekben kitart a mellett a hite mellett, hogy az Isten van, és Isten kezébe helyezi a lelki és testi sorsát, Istentől várva az ő felemelését, megtisztítását, megsegítését, akkor Isten csakugyan fel is emeli, meg is tisztítja és kiemeli őt ezekből a szűk, kényszerű helyzetekből. És megajándékozza azzal a szabadsággal, hogy mindezek fölé emelkedhessek, és minden dolognak a titkát megismerje, ami addig el volt zárva az értelme elől. De ezt a hitét minden lépésénél az engedelmességgel kell megpecsételnie. **Meg kell pecsételnie azzal, hogy feláldoz mindent, ami ellentétes, ami benne nem egyezik az isteni akarattal, az isteni törvénnyel. Amit így feláldoz, amit megtagad, amiről lemond, az a lelkében valóságos erővé válik, és ez az az erő, ami őt fölemeli és megszabadítja azokból a kényszerű helyzetekből, és** urává teszi azoknak az ellentétes erőknek, amelyek azokat a kényszerű helyzeteket létrehozták; azaz megváltja **és** megszabadítja őt a gonosz hatalmától, a gonosz törvényétől. *Ekkor új világosság tárul fel a lelki szemei előtt, új lehetőségek nyílnak meg előtte, új erőforrásokra talál, amelyekből táplálkozhat. És akkor kezdi tulajdonképpen megízlelni az élet valódi izét.*

Figyeljétek csak meg, hogy *ezekkel a kicsiny beszédekkel éppen azokat az alig látható, de igen erős szálakat oldozzuk, amelyek fogva tartják a tudatlan emberlelkeket, és hozzákötözik azokhoz a törvényekhez, amelyeket a gonosz erőszakkal alakított itt ki magának.* Mert ő uralja ezeket az erőket, amely erőket magának kisajátított. És amikor ezeket a szálakat oldozzuk, más szálakat meg hozzákötözünk azokhoz a lelkekhez, akik hisznek. Ezek a szálak: a vigasztalás, a reménykedés azokban a lehetőségekben, amelyekre addig még csak nem is gondolhatott a lélek, mert le volt kötözve. Természetesen az egészen betegek, akik még maguk is ápolásra szorulnak, nem gyógyíthatják a náluk még betegebbeket; szükséges, hogy a gyógyulásnak már bizonyos fokán legyenek

azok, akik szolgálatot vállalnak, hogy a nagy Orvos utasításai szerint végezzék azokat a munkákat, amelyek olyan súlyosan és nyomasztóan nehezednek a világra. Mert hiszen már a régieknek megmondatott, hogy *„az aratnivaló sok, de az arató munkás kevés.”* Tehát akiknek szemei már valamennyire megnyíltak, azok továbbadják a mi beszédeinket, s továbbmunkálkodnak azon, hogy a vakok szemei megnyíljanak, azaz azoknak a vágyakozását is felébresztik, hogy ők is látni kívánjanak.

Ilyenek azok, akik félig-meddig meggyógyulva már majdnem elhagyják ezt a világot, de még egy utolsó próbát vállalnak azokért, akik majd talán velük mehetnek, ha sikerül bennük ezt a kívánságot felébreszteni. Ez a munka az, amit ti végeztek. Ez a munka sohasem fogy ki egész addig, ameddig lesznek két úton járó emberek és szellemek. Ezekért még sokszor le kell jönni, ezeken még sokszor kell segíteniük azoknak a gyógyulófélben lévő szellemeknek, akik folyton kiválnak a világ salakjából. Adja Isten, hogy minél többen váljanak ki a salakból, és értékes munkásokká váljanak, akiket az Isten angyalai időről-időre összegyűjtenek és fölemelnek, hogy többé arccal se forduljanak a szenvedések eme világa felé.

II. (**)

A szervező életerő, az éteri test, a „lelkesített sejtek” és a fantom. - Azoknak a szülőknek gyermekei, akik szeretik egymást, szebbek, mint azokéi, akik nem szeretik egymást. - A lelket átható szent törekvések a környezetre, sőt a természeti világra is fölemelő hatással vannak. - Ez az érzés az, amely a magasabb szellemeket levonja az emberek környezetébe.

A „lelkesített sejtek” kifejezésre tett újabb kérdésre k. Vezetőnk még a következőket mondotta: A szervező életerő, ami az egyes élőknek formába-öltöztetője, szintén magasabb rendűségre törekszik, azaz az éteri test színvonalát törekszik elérni. Ugyanígy törekszik fölfelé az éteri test is, az állati testnek ez a legmagasabb fokú fejlődési állomása. Amikor ez odáig jut, hogy a szellem burkát, a lelket szolgálhatja, akkor már

magas fejlettséget kellett elérnie. Máskülönben hogyan tudna alkalmazkodni a szellem akaratához, s hogyan tudná a lélek hatásait visszatükrözni? Ebből kifolyólag bármilyen lett légyen is az az ösztöni kifejezés, amit az életben mutatott, a halál után ez a hüvely megmarad abban a formában, amilyent a szellem, illetőleg az önálló lélek adott neki, aki levetette. **Ez a fantom. Ez is nemcsak egy nagy-nagy segítőeszköz, hanem ez a testnek az éltetője, ez az, ami a sejteket átalakítja, átformálja az önálló lélek képére és hasonlatosságára;** ez az az összekötő erő, amely az utánatok jövő nemzedék magvát olyanná alakítja, amilyen a szülő azokban a pillanatokban volt, amit érzett, gondolt, ami őt áthevítette, ami nagy lelki törekvésekkel hatotta át.

Máskülönben hogyan magyaráznátok azt, hogy azoknak az embereknek gyermekei, akik nagy vonzódással és szerelemmel vannak egymás iránt, szebbek, erősebbek, egészségesebbek, őszintébbek, értelmesebbek, mint azokéi, akik nem szeretik egymást, akik kényszerűségből vannak együtt, de a lelküknek semmi köze egymáshoz, akik gyermeket nemzenek a lélek fellángolása nélkül? Ezek az erők, amelyek élnek, égnek, a lélek tüzében felolvadnak, átalakulnak, tisztábbakká és nemesebbekké lesznek. Ha valakit egy szent lelkesedés, egy szent törekvés hat át, és ez a lelki érzése az egész sejtvilágát átitatja, annak az egész lelki teste megváltozik, benne ég abban a gondolatban, érzésben, vágyakozásban. *Így ha nemes, tiszta, szent törekvések hatnak át benneteket, akkor azok nemcsak a lelketekben, hanem ha azzal hosszabb időn keresztül foglalkoztok, a ti éteri testetek sejtvilágában is változásokat hoznak létre. Máskülönben nem lehetne betegségeket legyőzni a delejezés útján, nem lehetne gyógyulást létrehozni, ha a léleknek nem volna ereje és hatalma, az ilyen alsóbbrendű erőkkel szemben. És ha valakik a házasságban, a környezetükkel így élnek megértésben és szeretetben, és úgy ők maguk, mint az ő lelki erőik és éteri világuk is ezzel a tisztultabb érzéssel van áthatva, ak-*

kor az őket környező fluidi világ szintén kénytelen lesz ezt a hatást átvenni. És az ilyen jó hatást szívesen is veszi át ez a fluidi világ, s ezen az áthatott fluidgyűrűn keresztül nem tud olyan könnyen érvényesülni az ellentétes erők támadása.

Ha ilyen erős, tiszta és nemes törekvésekkel áthatva ketten-hárman egybegyűltök és megértitek egymást, olyan fluidkör képződik körülöttetek, és ez a fluidkör olyan áramlatot indít meg, amely felfelé mintegy tölcsér alakul ki, és a magasabb, tisztább szellemvilágnak megnyitja az utat, és hozzátok vonzza a tisztább szellemek fluidjait, és felétek fordítja érdeklődésüket. Így az ember tudtán kívül egy olyan társaságot szerez magának, amely társaság a boldogságot hozza az életébe, amely lelki örömöket, lelki előnyöket ajándékoz neki. Egymást szerető fiatal szülőpárok ezzel, ilyen érzésekkel magasabb szellemek testbeöltözését teszik lehetővé, és így anélkül, hogy kérnék Istent, az ő nemes törekvésüket ilyen áldással ajándékozza meg, és velük együtt a világot is megajándékozza. Így az ember az ő egyszerű javulásával, az ő egyszerű szent törekvésével óriási eredményeket hozhat létre a láthatatlan világban; leküzdve magában a gonoszt, mindent, ami az Isten akarata ellen van, és építve magában a jót, akaratlanul és öntudatlanul is vezető, alkotó tényezőjévé válik annak a természetes világnak, amelybe helyeztetett, és amihez nyúl, amivel érintkezik, mindazzal közli ezt az áldást. Egyszóval építi azokat a lépcsőfokokat a mennyek országába, amelyeken keresztül ő maga és mindazok, akiket szeret, és akik őt szeretik, s akiken segíteni akar, fölfelé haladhatnak. Öntudatlanul és akaratlanul is ajándékokat osztogat, mert az Isten kegyelme vele van; betegeket gyógyíthat, kétségbeesetteket vigasztalhat, mert az igazság, a szeretet és a kegyelem igazsága mindenütt hatóerőként működik, és megtisztítja az atmoszférát azoknak az elesetteknek a környezetében is, akikkel csak érintkezésbe jut.

És mindezt semmi mással, csak az egyszerű megtéréssel, az Istenben való hittel, a jó és igaz iránt való nagy fogékonysággal

és lelkesedéssel. Ha így élitek az életet, akkor mindegyikőtöknek ilyen kegyelmi ajándékokban lehet része.

Nem az anyagi javak, hanem az anyagiasságtól való felszabadulás tesz boldoggá. (**)

I.

Az utolsó idők előkészületei. - A gazdagság terhe és veszedelmei. - Isten üzenete a szegényeknek Krisztus evangéliumában.

Lassanként közeledünk azokhoz a válságokhoz, amelyekkel előbb-utóbb meg kell ismerkednetek, amelyekkel előbb-utóbb le kell számolnotok önmagatokban és egymás között is, hogy mindaz, amit a világ elétek tár, és amiről kénytelenek vagytok tudomást venni, ne találjon benneteket meglepetésszerűen, hogy ne álljatok bizonyos kérdésekkel szemben felkészületlenül**. Mert hiszen *az utolsó időket, az utolsó idők előkészítő tanfolyamát élitek,* és ti napról-napra érzékelitek a testen keresztül azokat a dolgokat, amelyek előtt a felkészületlen, hitetlen és tudatlan emberiség úgy áll, mint kérdőjel előtt; a hitben gyengék pedig ezekben a kérdésekben elbuknak, meghasonlanak**, mert a lelkük nem találja meg a kivezető utat, és ismét csak a tévelygésekbe zuhannak vissza. Akiknek pedig még alig-alig fejlődött ki egy kis hitük, ismét a hitetlenség posványába süllyednek, amely természeténél fogva olyan, mint az iszap, hogy minél jobban igyekszik belőle a lélek kiszabadulni, annál inkább és annál mélyebben süpped bele. Minden egyes dolgot igyekszem előttetek megvilágítani, s minden egyes alkalommal más és más kérdést kívánok tárgyalni előttetek. Most, ebben az órában a legközelebb állót - ami az emberi tudat előtt úgyszólván felnagyítva jelentkezik, mert hiszen minden embert egyformán érint ez a kérdés - a gazdagság és szegénység problémáját fogom fejtegetni.

Az első nagy káprázat, amibe az emberi lélek belevész, és ami miatt elfeledkezik a rendeltetéséről, a lét céljáról - **mert fogva tartja a képzeletét, felfokozza a vágyait és lefoglalja a**

figyelmét: a gazdagság, a földi javak utáni vágyakozás. A földi javakkal bírni annyit jelent a földi életben, mint az élet napfényes oldalán időzni. Mert sokan azt hiszik, hogy a gazdagsággal, a földi javak felett való rendelkezéssel mindent elérhetnek, és tovább nincs semmi, ami őket érdekelhetné, mert a gazdagsággal mindent megvásárolhatnak maguknak. Ti azonban régen tudjátok azt az igazságot - hiszen az élet sok-sok tapasztalattal veri az embernek úgyszólván a fejébe - hogy *a gazdagsággal sok mindent nem lehet megszerezni, ami boldogíthat, ellenben sok mindent meg lehet szerezni, ami boldogtalanná tesz és kifosztja a lelket azokból a képességekből, amelyekkel éppen a boldogságot szerezhetné meg magának.* És mégis nagyon kevés ember van, aki e mellett a gondolat mellett - amit úgy neveznek, hogy földi javakkal való rendelkezés - el tud menni anélkül, hogy ne kötné le a figyelmét, ne érdeklődnék iránta, és ne használná ki azokat a lehetőségeket, amelyekkel ezt meg lehet szerezni. Pedig a kereső és hívő lélek, aki már sok életen keresztül megpróbáltatott, akinek emlékei között már sok kellemetlen és szenvedés teljes tapasztalat van elraktározva, tudja, hogy a gazdagság nem hozza magával azt, amit békének, nyugalomnak, szellemi előhaladásnak, boldogságnak és örömnek lehet nevezni.

S ha mélyebben tekintünk bele, akkor mi is, mint azok a bölcselők, akik az igazságnak bizonyos fokára már eljutottak, óva intjük a földi emberszellemet, hogy vigyázzon, hogy *a gazdagság káprázatában el ne veszítse a tájékozódó képességét a földi életben, mert akkor soká, nagyon soká nem tud abból a káprázatból a rendes, józan gondolkodás és megítélés állapotába jutni.* Mert ez a vágy, ez a törekvés, a földi javak után való kapkodás, vagy azok felett való rendelkezés tudata megszédíti a szellemet, és káprázatba, olyan kába álomba meríti, amelyből mindig kínos a felébredés, és mindig szenvedésteljes a kijózanodás.

És mégis-mégis ez a kérdés az, ami legelsősorban izgatja az emberek képzeletét; ez az, amiért háborúk folynak, amiért gyűlölködések, gonosz indulatok, villongások törnek elő a lelkekből; ez az, ami a legkeservesebb megpróbáltatásokat szüli.

*

Az Isten nem teremtett gazdagot és szegényt; ellenben az isteni szeretet és igazságosság minden ember lelkének odaadja azt a vagyont, az ő megélhetéséhez és fejlődéséhez szükséges azokat a szellemi, lelki és anyagi járulékokat, amelyeket ha a földi életben helyesen használ fel, akkor nagyon sokat megvásárolhat rajtuk magának az örökkévalóság számára is. Mert hiszen itt, ebben az átmeneti életben semmi sem a tiétek; bírhattok a fél világ kincsével és gazdagságával, rendelkezhettek emberek élete és halála felett, parancsolhattok népeknek és nemzeteknek. Mégis csak eszközei vagytok azoknak az erőknek, azoknak a hatalmaknak, amelyek az embereket a tévelygések e világában, mint egy nyájat hajtják maguk előtt, hogy ez a nyáj kénytelen legyen azt a célt szolgálni, ami az ellentét hatalmát megalapozza és megerősíti itt a változások világában. **Ez a hatalom, ez az erő, ez a valóság szintén csak elképzelés az igazi valósággal szemben, tehát tévelygés. De ez a tévelygés időlegesen mégis uralmat tart fenn**, mert ezen a téves hiten alapszik az az elgondolása, hogy hátha mégis sikerül megvetnie a lábát itt az anyag világában, és felvennie a harcot a jóval, az igazzal, uralmat nyerhetni felette és megrögzíthetni az uralmát Istennel szemben.

Ez a tagadás szellemének az elgondolása. Ezt az elgondolást lélekről-lélekre sugározza ki, és amely lélekben ez a vágy, ez a gondolat, a tévelygésnek ez az igazsággá való előléptetése megfogamzott, az máris szolgájává szegődött ennek a hatalomnak. Ez a szolgálat pedig kínos, szenvedésteljes terhet rak a vállaira, s ezt a terhet hordoznia kell egészen addig, ameddig egyszer a sok szenvedés terhe alatt ki nem bontakozik a lelkében az igazságnak az az első kis paránya, hogy jó lenne

szabadulni és megpihenni az örökös hajszától. Jó lenne egy gondolat, egy lehetőség, amelyben a szellem a maga vágyaival megpihenhetne, és örökös rettegéseiből, örökös izgalmaiból lerakhatna valamit, hogy a békességet, hacsak egy pillanatig is, élvezhetné. Ez az első és fő cél, hogy a lélek az anyagvilágnak ezt a terhét - amit a testesüléssel magára ölteni kénytelen - egy helyen, egy eszmében lerakhassa magáról, amely eszme bizakodással és reménységgel töltheti el, amelyben megpihenhet, ahova kiköthet. Mert sehol az egész anyagi világon nincsen egyetlen hely, egyetlen lehetőség, ahol a lélek ettől a hajszától megpihenhetne. Hiszen a halál sem hozza meg ezt a pihenést a léleknek, mert a halállal csak a test válik le róla, a lélek természetébe pedig bele van égetve, a lélek természete úgyszólván át van itatva ezekkel az érzésekkel, gondolatokkal, vágyakkal, törekvésekkel, hogy harcoljon ezekért az áligazságokért, amelyek a lelkét átitatták, és amelyek célokat tűztek eléje.

*

Más a szegény ember igazsága, és más a gazdagé, más a győzőé, és más a legyőzötté; mindegyik azt hiszi, hogy ő van az igazság birtokában, az ő igazságának kell győznie, az ő igazságának kell uralkodóvá lennie, mert csak az boldogíthatja az embert. Azonban az egészen alásüllyedt szellemek nem törődnek a más ember igazságával, a más ember kedvező, vagy kedvezőtlen állapotával: részükre az a fontos, hogy az igazság az ő számukra legyen kedvező. A többi pedig legyen boldog, és érezze magát szerencsésnek, hogy szolgálhatja az ő igazságát. Az igazság apró szilánkokra zúzott tükörlapja a mennynek, és azért mutatja magát ilyen sokszerűen, mert az emberi lélek is ilyen széttört tükördarabja annak a tökéletes szellemnek, akit az isteni szeretet megalkotott; széttört tükörlapja annak az eljövendő valakinek, annak a célnak, amely célért az Isten a szellemeket megteremtette. De valahányszor az ember belenéz az igazságnak egy-egy ilyen széttört tükörszilánkjába, lefokozott állapotában, tudatlanságában mindannyi-

szor azt hiszi, hogy most megtalálta az igazság végállomását. Azon túl nincs igazság, mert az ő igazsága a legnagyobb, a legerősebb és megfellebbezhetetlen. **Más a beteg ember igazsága, más az egészségesé; más a boldog emberé, és más a boldogtalané; mindegyiknek más fogalma van az igazságról, mert mindegyik önmagát keresi és találja meg abban a reá visszatekintő képben, amelyet neki ez a tükördarab mutat. Önmagából indul ki és önmagába tér vissza, mert az ember természete önző, és az önzésen keresztül azt hiszi, hogy minden őérte van teremtve és őt köteles szolgálni**. Az, hogy ő szolgáljon, hogy neki kelljen dolgoznia, szenvednie, a terhet hordoznia, eszébe sem jut; ellentétes természeténél fogva ezek a gondolatok, ezek az igazságok száműzve vannak a lelki természetéből; s mivel a lelki természete romlott, mindent romlottan tükröz vissza. A lelki természetének ez a megromlottsága hozza létre azokat az eredményeket, amelyek a legkeserűbb ízű tapasztalatokat teremtik meg számára a földi életben.

Ilyen a gazdagság után való vágy is, a léleknek ez a nagy és mély sebesülése. Hiába mondja az Úr tanítása, hogy: *„könnyebb a tevének átmennie a tű fokán, mint a gazdagnak a mennyek országába jutni”*. Mégis a gazdagság mint bódító maszlag üli meg még a hívő lelkek képzeletét is, úgy el tudja fordítani és meg tudja bennük is semmisíteni a szeretet érzését, hogy akik eddig szerették egymást, elidegenednek egymástól. Mert azok az eszközök, amelyek a szeretet kiteljesedésére adattak, a vagyon, a pénz, a hatalom, a dicsőség, a gazdagság útvesztőjében porrá és hamuvá válnak, sőt nem egyszer gyűlöletté süllyesztik alá a szeretetet, mert az ellentét hatalma beleszól és megsemmisíti az égi palántát. A szegények, akik napról-napra fáradsággal keresik meg a mindennapi kenyerüket, az időjárás viszontagságai ellen megvédő lakást és ruházatot, irigységgel tekintenek fel azokra, akiknek nem kell dolgozniuk, nem kell a napról-napra való terhet felvenniük, mert az ő napjaik teendője tulajdonképpen csak az élet javainak

elfogyasztása. És amikor a sors, a véletlen, vagy mondjuk talán maga a sátán - hogy megtévessze őket - közéjük szór egy zsák aprópénzt, akkor mindenről megfeledkezve ők maguk is azon vannak, hogy minél többet szedhessenek fel. Hogy ők is uralkodhassanak és élvezhessék az élet örömeit, amelyekért nem kell megszenvedniük, nem kell fáradsággal megfizetniük. Azután irigykednek, s hol hazudoznak egymás előtt, hol panaszkodnak, hol pedig dicsekednek olyan dolgokkal is, amelyek felett nem rendelkeznek, csak hogy egymást elámítsák, egymásban az irigységet felkeltsék.

Mert a hibás és bűnös lelkeknek szükségük van ezekre az elzsongító érzésekre, amelyekkel önmagukat is meg másokat is áltassanak. A bűn maszlagja ez. A gazdagok pedig, akik rendelkeznek az élet javai felett, akik, amit az élet megadhat nekik, mindazt megszerezhetik - és meg is szerzik maguknak - igyekeznek ezeket az örömöket minél inkább kiélvezni, az élet nyújtotta mámort megszerezni, és minél nagyobbat inni abból a pohárból, amelyet nekik a gazdagság kínál. Szívesen elfeledkeznek arról, hogy mezítelenül jöttek a világra, és mezítelenül kell e világot elhagyniuk. Szívesen elhiszik, hogy ők már születésüknél fogva is kiváltságot élveznek, mivel őket az Isten kegyelme jobb helyzetben engedte a világra jönni. Szívesen elhiszik magukról, hogy nekik bizonyos érdemeik vannak, amiért Isten őket e földi életben kedvezőbb helyzettel ajándékozta meg. Ebben az önmaguk előtt kialakított igazságféle képzelgésben elaltatják a lelkiismeretüket, és könnyen belenyugodnak abba, hogy a szegény embernek húznia kell az igát, mert valami folytán az istenek ezeket nem kedvelik úgy, mint őket, márpedig akiket az istenek nem kedvelnek, azokat munkára és engedelmességre küldik a földre, őket pedig arra, hogy parancsoljanak és mindenek felett rendelkezzenek.

Ez a tévedés fertőzte meg a keleti vallások igazságát is, ezzel magyarázzák és töltik ki a karma igazságát. Mivel a karma szerint, akik megszerezték maguknak az arra való jogcímet,

azoknak az okozati törvény jobb sorsot ajándékoz földi életükben, akik pedig nem szerezték meg, azoknak tovább kell húzniuk az igát, és a legalsóbb rendű néprétegben, a legalsóbb rendű kasztban kell testet ölteniük, mert alsóbbrendű szellemek lévén, nem emelkedhetnek föl a parancsolók kasztjába.

A szegények, akik felébredt lélekkel járják az élet tövises útjait, akik éhesen és szomjasan keresik azt az igazságot, amelyben a lelkük megnyugodhatnék, és megbékéltethetné őket a sorsukkal, látják az élet igazságtalanságát, a gazdagok érdemtelenségét, és gonoszságát. És arra a következtetésre jutnak, hogy az Isten nem igazságos. Mert az ő becsületes munkájukért nem jutalmazza meg őket az érte járó bérrel, hanem azokat jutalmazza, akik gazdagok, akik fösvények, akik visszaélnek a szegények kiszolgáltatott állapotával. És akik nem adják meg a szegénynek a munkájáért a becsületes bért, sőt még csak az elismerést sem, hanem csúszó-mászó férgekké, alkalmazkodó szolgájukká akarják őket nevelni. A gazdagság arra való alkalom, hogy amit a gonoszság elgondol, azt ők, a szegények, a rászorultak vigyék keresztül. Olyan elgondolt igazságot, ami az ő ítéletük szerint helytelen és rossz. Mivel pedig az ő mindennapi kenyerük a gazdagok kegyétől függ, azért nekik még a gonoszságot is meg kell tenniük, és így a gonoszsághoz kell kapcsolódniuk, mert úgy kívánja azt a gazdagság hatalma, amely felettük kiterjeszkedett, és velük és az ő életükkel rendelkezik.

*

Ez a két véglet gondolatban és érzésben folyton folyvást ütközik egymással. Ebből látható, hogy nem az Isten, hanem csakis a sátán hozta létre a szegénység és gazdagság állapotát, amelybe az ember az ő hibás természeténél fogva belesüppedt, és amelyből a maga erejéből nem tud kiemelkedni, hacsak egy mennyei erő, egy mennyei halalom le nem nyúl érte és ki nem emeli belőle. Mikor Keresztelő János követeket küldött fogságából az Úrhoz, hogy megkérdezzék: „Te vagy-e az, akit vár-

unk, aki eljövend, vagy mást várjunk? - Az Úr nem felel egyenesen, a saját személyét nem világítja meg, hogy a sátánnak idő előtt prédájává váljék, hogy könnyebben célozhasson Reá, hanem ezt mondja a követeknek: *„Nézzétek meg a jeleket. A sánták járnak, a vakok látnak, a betegek meggyógyulnak, a halottak feltámadnak, és a szegényeknek az evangélium prédikáltatik."* Mennyire fontos Isten előtt, hogy a szegényekről, az elnyomottakról gondoskodjék, hogy a szegényeket kiemelje abból a tévedésből, amelybe őket a földi élet káprázata ejtette*! „A szegényeknek az evangélium prédikáltatik."* A szegényeknek az Isten üzenete küldetett Krisztusban.

A gazdagoknak hiábavaló lenne az égi üzenet, ők nem hallgatnak reá, az ő lelkük el van telve a gazdagság káprázatával. Az ő füleik be vannak gyepesedve az igazság meghallására, a szívük meg van vastagodva, mert a gazdagság az ő kincsük. A gazdagság az ő álmaik, az ő vágyaik beteljesedését jelenti, tehát nekik ez idő szerint nincs szükségük az isteni szóra, ami őket a káprázatból kiemelhetné, ami őket a józan világosságba áthelyezhetné; ők benne élnek abban a narkózisban, amit nekik a föld nyújt; nekik még nem jött el az az idő, hogy az Isten szólhatna hozzájuk. Tehát Isten nem is szól hozzájuk; csak *„a szegényeknek prédikáltatik"* az Isten igéje. Isten csak a szegényeket hívja magához, csak a szegények sóhaját, csak a szegények kereső gondolatát fogadja el, amelyek az ő szeretetét mintegy sürgetik, hogy jöjjön megmentésükre. Mert a lelkük tévelyeg a földi világ útvesztőjében, és már-már elmerül az igazságtalanság szemlélésében, a hitetlenségben, hogy az Istent ne mint felsőbb, legtökéletesebb jót lássák maguk fölött.

Ez pedig nagy kár lenne, mert a léleknek ez a kereső és fel-felcsillanó érzése és vágya az, amelybe a magasabb rendű erő, az isteni fény bekapcsolódhat, hogy egy-egy ilyen felvillanással magához térítse a szellemet és megmutassa előtte az

utat, amely a gyötrelmek e világából a megbékélés és pihenés állapotaiba vezet.

II. (**)

Mária Magdolna igaz érzései. - A szegényekről való gondoskodás lelki oldala. - Jaj azoknak, akik mások verejtékéből gyűjtenek vagyont! - A gazdagság nem tesz boldoggá, hanem az anyagiasság terhétől való felszabadulás. - A szegények azon az őrhelyen állanak, ahol gyakran hangzik az Úr szava.

Amikor a bűnbánó asszony szívének első fellobogó érzésével, megvetettségének, kiátkozottságának tudatában egyedül érzi magát, mindazoktól elhagyatva, akikhez tartozni szeretne, akikkel egy szeretne lenni, sóvárogva vágyik arra, hogy bár lenne valaki, aki őt megbecsüli, és emberszámba veszi, aki nem sújtja őt megvetéssel, és nem köp ki előtte. Mert hiszen a lélek borzasztóan elhagyatott, ha nincsen, akivel a gondolatait kicserélhesse, aki előtt valakit vagy valamit jelenthet, aki előtt ő is olyannak számít, mint azok, akiket az megbecsül, és akiknek az érzésére számítani akar. Amikor az a lélek mindarról, ami őt tévedésbe ejtette meglátja, hogy az mind hiábavalóság volt, mert látja és érzi, hogy az emberek mennyire megvetik őt, akkor azt gondolja, hogy mennyivel inkább megvetheti őt az Isten, mennyivel inkább kerülnie kell az Isten igazságát, ha már az emberek igazsága folytán ennyi megvetésben és megalázásában van része! És amikor megtalálja a csodálatos Mestert, azt a csodálatos valakit, aki a lelkekbe lát, aki keresztüllát az emberek gondolatain és érzésein, aki meglátja mindennek a gyökerét, mert minden igazságnak a mélyére tekint, mivel ő maga az igazság: úgy érzi, hogy megtalált valakit, akinek ha csak egyetlen tekintetére is érdemessé válnék, az boldoggá tenné őt. Azért mindent elkövet, hogy az csak egyetlen tekintetére is méltónak tartsa őt; minden kincsét, minden drágaságát magához veszi, elmegy, s bűnének tudatában odaborul annak a valakinek a lábaihoz, a bűnbocsánat könnyeivel mossa, és a hajával törölgeti meg és csókolgatja azokat a lábakat, mert érzi a lelkében, hogy ezeknek a lábaknak még a nyo-

ma is szent, amit maga után hagy a porban. Feltöri az alabástromszelencét, és ráönti a drága kincset a szent lábakra. Mindezt mintegy nagy istentiszteletet, úgy végzi el először a lelkében, azután valósággá teszi a földi világban is.

Krisztus, aki a szívek és a lelkek mélységeit vizsgálja, látja ennek a léleknek nagy és mély megalázkodását, ennek az önmaga keresztre feszítését, az ő emberi mivoltának tökéletes megtagadását, és látja, hogy ez a felszabadult lélek alkalmas arra, hogy elvesse benne a bűnbocsánat kegyelmét. Hogy újra emberré, új teremtménnyé lehessen, s megvigasztalja őt, ajándékul adja neki a bűnbocsánat reménységét, és ezt mondja neki: *„Megbocsáttattak a te bűneid, mert nagyon szerettél.”* Mária szerette az Istent, a kegyelem Istenét, a bűnbocsánat Messiását; szerette az igazságot, mert a lélek az ő nagy bűnbánatában megérezte benne az Istennek a földdel való kapcsolatát. Ezt szerette. És az Úr Lelke megérezve ezt, elfogadta a drága ajándékot, mert tudta, hogy ez az ajándék nem nagyképűsködés, hanem ebbe a lélek minden érzése bele van olvasztva. Azért az Úr is értékelte és megbecsülte ezt az ajándékot, és védelmébe vette érte az asszonyt. Amikor a képmutató emberek ezt látták, sok mindenféle érzés és gondolat tolult az ajkaikra, hogy szavakban keressen kifejezést. Ők olyan nagyra becsülték az isteni Mestert, és kutatták annak érzését és gondolatait: „Hiszen lehetetlen, hogy Ő ne látná, hogy ez az asszony bűnös, megvetni való, hogy ez az asszony nem méltó arra, hogy megtűrjék a közelükben. S ha már ez az asszony akar is valamit adni, miért ezt a drága dolgot, miért cselekszi ezt, miért akarja magát behízelegni? Nem sokkal jobb lett volna-e, ha eladta volna ezt az értékes dolgot, és az árát elosztották volna a szegényeknek?”

Ugyanezek az érzések, ugyanezek a gondolatok most is élnek, most is hódítanak közöttetek, emberek: „*A drágaságokat mind eladni, és elosztani a szegények között, hogy a szegények jól élhessenek; a szegényekről le kell venni a gondokat* ”. Az

Úr azonban minden időkre ezt mondotta: *„Szegények mindenkor lesznek veletek, én azonban nem sokáig leszek, és ő ezt az én temetésemre cselekedte, mert megbecsülte az Úr testét.”* Sok nagy és mély gondolat nyugszik ebben a kijelentésben testvéreim: *„Szegények mindenkor lesznek veletek, én azonban nem mindenkor és nem sokáig”*. A földi világban mindenkor voltak és lesznek szegények, annak ellenére, hogy az Isten nem teremtett szegényeket és gazdagokat, az Isten nem választotta el a vagyont, és adta az egyiknek, és megfosztotta tőle a másikat. Az Isten minden léleknek egyformán megadja az életéhez és előhaladásához szükséges járulékokat, de nem minden lélek egyformán tudja azt megbecsülni, nem minden lélek előtt egyforma ajándék az, amit a születéssel kap. Mert tudjátok a példabeszédből is, hogy vannak tékozló fiúk, akik elfecsérelik a lelki és anyagi javakat, amelyeket az Isten adott nekik a földi testöltéshez. Tehát szegények mindig voltak és mindig lesznek. És ti tudjátok, hogy ezekre a szegényekre annál nagyobb szegénység vár, minél nagyobb irigységgel tekintenek a gazdagok felé, és minél égetőbb vággyal törtetnek a gazdagság után, hogy elvegyék azt a gazdagoktól. A gazdagok pedig minél inkább visszaélnek a gazdagsággal és adott helyzetükkel, és minél kevésbé keresik az Isten országát és annak igazságát, annál jobban eltávolodnak azoktól a lehetőségektől, amelyek őket a megelégedettség és boldogság állapotába helyeznék. Mert - mint ahogyan mondtam - az emberek mezítelenül jönnek a világra, és éppúgy mezítelenül is lépnek ki belőle. És azok a javak, azok az előnyök, amelyeket egy-egy életkereten belül juttatott nekik a sors, elvétetnek tőlük. De jaj nekik, ha azokon nem vásároltak maguknak lelki értékeket, ha nem vásároltak szeretetet, és nem igyekeztek a szegények, az elhagyottak, a hitben élők nyomorán, fájdalmán és szenvedésén enyhíteni! Mert csak ezeknek igazi hálájával öltözködhetik fel a lelkük, hogy megjelenhessék az igaz Bíró előtt, az előtt a természettörvény előtt, mely minden egyes testöltés után min-

dent elvesz tőlük, és számon kéri tőlük, hogy „mit hoztál magaddal, milyen lelki értékekkel gazdagítottad magadat abból a hamis gazdagságból, azokból a kölcsönkapott javakból, amelyek fölött rendelkeztél?”

Jaj azonban azoknak - szülessenek bár szegényen, vagy gazdagon - akik az ő javaikat a másokéból elvett értékekkel szaporították meg, a mások szenvedéséből, a mások kétségbeeséséből, a mások verejtékes munkájából gyűjtöttek! Jaj nekik, mert ezt az ő tettüket elégedetlenség és átok kíséri! Jaj nekik, mert szenvedéseiket nem enyhíti semmi, szomjúságukra nem lesz csillapító ital, és a lelkük a fájdalmak között mint valami tüskék között él majd, és nem tud megpihenni! Mert mint ahogyan az ember, amikor elfáradt, lefekszik az ágyába, hogy kipihenje a fáradalmait, és vágyakozik reá, hogy az ágya igazán pihenést nyújtson fáradt tagjainak, úgy a lélek is megpihenni kíván a földi élet megpróbáltatásai után. De mint mondom, azok az érzések, amelyeket másokban keltett azáltal, hogy igaztalanul elvette tőlük az értékeket, mint valami tüskékkel ki tűzdelt fekvőhelyet készítenek számára, és ő minden mozdulatnál érezni fogja azokat a fájdalmakat, és mindaddig nem menekülhet el előlük, ameddig az isteni kegyelem új megpróbáltatásba, új alkalomba nem küldi a földre.

A ma gazdagjai, akik hideg szívvel mennek el a nyomor mellett, sőt egyáltalán nem érdekli őket a nyomorúság és a szenvedés - amely pedig az ő érdeküket is szolgálja - és nem igyekeznek menteni azok lelkét, akik a kétségbeesés hullámaival küzdenek, s nem enyhítik a kínzó nyomorúságot: a holnap szegényeivé lesznek. Akiknek meg kell tanulniuk, hogy az életnek nemcsak élvezetei vannak, hanem kínzó teherviselése és súlyos kötelezettségei is, amelyeket minden egyes földre született embernek hordoznia kell. És mint mond az Úr? *„Hordozzátok egymás terhét.”* A földi életben mindig nagy visszhangra talált annak a szava, aki a gazdagság és szegénység problémáját megpendítette, aki a szegények sorsának javítását

és fölemelését tűzte ki célul. Az ilyesmi mindannyiszor nagy visszhangot keltett a szegények lelkében. Ilyenkor a szegényeknek, a terheket hordozó embereknek képzeletvilágában olyan életforma, olyan világ, olyan eshetőség képe alakul ki, amely majd megszabadítja őket a teher viselésétől, megszabadítja a szegénységtől, és átvezeti az élet napfényes oldalára, hogy ne csak a fáradságban, ne csak az elnyomatásban, hanem az élvezetekben és az előnyökben is részük legyen. Valakik tehát azt tűzték ki célul, hogy az emberek nagy hányadának a sorsát megjavítják, azok mindannyiszor nagy elismeréssel és megbecsüléssel találkoztak.

Én azonban azt mondom az Úrral: *„Szegények mindig voltak és lesznek veletek”,* s ha minden vagyont felosztanátok, és minden ember egyenlő részt kapna is, akkor is rövid időn belül ismét szegényekre és gazdagokra különülne az emberiség. Mert nem minden lélek, sőt nagyon kevés lélek képes az élet javait bölcsen és okosan fölhasználni a maga és mások számára. Tehát a gazdagság és szegénység kérdése olyan függő kérdés, amelyet az ember a maga tökéletlenségével sohasem tud megoldani. A gazdagság nem teheti boldoggá a szegényeket, *Isten sem ezt a módot alkalmazza,* hanem a szegényeknek az evangélium igazságát adja, hogy vele őket a szegénység nyomasztó, gyötrő állapotából kiemelje, és *a lelküket szabadítsa meg a mulandókhoz való ragaszkodás nagy terhétől, nagy gyötrelmétől.* Mert a gazdagság után való vágy sok bűnnek a forrásává válik, s ennek következtében több szenvedés kíséri a gazdagságot. A gazdagság olyan, mint egy kivilágított hajó, amely meg van rakva minden jóval és kívánatossal, amelyet azonban millió meg millió élősdi követ. Ha egyeseknek sikerül hozzátapadniuk ehhez a hajóhoz, akkor azok igyekeznek a hajót minden ékességétől megfosztani, mert minden egyes maga akar minden és mindenki felett rendelkezni; uralkodni, diktálni akar; ő akarja az emberek millióival hordoztatni

magát, ő akar a mások verejtékéből magának gondtalan és tehermentes életet biztosítani.

De az Úr ezt mondja abban az imában, amit az embereknek adott: *„Add meg a mi mindennapi kenyerünket” és „Ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól.”* A mindennapi kenyeret kérje az ember, a mindennapi kenyérhez azt a megelégedettséget, azt a lelki békességet, amellyel azt egészséggel elfogyaszthatja. Az ehhez járó pihenőhelyet és az időjárás viszontagságai ellen megvédő ruházatot, hogy ne legyen kénytelen szenvedni az éhségtől, a szomjúságtól, az időjárás viszontagságaitól, és a veszélyekkel teljes földi éjszakákban a pihenését semmi meg ne zavarja. Mert ha nincsen az embernek egy pihenőhelye, ahol nyugodtan lehajthatja a fejét, nem tudhatja, hogy egy gonosz gondolattól áthatott, ma még talán jóbarát, holnap ellenség nem fosztja-e meg mindentől, ami neki kedves, talán a testi épségétől, sőt talán az életétől vagy a kedveseitől? Hiszen ezer veszély fenyegeti az embert a földi élet vándorútján. Tehát a mindennapi kenyérhez mindez hozzájár. Azt mondja a próféta: *„Szegénységet vagy gazdagságot ne adj nekem, Istenem, táplálj engem hozzám illő eledellel”*. Az egyszerű ember nem tudja elfogyasztani a minden jóhoz hozzászokott főurak lakomáját, mert megbetegednék tőle; ő boldog azzal az eledellel, amit az ő állapota juttat neki. Egészsége megvédi őt azoktól a gonosz eshetőségektől, amelyek ott állnak lesben, hogy betegséggel, nyomorúsággal sújtsák azt, aki egy falatot eszik, egy korty italt iszik; hiszen tudjátok, hogy minden magában hordozza a nyomorúság, a betegség csíráit. A fontos az, hogy az ember békességben és megelégedéssel költse el a mindennapi kenyerét, és reménykedve várja a holnapot, amelyen új kegyelemmel árasztja el az Isten, új ismereteket nyújt neki, amelyekkel a lelkét tökéletesítheti, s a tudását és bölcsességét fejlesztheti. A holnap olyan dolgokat adhat neki, amikre sohasem számított, amikre sohasem gondolt; mert az isteni kegyelem kifogyhatatlanul gazdag, és annak

adja, akinek akarja; nem keresi, hogy megérdemli-e, vagy nem, hanem azokat a lehetőségeket keresi, amelyeken keresztül egy-egy emberi lélek befogadhatja, amit neki adni akar.

Mert hiszen érdemről nem beszélhet senki, sem a szegény, sem a gazdag; nem érdem a gazdagság, és nem Istentől való elvetett állapot a szegénység, mert ne felejtsétek el, hogy: *„A szegényeknek az evangélium prédikáltatik”*. *Az Isten a szegényeknek szól; a szegények állnak azon az őrhelyen, ahol a mindeneket vizsgáló isteni kegyelem sűrűn megjelenik és sűrűn ad magáról életjelt, hogy az emberi lélek láthassa, hogy Istennek van gondja az ő népére, a benne bízókra; gondol rájuk, és meghallgatja azok könyörgését, akik hittel kérnek tőle, és hittel emelkednek föl hozzá imádságukban.* Az Isten az emberek lelkében ezeket a fel-felvillanó szikrákat keresi, hogy ezekkel kapcsolódva minél értékesebb, minél nagyobb javakat ajándékozhasson azoknak, akiket régen keresett, régen hívott, akiket egykor ugyan belehelyezett a hatalomba, a fénybe, a dicsőségbe, de el kellett vennie tőlük a hatalmat, mert annak birtokában nem hallották meg az ő szavát. El kellett vennie a dicsőséget, mert addig nem adtak dicsőséget Istennek, hanem maguknak tulajdonítottak mindent. El kellett vennie a gazdagságot, mert a szívük begyepesedett és a fülük eltompult az Isten szavának meghallására. Tehát a kicsinyek, a szegények, az elhagyottak az Isten előtt állnak, és az Isten vizsgálja az ő szívük érzését, az ő hitüket, az ő szent törekvésüket, az ő bizalmukat, hogy a gazdagságnál, a földi fénynél és dicsőségnél nagyobbat, értékesebbet, örökkévalót adhasson nekik. Amelyet most már nem fognak eltékozolni, mert már megvan a lelkükben az a keserű tapasztalat, hogy a halállal mindent elvesztettek, és ők maguk nem szerezhetnek semmit maguknak, hacsak az Isten kegyelme feléjük nem fordul.

*

Tehát testvéreim, jöhet bármi a külső világban, bármilyen eszmék, szólamok, akár mint a süvítő orkán, akár mint a szivárvány jelennek is meg az égen: mind időleges, mulandó dolgok ezek. *Az egyedül értékeset, az egyedül nagyot a ti lelketekben belül nyerhetitek csak el;* mert ha a lelketek Istennel összekapcsolódva elvállalja a szegénységet, a munkát, akkor Isten segítségével nagyot, hatalmasat, és igazat művelhettek, és olyan valóságot tehettek már itt a földön is értékessé, amely valóság a ti részetek is marad mindörökké. Ne kápráztasson el benneteket a gazdagság; ne óhajtsátok az élet napfényes oldalát, hanem óhajtsátok az Isten közelségét, mert az Isten közelsége elvezethet titeket a legelhagyatottabb úton is az ő országába. És ha az Isten a szívetekben lakozik, akkor a legelhagyatottabb úton is a megelégedés és az öröm virágai nyílhatnak ki a lelketekben.

Ha pedig az Isten törvényét, az igazságot kijátszva el is érhetitek azt, amire törekedtek, akkor áldás helyett átok fakad minden megmozdulástok nyomán, és ez az átok veletek marad, hogy mint eltörhetetlen tövis a szívetekben, figyelmeztessen benneteket arra, hogy helytelen volt a kívánságotok. Hiábavaló volt a törtetésetek, mert elveszítettétek az isteni vezetést, az Istennek hozzátok való lehajolását; elvesztettétek a kegyelem ajándékát. És a ti lelketek megszegényedve tér meg, sőt már itt a földön megszegényedtek, mert mindent elvesztetek, ha az Isten elfordul a lelketektől. **Testvéreim, higgyetek és bízzatok! Nincsen az a szegénység, amelyben az Isten kegyelme folytán öröm, boldogság és megelégedés ne fakadna; és nincs az a gazdagság, amely szenvedéssel és gyötrelmekkel meg ne volna rakva, ha az Isten kegyelme eltávolodik tőletek.** Keressétek a tökéletesedés útját, és kérjétek a mindennapi kenyeret Istentől; bocsássatok meg az ellenetek vétőknek, és kérjétek, hogy a lelketek kísértésbe ne essék, hogy hazug eszmék, csillogó formák káprázatába ne kerüljön, hogy megsza-

badulhassatok a gonosztól, amely a kárhozatba vinne benneteket.

Mert ha megszabadultok a gonosztól, akkor a ti lelketek fölemelkedik, és elhagyhatjátok a megpróbáltatások e világát, és az Isten világában egymásra találva boldogan emlékeztek meg azokról, amik mint tövisek a lábaitokba beleszúrtak, és a lelketeket megtépték, mert az Isten kegyelme letörli arcotokról a könnyeket, és a szemeitek előtt megnyitja az örök várost, amely a ti lelketeket várja mindörökké. Ámen.

„Az én országom nem e világból való.” (**)

A jó akaratlanul is vonzza a szellemvilág lakóit. - A szellemhit a világot újjáalkotó tényező. - Akik világi értelemben hatalmasok, azok éppúgy, mint Pilátus, azt hiszik, hogy előttük a mennyei igazságok kötelesek megnyilatkozni. - Formulák betartásával nem lehet az üdvösséget elérni. - Nem a szellemek segítségét kell kérni.

A ti erőtök, a ti hitetek most még gyenge ahhoz, hogy síkra szálljatok azokért az eszmékért, amelyek majd egyszer, talán nem is nagyon sokára, munkába szólítanak mindnyájatokat, hogy a hitetekről vallomást tegyetek. És ezeket az igazságokat ne csak hallgassátok, hanem kövessétek is, és éljetek bennük, hogy a hitetek derengő világosságként mutassa az utat a kiegyenlítődés, a kibontakozás felé azok előtt az emberek előtt, akik ma még hitetlenségben és sötétségben járnak, akik ma még a tagadás útvesztőin vesztegelnek. Mert minden egyesnek, akire az Úr valami mennyei értéket bízott, azt az értéket kamatoztatnia kell. És senki sem mondhatja majd azt, hogy ő gyenge, ő még nem akar kiállani a porondra, ő visszavonulva még csak erőt akar gyűjteni - hanem amikor az Úr munkára szólítja a lelket, akkor akarva, nem akarva dolgoznia kell, mozognia kell. És el kell foglalnia azt a helyet, amelyet részére az isteni Gondviselés kijelölt, hogy ott véghezvigye a rábízott feladatot, és megoldja azokat a kérdéseket, amelyek az ő lelki természete folytán éppen őreá várnak. Mert az Úr éppen őt találja arra alkalmasnak, hogy azt az emberiség közkincsévé

tegye, s hogy vele a lelkek egymást erősítsék, bátorítsák és előresegítsék a fejlődés útján.

Mert amikor majd elkövetkezik a nagy próbatétel ideje, akkor a maga természete szerint mindenkinek el kell végeznie a maga munkáját, hogy akkor minden egyes a szerint a mérték szerint jónak és igaznak találtassék, amely mértékkel az igazság angyalai megbírálják, hogy érdemes-e az örökéletre, érdemes-e a boldogságra, a békességre, érdemes-e az ő örökségének átvételére, amelyet a mennyei Atya az ő számára fenntartott. Tehát, testvéreim, **nem azért vagytok egybegyűjtve, hogy csak úgy, a magatok emberi elgondolása szerint meghallgassátok az Igét és azt az igazságot, amelyet az Úr a ti számotokra küldött, hogy azután ismét eltemessétek azt a hiábavaló élet pora, füstje és mindenféle törmeléke, csalódásai, fájdalmai és küzdelmei alá.** Mert ezek azok a törmelékek, amelyek a lélek előtt mint akadályok állnak, hogy ne fejlődhessék, ne tökéletesedhessék szabadon, minden gátló akadály nélkül. Ezek a törmelékek a ti és a többi testvéreitek, és az előttetek éltek lelkéből visszamaradt hiábavalóságok, bűnök és tévelygések maradványai, amelyeket az élőknek el kell takarítaniuk. Amely törmelékből ki kell magukat emelniük, és az életükkel szebb, jobb és tökéletesebb építkezést kell visszahagyniuk, hogy akik majd őutánuk jönnek, azok már kényelmesebben járható utat és könnyebben elvégezhető munkát találjanak. Ehhez azután még majd ők is hozzáépítenek, és a törmelékből valamennyit ők is eltakarítanak, s amikor ti ismét visszajöttök, ezt, amit ti kezdtetek megalapozni, már készen találjátok magatok előtt.

Tehát azt kell előkészítenetek, hogy azok, akik majd akkor előttetek járnak, itt hagyhassák a lelkük eredményeit, belenyomják a mulandóság világába azokat a formákat, amelyek szerint az elkövetkezőknek - akik ismét ti lesztek - ki kell majd építeniük, ki kell fejleszteniük azokat a lehetőségeket, amelyekben az Isten akarata, az Isten beszéde könnyebben ki-

teljesedhetik és megvalósulhat. Igaz, hogy egy ember, egy kicsiny csoport nem veheti fel a harcot eredményesen a naggyal, a megszámlálhatatlan sereggel. Azonban ha az a kicsiny csoport hittel és Istenbe vetett bizalommal munkálkodik, és elvégzi a maga munkáját lelkiismeretesen a szerint az igazság szerint, amelyet a lelkébe vésett, amelyet szentnek hitt és tartott földi életében, azaz ha ezeket, mint igaz dolgokat, mint nagy és követendő példákat érvényre juttatta: akkor nagyot, hatalmasat művelt az egyes ember, a kicsiny csoport is. Mert hogyha mindenki külön-külön a maga kicsiny világában, a maga kicsiny hatáskörében érvényt szerez a jónak, az igaznak, akkor az Isten országa továbbépül, továbbfejlődik. T. i. az isteni Gondviselés ismét úgy rendelkezik, hogy akik ma körülöttetek mint szellemek élnek, akiknek a gondolatai, érzései, vágyai, törekvései fennakadnak a ti példátokon, akik titeket szemlélnek, s látják a ti földi életetekben a ti igaz érzéseitek lobogását, a ti nemes vágyaitok megnyilatkozását, a ti jóra irányuló akaratotok erejét. És látják, hogy a ti cselekvéseitekben tulajdonképpen a maradandó, mennyei, isteni akarat teljesedik ki, és látják valóra válni azokat a vágyakat, amelyeket ők az ő elmúlt hiábavaló életükkel nem tudtak, sőt talán nem is akartak megvalósítani, mert nem is ismerték azokat az igazságokat, és így nem is tudták megközelíteni a nagy megvalósulásokat: akkor ezek is felbuzdulnak a ti példátokon, s nagy és erős elhatározás ébred a lelkükben, hogy ezentúl ők is minden erejükkel az igaz jót szolgálják.

Ezek ma még talán tévelyegnek; mert hiszen a halál után sem hagyja el a szellem a tévedését, csak hosszú szenvedés és megpróbáltatás után kényszerül belátni, hogy az az eszme, amely szerint az életét berendezte, helytelen, nem volt jó, és csak azután keres egy jobbat, egy tökéletesebbet, igazabbat, amely szerint jobb, nyugodtabb, békésebb szellemi életet érhetne el. Mikor tehát az ilyen szellemek látják a ti életeteket, és megérzik a ti szívetekből kisugárzó érzéseket, és látják, hogy

azok igazak, szentek, Isten felé törekvők: akkor akarva, nem akarva a ti életetek és cselekedeteitek bűvkörébe kerülnek. A ti életetek fogva tarja őket, és ők követnek titeket, hogy amikor eljön az idő, ők is ezekkel az eszmékkel, ezekkel a feladatokkal jöhessenek a földi világba, hogy ebben tudjanak a maguk és mások számára eredményeket kidolgozni. Ezek lesznek a ti családotok, a ti nemzetségetek; ezek lesznek azok, akik titeket majd kiegészítenek, akik titeket szeretnek, akik a ti szavatokat megfogadják, akik előtt nagy súlya lesz a véleményeteknek, mert a szívükben mindazok a gondolatok és érzések visszhangra találnak, amelyek ma itt a földi életben és az ezt követő szellemi életben az ő számukra is továbbfénylenek és világítanak. És mindebből kialakul egy új életkör, egy új munkakör új feladatokkal, új célokkal, új munkával és új eredményekkel. Mert *új világnak kell kialakulnia új formákkal, új lehetőségekkel, amelyben az Isten igazsága trónol, amelyben az Isten törvénye mutatja az utat előre.*

Mindenesetre minden korban és minden eljövendő életszakaszban újra meg újra meg kell küzdeni azokkal a visszamaradt törmelékekkel, amelyeket a régi tévedések nyomán az idő elmállaszlott, semmivé tett, mivelhogy mindig jobbat, tökéletesebbet, igazabbat kell építeni. Ezeket a tévedéseket az ember minden időben maga előtt találja, de ezekből ki kell magát emelnie a léleknek, hogy szabadabban és messzebb elláthasson, és az igazságot a maga valóságában mind jobban és jobban magáévá tehesse. Tehát, testvéreim, ezért vagytok egybegyűjtve. Nemcsak ti, ez a pár ember, akik itt együtt vagytok, hanem azok a hozzátok tartozók is, akik ma még talán kigúnyolnak titeket, akik ma még semmibe sem veszik a ti igazságotokat. *De eljő az idő, amikor majd ezek az igazságok, amelyeket ti ma igazságoknak tartotok, nemcsak nektek fénylenek, hanem mint a világot újjáalkotó erők azok előtt is hatalmas nagyságokká válnak, akik ma még ezeket kinevetik, és semminek tartják.* Azután azok a szellem-csoportok is, akik titeket

követnek, akik hozzátok tartozóknak tekintik magukat, akár ebből, akár egy másik életükből, akik valamiféle emlékek folytán együvé tartozóknak érzik magukat veletek. S lehetnek olyanok, akik sohasem láttak titeket egy életben sem, de a szellemi összetartozás kapcsolata folytán rokonszenveznek veletek, mert egynek érzik magukat azzal az eszmével, amelyet ti elfogadtatok és az életetek vezéreszméjévé állítottatok. Ezek is itt vannak, itt állnak, és egyet képeznek veletek. Tehát nem vagytok magatok, nem vagytok elhagyatva. Felettetek pedig azok a kiküldött munkások, akik az Isten igazságát, az Isten Igéjét szórják, és azok szerint rendezik a ti mulandó földi életeteket, és azok szerint osztályozzák el majd a ti eljövendő, az örökkévalóságban töltendő életeteket. Akik jutalmazzák ezt a földi életet, ennek a földi életnek a munkásságát, és letörlik a könnyeiteket a földi élet szenvedései után, elfeledtetik veletek a csalódásokat, a fájdalmakat, s bekötözik a sebeiteket, amelyeket itt szereztetek a földi élet harcai közepette, és előkészítenek benneteket arra az új életre, új munkára, amely még előttetek áll. Itt állnak az ő szeretetükkel, az ő tudásukkal és bölcsességükkel, hogy mindent, amit ez a föld elvett tőletek, sokszorosan visszaadjanak nektek abban az örömben, boldogságban és békességben, amelyet majd nektek juttatnak minden kicsiny jóért és igazért, amit valósággá tettetek ebben a földi életben, s hogy ezért megmutassák, nektek azt a nagy és eljövendő életeredményt, amelyet az Úr minden őt híven követőnek fenntartott.

*

Amikor a mi Urunk elítélésével kapcsolatban az akkori nagy és hatalmas valakinek, Poncius Pilátusnak a lelkében bizonyos érzések és gondolatok feltolultak, felébredt benne az érdeklődés, s amikor a Názáreti Jézus előtte állt, egy pillanat alatt akart mindent megtudni. Egy pillanat alatt! Így sok ember van a földi életben, akinek kedvez az ú. n. szerencse, aki nagynak és hatalmasnak érzi magát, mert tőle sok minden függ, sokat tehet,

jót és rosszat - mert hiszen hatalma van reá - s az ilyen ember is azt hiszi, hogy ha közeledik az isteni dolgokhoz, az isteni dolgok rejtélyeinek is egy pillanat alatt engedniük kell az ő hatalmának. Mert azt képzeli az ilyen elbizakodott lélek, akit elvakított előnyös helyzetének tudata, hogy előtte minden köteles a titkát föltárni, minden köteles előtte megnyilatkozni, és ebben a tévedésében nem találja szükségesnek a legkisebb megerőltetést sem, hogy valaminek a nyomára jusson. **Sokan azt hiszik ma is - akik a földi életben valamire vitték - hogy a szellemi világ titka, igazsága, bizonysága köteles nekik abban a pillanatban megnyilatkozni, amikor az ő hatalmasságuk érdemesnek tartja, hogy érdeklődjék a misztikus dolgok iránt**. Az ilyen ember azután, ha érdemesnek tartja, helyesebben, ha a kíváncsiságának teret engedve kérdéseket tesz fel a szellemek birodalmának, de a szellemvilág nem nyilatkozik meg neki abban a pillanatban, vagy legalábbis nem abban a formában, amelyben ő kívánná, ahogyan ő elgondolta, lázadást lát vele szemben, az ő hatalmával szemben, és legalábbis nem találja érdemesnek tovább kutatni-keresni azt a dolgot, mert képtelen magát megalázni. Mivel pedig nem tudja magát megalázni, minden hatalmassága dacára sem jut semmiféle olyan megnyilatkozáshoz, amely a lelkének olyat adhatna, ami változást idézhetne elő az életében.

Így volt ez Pilátussal is, aki pogány létére hitt azokban a csodaszerű dolgokban, amelyek történtek, és mivel hitte ezeket a csodaszerű dolgokat, nem mert könnyelműen határozni a felett a dolog felett, amit a zsidók az ő kedve ellenére rábíztak. Emberi kicsinyessége és hatalmának tudata azonban uralta őt, és tévedésében azt hitte, hogy ez a csodálatos és titokzatos Valaki, aki előtte áll, talán könyörögni fog az életének megmentéséért, vagy legalábbis olyan csodadolgokat művel majd előtte, amelyekkel a lelkét megnyilatkozásra és azoknak a csodadolgoknak az elhívésére bírja, amikre ő tulajdonképpen éhezett.

S az a párbeszéd, amely lefolyt az Úr és a hatalmas között, megpecsételte azok sorsát, akik Pilátus utódaiként hatalmuk tudatában minden időben és minden nemzetségben felléphetnek azokkal szemben, akiket az Isten Lelke választott ki, hogy az ő dolgait, az ő akaratát véghezvigyék ebben a mulandó világban, a változások világában. Amikor Pilátus azt kérdezi az Úrtól, hogy: „Te vagy-e a zsidók királya?" - első pillanatban nyilván azt hitte - látván a zsidók nagy és dühös kifakadásait, amelyekkel halált kívántak arra, aki magát Isten fiának mondotta - hogy az Úr talán mást fog mondani; kereste a módot és alkalmat, hogy beszédbe ereszkedhessek a csodálatos Emberrel. És az Úr igent mond: *„Te mondod, hogy király vagyok, de az én országom nem e világból való." „Az én országom nem e világból való"!* Minden továbbinak elejét vette a Megváltónak ez a kijelentése. Sem a római birodalom hatalmasságával, sem a kívül dühöngő és bosszút lihegő nép gonoszságával és akaratával nem ellenkező kijelentés ez; és ez az igazság. *„Az én országom nem e világból való"* Az ő országában nem azok az igazságok, nem azok a törvények érvényesek, amelyek ebben a világban, amelyben ez a nagy tragédia lejátszódott, mert ez csak egy átmeneti világ. Az igazi ország, az igazi élet, az igazi világ ezen a világon túl van, az a valóság világa. Ebben az átmeneti világban azért időzik az emberi lélek, hogy mindarról, ami benne van: jóról és rosszról, igazságról és hazugságról bizonyságot tegyen, hogy legyen az embernek, az emberi léleknek egy emlékezése, egy tükörképe arról, hogy kicsoda ő.

Mert te nem az vagy, embertestvérem, akinek hiszed magadat, akinek gondolod magadat, akinek tartod magadat, hanem *az vagy, ahogyan élsz,* amilyen hatásokat kiváltasz, amilyen cselekedeteket itt hagysz, amilyen emlékezéseket belevésel a cselekedeteiddel embertársaid lelkébe, amilyen építkezéseket itt hagysz a természettörvényben; és az vagy, amit megvalósítasz önmagádban. Ez a földi élet, amelyre, mint egy tiszta lapra a születéseddel kezdesz írni, a

lelkednek egy része; és a lelked a maga megnyilvánulásait írja erre napról-napra, óráról órára, percről-perce. Ezt írod: „ezt mondottam”, „ezt cselekedtem”, „így cselekedtem”; és sokszor, amikor egy-egy nap eltelik, és az emberi lélek kénytelen végignézni ezt a teleírt lapot, önmaga megütközik önmagán: „hogyan lehetséges, hogy így tettem, amikor másként akartam cselekedni, amikor a lelkem érzése, vágya mást diktált?! Hiszen én láttam, hogy ez nem jó, ez nem helyes, és mégis így cselekedtem!” Nem meghasonlik-e a benső én azzal a valakivel, aki ő maga? Ez a két én harcra kél egymással, és az a benső én, az az igazságra törekvő valaki szeretné megölni, megsemmisíteni a külső, tévedő ént.

Testvérem, ne felejtsd el, amit a mi Urunk mondott Pilátusnak: *„Az én országom nem e világból való.”* Tehát bárhogyan erőszakolja a te alsóbbrendű, emberi, tévelygő természeted, hogy gazdaggá, hatalmassá légy, mindent a magad javára, a magad előnyére cselekedjél, bármilyen eredményeket hozol is ki földi életedben. Abba az országba, ahol Krisztus a király, ahol Ő országol, ebből semmit be nem vihetsz, ez mind itt marad, és hirdeti a te lelked tévedését. Mert ha sok lelket megbotránkoztatsz a tévedéseddel, ha sok lélekbe belerajzolod a csalódás árnyékát, és sok lelket belehajszolsz a kétségbeesésbe: jegyezd meg, hogy *mindaz az eredmény te vagy,* és mindabból semmit be nem vihetsz abba az országba, mert az mind átkozott eredmény. Már pedig abba az országba semmi átkozott be nem mehet, amelyben Krisztus trónol az ő szeretetével, az ő kegyelmével, az ő ajándékozó, áldást osztó, magához vonzó szeretetével, ahol ez az ő szeretete tart fenn határokat, ahol ez őrködik, ez tart fenn törvényt, ahol minden csillogragyog az igazságtól, ahol minden életet lehel magából, minden életre kel és minden boldogságra és boldogítani törekszik.

Krisztus országa az Élet országa, az Isten országa, ahol minden szép és igaz megvalósul, ahol minden remény beteljesedik, ahonnan minden szenvedés száműzve van, és ahol minden

szenvedés emléke megszűnik. A hívő ember mindennap, mielőtt álomra hajtaná fejét, gondoljon erre, és jusson eszébe Krisztusnak ez a kijelentése: *„Az én országom nem e világból való.”*

Ebbe az országba mindenkit hívogat, ebbe mindenkit elvár; ebbe az országba mindenkinek megkészítette az utat az ő földi megjelenésével, földi életének példájával, isteni kinyilatkoztatásával, mert Ő mindenkit fel akar öltöztetni az ő kegyelmével. Mindenkit elvár, akik hallottak róla, akik tudják, hogy Ő volt, élt, itt járt, és itt hagyta az ő emlékét. És akik erre az emlékre felfigyelnek, akik érdeklődnek, akiknek a szívét megfogja ez az emlékezés, és akik mindig többet és többel akarnak róla tudni, akik keresik, kutatják az igazságot, a lehetőséget, hogy hogyan lehetne a szenvedésektől, a megpróbáltatásoktól, a terhektől, a haláltól megszabadulni: azokat ő mind várja ide, ebbe az ő országába.

De mindenkinek végig kell járnia azt az utat, amelyet Ő végigjárt, mert nincs más lehetőség, mint levetkőzni a bűn, a tévelygés minden emlékét és minden rárakódott terhét, hogy a lélek megtisztulhasson és felemelkedhessek az ő országába. De ne felejtse el egyetlen hívő lélek se, hogy ebbe az országba nem juthat be semmi tisztátalan. Nem juthatnak be a gyilkosok, a paráznák, a hazugok, a lopók, az ebek - t. i. az önző lelkek - nem juthatnak be a gőgösök, a kevélyek. Sem azok, akik keresik és kutatják a lehetőségeket, hogy hogyan kerüljék ki azokat a megpróbáltatásokat, hogyan bújjanak ki azok alól a terhek alól, amelyeket minden egyes testet öltött léleknek hordoznia kell. Hogyan bújjanak ki a kötelezettségek alól, amelyeket elmulasztottak, és amelyek itt várják a lelket, hogy bárha gyenge, mégis helytálljon a kötelezettségeknek és betöltse azokat, amelyeket valaha nem akart betölteni. Tehát azok, akik, hogy ezek alól a terhek alól kibújhassanak, a kötelezettségek elől megmenekedjenek, keresik-kutatják a lehetőségeket, a természettörvény titkait, hogy hogyan és miként lehetne eloldózkodni azok-

tól, amik rájuk vannak szabva. Azaz a bűbájosok, akik a bálványoknak isteni hatalmat, isteni erőt tulajdonítanak, szintén nem juthatnak be ebbe az országba. Egyszóval nem juthat be senki és semmi tisztátalan és igaztalan azon a kapun, mert hiszen mindenkinek és mindennek hasonlítania kell ahhoz, Aki előttünk járt, Aki itt hagyta a példát, itt hagyta a formát, amelyet föl kell vennünk, és amelyben hasonlítanunk kell őhozzá.

Hogyan lenne tehát lehetséges, testvéreim, hogy az ember elnyerhesse az üdvösséget bizonyos formulák betartásával anélkül, hogy lelkileg megtisztulna, megigazulna? Hogyan lenne lehetséges az üdvösség elnyerése anélkül, hogy az ember a tévelygéseitől megszabadulna? Semmiképpen sem! Szoros kapu az, és keskeny út, amely az ember lelkét az üdvösségre vezérli. **Miért szoros az a kapu? Mert az ember nem fér be rajta a bűneivel és tévelygéseivel együtt**. Minél magasabbra küszködte fel magát bűneivel és tévelygéseivel embertestvérei fölé, és minél többet cselekedett, amivel az Isten törvénye ellen épített, annál többet kell lerombolnia. Minél nagyobbat téved valaki, minél messzebb hat az ő akarata, az ő tévelygése, annál többet kell leépítenie; és minél jobban felfuvalkodott, minél többet tart magáról, annál nagyobbat kell hajolnia. S minél hatalmasabbnak képzeli magát, annál mélyebben kell megaláztatnia, hogy megérthesse Isten igazságát, megérthesse az üdvösség talányát, amelyet meg kell fejtenie és magáévá tennie.

Mire való hát akkor a földi erőfeszítés csak azért, hogy az ember magának minél többet és minél kívánatosabb dolgokat szerezzen, minél többek felett rendelkezzék, amikor ő maga is tévelyeg? Miért lenne jó minél többeket a tévelygésbe és így a szenvedések és megpróbáltatások állapotába juttatni? Minden hiábavalóság, minden elvetnivaló, ami földi. Azért mindez ne okozzon gondot az embernek, és ne fejtsen ki érte nagy erőfeszítést; csak egyedül az legyen a becsvágya, hogy amit az Isten ad, azt a maga javára és embertársai hasznára állítsa szolgálat-

ba. *Szolgálni és nem magát szolgáltatni! Engedelmeskedni és nem parancsolni!* Ha van valamid, testvérem, Isten akarata szerint használd fel, Isten akarata szerint cselekedjél vele jót, üdvöset, igazat, és azzal szolgáld az Isten akaratát. Ez az, amit minden emberi lélek könnyen és minden megerőltetés nélkül véghezvihet. Az igazságra törekvő lélek minden este vessen számot magával: „vajon mit tettem ma, mit cselekedtem, hogyan mozdultam meg, a lelkem akaratát a jó irányban érvényesítettem-e, előbbre vittem-e embertársaim és a teremtett világ sorsát? Vajon amikor az igazság tükrébe nézek, és összehasonlítást kell tennem magammal: nem torzkép lesz-e az, amellyel szembenézek, amikor az életemet, magamat akarom megtekinteni?”

Mert *senki és semmi be nem mehet Krisztus országába bármi tisztátalansággal;* mindaz kívül marad, és jaj annak a léleknek, aki tudta az igazságot, és mégsem gondolt arra, hogy el kell válnia minden hiúságtól, minden nagyot akarástól, gőgtől, keménységtől, önzéstől; el kell válnia mindattól, ami az Isten törvényével, a szeretettel ellenkezik. El kell válnia a gyűlölettől, embertársai megvetésétől, minden szenvedtetéstől, minden szigorúságtól. El kell válnia minden tisztátalanságtól, ami az Isten törvényével és a természettörvénnyel ellenkezik, minden testiségtől és minden tévelygéstől, és ami a fő: minden hazugságtól. Mert az ember szereti a hazugságot; önmagával szemben is hazudik, mert szívesen veszi, amikor az ő mulandó földi énje önmaga előtt feldicséri önmagát. Jobbnak, igazabbnak, becsületesebbnek mutatja önmagát, mint amilyen a valóságban, mert elhallgattatja önmagában az igazság hangját, befödi az igazság tükrét, hogy azon a részen ne mutasson semmit, ahol a hibákat tükrözné vissza; ellenben minél biztosabban tükrözze azt, ami erény, ami jó, ami igaz és dicséretreméltó.

De semmi tisztátalan nem juthat be abba az országba, ahol Krisztus a király, ahol Krisztus az uralkodó. **Már pedig,**

testvéreim, aki ide be nem jut, aki kívül marad, azt az igazság törvényének, vihara elhurcolja messze, az örök súrlódások világába, ahol nincsen sehol egy percnyi békesség, egy percnyi megállás, ahol egyik ütközés a másikat követi, egyik vihar a másik után száguld, mert az igazság örökké mozgó törvénye nem hagyja az ellentétet egy pillanatra sem békében. Amíg tehát az emberi léleknek kedves az ellentét, ameddig az emberi lélek az önmaga véréből, az önmaga erejéből táplálja a gőgnek, a hazugságnak lelkét, ameddig úgy táplálja az önzést, mint a saját gyermekét, ameddig a gyűlöletet hordozza önmagában, ameddig megvan a lelkében az a lehetőség, hogy örül a pillanatnyi kedvezésnek, a testiség örömeinek, ameddig hatalmat tulajdonít a bálványoknak és azoknak az erőknek, - amelyek bármilyen nagyok a magasságban vagy mélységben, és bármilyen csodákat visznek is véghez az ember lelke előtt, mind az igazság törvénye alá tartoznak, amely pedig az Isten kezében csak eszköz: - addig nem juthat be a Krisztus országába.

Mert nem az eszközökhöz, hanem magához az Istenhez hív minket Krisztuson keresztül az Ige; Magához Istenhez, az Igazsághoz, a végtelen Szeretethez, aki módot és alkalmat ad a léleknek, hogy minden tévedéséből, minden bűnéből megszabadulhasson, s meg is szabadulhat, ha a lelkében visszhangot kelt az Isten szava. **Így, testvéreim, maga a spiritizmus sem cél, hanem csak eszköz Isten kezében, hogy az utolsó időkben az elhalványodott hitet és azt a világosságot, amely már-már homályossággá vált a lelkekben, újra fényessé, ragyogóvá tegye** a jelenségek által, amelyek a ti földi szemeitek és füleitek előtt végbemennek. Nem a szellemekben kell hinni, *nem a szellemek segítségét kell kérni,* mert a szellemek, akik ebben a munkában foglalatoskodnak, szintén csak eszközök az Isten kezében. Eszközök, akiken keresztül az isteni szeretet, az isteni kegyelem a szívetek bemohosodott ajtajához akar férkőzni, hogy felébressze a ti alvó lelketeket, hogy leg-

alább az utolsó időkben kitöröljétek a szemetekből az álmot, hogy keressétek az Isten igazságát, s azt a szívetekbe vésve a szerint képezzétek ki magatokat. Hogy ez az igazság munkálkodhassék rajtatok, hogy ez, mint a szobrász a kemény márványból, kialakítsa belőletek azt a formát, amit Isten akar, hogy kiábrázolja belőletek azt, aki előttetek és mindnyájunk előtt járt: az Úr Jézus Krisztust.

Keressétek az ő igazságát, és meg fogjátok találni. De egész szívetekkel és lelketekkel keressétek, hogy ez az isteni igazság átformálja a lelketeket ez alatt a földi élet alatt, hogy levetkőzhessétek minden bűnötöket és tévelygéseteket, amellyel még most is áltatjátok magatokat; hogy elszakíthassátok magatokat e bűnös világtól. Nem mintha ki kellene mennetek ebből a világból, hanem, hogy e világ bűnei és tévelygései ne legyenek kedvesek előttetek; ne ragaszkodjatok azokhoz, hanem tegyétek a lelketeket az Úr kezébe, hogy Ő tegyen veletek az ő akarata szerint.

És ti ne zúgolódjatok az Isten akarata ellen, hanem engedelmeskedjetek neki azzal a szent hittel és meggyőződéssel, hogy az Isten mindent a ti javatokra fordít, és minden a ti üdvötök célját szolgálja. Hogy megmentsen benneteket a maga számára, és annak az országnak a számára, amely országba a mi Urunk hív mindnyájunkat, titeket és utánatok még sokakat, hogy mindnyájan együtt dicsőíthessük Őt, a mi Megváltónkat, Aki előttünk járt és megmutatta az utat előttünk. Az Isten kegyelme legyen veletek; világosítsa meg a lelketeket, hogy mindazt, amiről most és mindenkor beszéltem nektek, a lelketekben megvalósíthassátok, és illendőképpen elkészíthessétek a lelketeket arra a vendégségre, amelyre az Úr hívott benneteket.

A bűnhődésektől való mentesülés útja. (**)

Az emberszellem kapcsolata a környező világgal. - Aki a rosszat jóval viszonozza, az mentesül a saját bűneinek következményeitől. - Akik eljegyzik magukat az Úr munkásaivá. - A teremtett világ sóvárgása az igaz jó után. - A teremtett világ tanúsága az igazi jót cselekvő lelkek mellett. - Az igaz jó

cselekvői erőket szabadítanak fel az ellentétből, amelyek azután őket segítik. - A szellemhit nem arra való, hogy az ember vele az anyagi életét tegye könnyebbé. - Ne a szellemektől, hanem Krisztustól kérjetek segítséget!

Nem a Gondviselés szeszélye az, hogy az embernek itt kell élnie a földön, hanem annak nagyon komoly céljai vannak. Amivel a szellem a mennyei, angyali állapotból lealjasodott, és egész világában megsűrűsödött, azzal egészen más világot teremtett a maga részére meg az őt környező különböző életmegnyilvánulások részére is, mint amilyet ő maga is kívánna, és amit általában a teremtett világ ideparancsolt jelenségei kívánnának maguknak. Ezek a jelenségek a növényvilág és az állatvilág. Az ásványvilágról nem is beszélek, mert az ásvány a lét legalacsonyabb fokán szunnyad, tehát érzések és azoknak a hatásoknak visszatükröződései még nem mutatkoznak rajta azokban a képekben, amelyeket mint kiegészítő, kisegítő életforma feleletképpen fest a világ arculatára, vagyis amikkel betölti a neki megfelelő hiányokat. Tehát *nem azért van az emberszellem itt a földön, mintha máshol is lehetne,* vagyis mintha valami jobb helyzetben is lehetne. Nem; a láthatatlan világ, a szellemek világa teszi szükségessé az ideiglenes megjelenést, hogy gyorsabban váltakozhassanak a formák és állapotok, hogy mindezek hatásokat gyakorolhassanak az emberi lélekre.

Tulajdonképpen ezekben is az emberi lélek fejezte ki magát a fizikai világban a maga gondolataival, érzéseivel, vágyaival és törekvéseivel; a fizikai világ, a fizikai élet csak lelki hatások visszasugárzása. Először az emberi lélek sugározta bele a fizikai világba a maga hatását azokban a vágyakban, törekvésekben és akarati megnyilvánulásokban, amelyeket a szellemi életében kialakított, és ezek azok, amik formákká alakulva, helyzetekké és állapotokká tömörülve már készen várják és fogadják a földi világban azokat a szellemeket, akik. Itt testesülve megjelennek. Persze az ember azt mondja, hogy a földi élet rossz, nehéz, szenvedéssel teljes, elviselhetetlen. Azonban nem ez a kiinduló pont! Az ember lelke a kiinduló pont,

amelyből ezek a szenvedéssel teljes valóságok kialakultak. Mert a fizikai világ az ember lelkének visszatükröződő természetes állapota; a nehéz, elviselhetetlennek látszó állapotok nem egyebek, mint amit az emberek nagy átlaga a maga lelki érzéseinek és törekvéseinek kivetítésével teremtett magának. Ki viselje ezt el, ki dolgozza ezt fel, ha nem az, aki mindezt megteremtette a maga számára?! Tulajdonképpen ez az a fejlődési törvény, amely az ember lelkét igába fogja, és egészen addig nem hagy neki pihenőt, ameddig fokról-fokra megismerni kényszeríti önmagát. Mikor azután megismerte, akkor igyekszik magában mindazokat a hátrányos dolgokat megváltoztatni, átalakítani és jobbá tenni, amelyek ezt az ő nehéz helyzetét létrehozták. Mikor azután benne mindez jobbá lesz, akkor az állapotok is kedvezőbbekké, boldogítóbbakká, több békességet és pihenést nyújtókká lesznek számára. Amikor már az emberi lélek a gondolataiban, vágyaiban és törekvéseiben a jónak érvényesülést enged, és ezekért dolgozik, ezekért fárad, küzd, lemond, szükséget szenved, akkor egy másik, egy új világot kezd kiépíteni magának; s ha ebben egyelőre a jónak még csak kezdetleges alakulatai jelennek is meg, mégis jobbá és kellemesebbé lesz számára az élet, és a maradandóságnak nagyobb lehetőséget biztosít. Mert *a rossznak, az Isten törvényével ellenkező törekvésnek, helyzetnek és állapotnak nincsen létjoga,* annak meg kell szűnnie. Ameddig a jónak valamely formáját el nem érte, magáévá nem tette, addig az a létrehozott rossz kérlelhetetlenül űzi hajtja a lelket egyik szenvedéssel teljes állapotból a másikba, mert ez a törvény, az önmaga törvénye. Azonban ha a jónak valamely kis szigetét már megalkotta magának, és ezért valamit áldozott is önmagából, ezzel már a maradandó életben szerzett magának valamit, ami az övé, ahol pihenhet, ahol a kegyelem betakargatja azokkal a lehetőségekkel, amelyek számára bizonyos fokú boldogságot teremtenek meg. A lélek így kezd megismerkedni a menny első

kicsiny, kibocsátott szigeteivel, amelyeken erőt gyűjt magának a jóban való további fejlődéséhez.

*

Tehát ti, akik itt éltek és hallgatjátok az Isten igazságáról szóló kijelentéseket, és keresitek-kutatjátok azt, ami a lelketeknek megnyugvást és békességet nyújthat, szükséges, hogy legelsősorban magatokon és magatokban munkálkodjatok, s ezzel kapcsolatban, amikor már valami eredményt értetek el, szükséges, hogy munkát vállaljatok azok érdekében is, akik a szeretet törvényénél fogva hozzátok vannak kapcsolva. Mert a szeretet az a hatalmas erő, ami eggyé teszi a lelkeket és az egész teremtett mindenséget. A szeretet az Isten törvénye, az a csodálatos valami, ami nem sebez, hanem gyógyít, nem rombol, hanem épít, nem elítél, hanem amennyiben és amikor csak lehet, elnéz, ment, fölemel, megbocsát, hogy ezekkel a cselekedetekkel, ezekkel az érzésekkel a rosszban új, jó lehetőségeket teremtsen. Hiszen, ha az ember - akinek erre ezer meg ezer alkalma van - a rosszat rosszal viszonozza, vajon mit cselekedett?! Sem az önmaga számára, sem a mások számára, sem az Isten akaratának érvényesülésére nem munkálkodott semmit, nem adott semmit az életbe önmagából, a saját értékéből nem vetett el semmit, és így nem is arathat semmit. **Itt érvényesülhet a mi Urunk tanítása, azokban az életkörülményekben, amiket az élet forgatagában napról napra elétek ad a törvény**, amikor bárha magatokból semmi rosszat nem akartok adni a világba, a világ mégis ad a ti életetekbe ezer tűszúrást, igaztalanságot, gonoszságot, hamisságot, hazugságot az igazság és, a jóság helyébe. De ti mindezt a rosszat mindezek ellenére nem építitek, nem folytatjátok tovább más gonoszsággal, amit a „szemet-szemért” törvény alapján igazságnak ereznétek, hanem a lelketekben azzal a szeretettel, amit az Úr Jézustól tanultatok, és amit az ő áldozata folytán igazságnak ismertek el, a magasabbrendű törvénybe kapcsolódtok bele, amely ma-

gasabb törvény a jót írja elő számotokra a „szemet-szemért” törvény igazsága helyett.

Mert hiszen a „szemet-szemért” törvény is igazság, de van ennél magasabb rendű igazság: az építő munkának az igazsága, az Isten igazsága, amellyel a rossz helyébe jót ültettek. **Mikor a felétek dobott kihívást nem veszitek fel, hanem - ha a benső lelketekben nem is mindig az olvadozó szeretet jut érvényre - helyette mégis a Krisztus szeretete lebeg a szemetek előtt, amely nem ítél el és nem áll bosszút, s a gonoszságért nem felel gonoszsággal. Ha tehát van egyetlen eshetőség arra, hogy a jót, az igazat, a magasabb rendű igazságot juttathassátok érvényre, s ha a rossz helyett a jónak nyújtotok életlehetőséget, akkor a ti magasabb törvényetekkel, amit a világba elültettetek, a magatok számára ültettetek el egy gyümölcsfát, amely a ti jövőtökben termi meg a maga mennyei gyümölcsét**. És a ti lelketek ebből táplálkozhat majd a nyugalom, a pihenés idején, amikor s ahova majd a kegyelem elvezet benneteket az élet leforgása után; s mikor oda megérkeztek, ott találjátok ezt a gyümölcsfát megáldva a kegyelemtől, az Isten szeretetétől, amely a ti lelketek éhségét kielégíti, és hiányosságait eltakarja.

Mert hiszen a ti lelketek tökéletlenségéből kifolyólag nemcsak hogy kifogástalan jókat nem produkáltok, hanem még a tévedésből származó rosszakat is lehetővé teszitek, amikor annak érvényesülésére alkalom kínálkozik. De a Krisztus törvényével ezek a lehetőségek még idejében megvilágosodnak előttetek, s elkerülhetitek a rosszat. Az a jó, az a mennyei áldás, amely ebből a jóból fakad, amellyel a rosszat viszonoztátok, mint törvény megerősödik a lelketekben, s benne világossággá és erővé lesz, mert vele a Szentléleknek szélesebb és alkalmasabb utat nyitottatok a ti világotokban, és ez a ti rejtett énetekben rávilágít azokra a tévedésekre, amelyeket még nem ismertek. És így anélkül, hogy ezek valósággá lennének, sőt még mielőtt a tudatban vággyá alakulhatnának, már megvilá-

gosodnak előttetek, és ti magatok vonjátok meg tőlük az életlehetőséget. *Így idejében elhervadnak azok a vágyak, amelyek a tökéletlenségből származnak, s nem alakulhatnak ki, hogy azután szenvedést teremjenek; így megerősítitek magatokban a jót, az igazat, és mindazokat az eredményeket, amelyek kívánatosak ugyan a lélek előtt, de a lélek még nem elég erős arra, hogy ezeket az eredményeket a maga életének szolgálatára és eszközéül felhasználhassa. Így a jó jót nemz, megsokasodik, megszélesedik, és a jóban minden fáradozás nélkül, minden szenvedés és küzdelem nélkül vezeti az isteni kegyelem az emberi lelket diadalra,* mert még mielőtt elesnék, fölismeri azokat az akadályokat, amelyekben könnyen megbotolhat. **Ez a Krisztus törvénye, ez az a hatalmas, erős és nagy áldás, amely a lélekre nézve valóság, és mérhetetlen gazdagságot jelent: a mennyei boldogság megszerzését, mert egyenes utat mutat felfelé.**

Így nem szükséges, hogy a lélek nagy és fájdalmas vezekléssel javítgassa azokat a félrecsuszamlásokat, amelyek helytelen ismerete folytán a fejlődés útján bizony sokszor bekövetkeznének. *Hanem ahelyett a jóban fejlődve a cselekedeteivel, lelki megmozdulásaival mindig tartósabb és nagyobb boldogságokra szolgáló eredményeket tud felmutatni. Épít abban a világban, amely nincs változásoknak és rombolásoknak alávetve, mert amit cselekszik, amit tesz, amit beszél, azt nem szükséges újra szétbontani, hogy belőle a jó ki legyen olvasztható, és nem kell a léleknek a salakot külön elhelyeznie, hogy míg annak a feldolgozásával fárad, addig a jót félreállítsa a jövendő táplálkozására.* Mert amit cselekszik, amit dolgozik, amiért fárad, amit óhajt, az igazság törvényével mind megegyező, azt számára mind beváltja az igazság törvénye, mert mindazért érték jár neki.

Mit jelent ezzel szemben a tévedező ember élete és fáradozása! Hiszen egyik-másik hisz, és cselekszik is a hite szerint, mint pl. a vakhitűek. De mennyi salakot, mennyi hiábavaló hazugságot, képzelgést és külső káprázatot kell levetniük, amíg a lelkük kiolvaszthatja belőlük azt az igazi hitet, amiért érdemes küzdeni és fáradni! Bizony sokszor alig marad meg valami kis igazság, amit érdemes megtartania, úgy hogy a hazugságok és tévelygések között a lélek sokszor nem is képes megtalálni azt a kicsiny igazságot, és elveti az egészet. **Így láthattok nagyon sok embert, akik alighogy hozzájutottak egy kis hithez, akár a spiritizmuson keresztül, akár úgy, hogy valamelyik külsőségekben gazdag egyházba beleszülettek; s mikor egy-egy csalódás, vagy meghasonlás éri őket, elvetik a hitüket, azt mondván: „nem igaz semmi!”** Azután nem keresnek, nem kutatnak tovább, és nem marad egyéb számukra, mint a hiábavaló földi élet haszontalan törekvései, mulandó értékekért való fáradozásai. S mikor megtérnek a szellemhazába, szegényebbek talán, mint amilyenek akkor voltak, amikor földi útjukra elindultak. Azután újra kezdődnek a nekilendülések, a tanulások, a próbákhoz való előkészületek, majd az új földi élet, amelyben ismét kétséges, hogy milyen eredményt fog elérni a lélek, aki nem tudja megkülönböztetni a jót és rosszat, a helyeset és helytelent, az igazat és igaztalant. És minden reménysége, amit összegyűjtött, és minden hite elhervad, elerőtlenedik, a szeretete pedig csalódásokba fúl; azok a szeretetszálak pedig, amelyek keresik, hogy mihez kapcsolódjanak, összezsugorodnak, befelé fordulnak és a szeretetéből önzés lesz. ***Ezért szükséges, hogy az ember keresse-kutassa az igazságot;*** **ezért szükséges, hogy akik keresnek és kutatnak, azoknak legyenek útbaigazítóik**, legyenek olyan emberek a földön, akik az igazságot tetté formálják az életükkel, a megjelenésükkel, beszédükkel, cselekedeteikkel; hogy legyenek itt képviselői annak a hatalomnak, annak a világnak, amely az embereknek csak a vágyálmaikban él. Mert hiszen az

emberek ezt szokták mondani: „jó volna, ha ez így volna!” Tehát tulajdonképpen vágynak is utána, de mivel nem hisznek benne, azért ez a világ az ő számukra megközelíthetetlen. De ha van a gondolataiknak, a reményüknek, a fel-fellobbanó kis hitüknek miből táplálkoznia, akkor ez már nem olyan nagyon messze eső állomás számukra, hanem kezd elérhetőnek látszani a szemükben. **Ezért van, hogy sokan az ilyen megalapozott hitben élőkhöz hozzátapadnak, mert többeknek, nagyobbaknak látják őket minden igénytelen földi megjelenésük ellenére; valóságosabbnak látják azok életét, akik az Isten igazságának képviseletében jelennek meg a földi életben**. És ezek akarva, nem akarva vezetőivé válnak azoknak a lelkeknek, akik a hitre vágynak, akik a valóságot szeretnék megismerni, kik óhajtják ugyan, de erejük még nincs reá, hogy az imádságaikkal, a kutatásaikkal nekilendüljenek annak a munkának, amellyel ezt a világot, ezt a lehetőséget megközelíthetik. Ezek volnátok ti is, akik az életetekkel megpecsételitek azokat az igazságokat, amelyeket megismertetek, amelyeket valósággá tesztek az életetekkel, mert a ti lelketekben nagyobb reménység van a még jobbat, a még igazabbat megközelíthetni és elérhetni. Ez az a munka, ami most rajtatok van és a ti feladatotokat képezi. És többet mondok. Amikor elhagyjátok ezeket a földi állapotokat, azontúl is igen sokan lesznek, akik világosság után szomjúhozó vágyaikkal és kívánságaikkal titeket fognak megkeresni, és tőletek várják az útmutatást további munkába indulásukhoz.

Ezzel tulajdonképpen eljegyeztétek magatokat az Isten, munkásaivá itt a tévedések mezején, hogy ti is összeszedjétek az elmaradott kalászokat, azaz keressétek azokat, akik eddig kívül maradtak. Sőt majd még azoknak is, akik a ti beszédeitek és bizonyságtételeitek által lesznek hívőkké, az lesz a feladatuk, hogy ők is veletek együtt munkát vállaljanak, megtagadva önmagukat, az önmaguk tévelygő énjét, és beledolgozva magukat az Isten törvényébe, áldásaivá váljanak ennek a világnak,

és küzdő katonaivá legyenek az igazságnak. Nem mondom, hogy a sátán nyilaitól meg nem sebesültök, nem mondom, hogy titeket majd megkímél a sors; de ha már ti fel vagytok fegyverkezve az igazság ismeretével, és a lelketek át van világítva a hit bizonyosságával, akkor nem is maradhattok üvegházban, hanem fel kell vennetek nektek is a harcot, azaz munkálkodnotok kell. A munkás pedig elfárad, a munkás sokszor ki van téve azoknak a viszontagságoknak, amelyek az egész emberiségre szétáradnak. De mint ahogyan az Úr mondja: *„Az Isten esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak”;* ez az eső pedig megnöveli a gabonát is meg a konkolyt is. És így nektek is, mint embereknek szükségképpen részesülnötök kell azokban a szenvedésekben és megpróbáltatásokban, amelyek az időjárás viszontagságaival együtt járnak. Mert amikor viharok száguldanak végig a földi világban - mikor a felgyülemlett gonoszságnak vérben, könnyben, fájdalmakban és szenvedésekben kell elfolynia - tehát amikor elindul az ár, az bizony felkapja a virágot és a szemetet egyaránt, azaz elsodor magával mindent. Ti azonban ne legyetek azok, akik a könnyeket megszaporítják, a haragot feltüzelik, és a szenvedélyeket még jobban felizgatják, és tettekre kényszerítik! A ti hivatásotok ebben a helyzetben a sebek bekötözése, a reményvesztettek felemelése, a kétségbeesettekben a reménység és hit felébresztése, a szomorúak vigasztalása és tekintetüknek az Isten kegyelme felé való irányítása. Mert nincs az a szenvedéssel teljes állapot, amelyből a lélek fel nem emelkedhetnék, és erőt ne tudna venni a fájdalmán és kétségbeesésén, ha egyszer a hitet el tudjátok ültetni benne, és a reménységét fel tudjátok ébreszteni. Ez a ti munkátok.

Ha ebben a munkában fáradoztok, Istennek gondja van reátok. Ő megadja a lelketeknek és a testeteknek azt a pihenőt, azt az erőgyűjtési lehetőséget, ami a munkátokhoz kijár és szükséges; és megadja a munkátokért azt a bért, amelyre múlhatatlanul szükségetek van. Megadja a lelketeknek az ő áldásá-

ból azt, ami titeket azzá teremt át, amivé a ti lelki természeteteknek megfelelően lennetek kell. Mert hiszen a léleknek mindig vannak olyan hiányai, amelyek betöltésre várnak; mindig az fáj, ami a legsürgősebb, a legnélkülözhetetlenebb; és mindig éppen azt adja meg a jó Isten; a legfájóbb sebre adja meg a gyógyulást és azt a tapaszt, amely alatt új vágyak, új remények születnek, s a lélek újjáteremtődik. **De mint ahogyan mondtam: első és fődolog, hogy a magatok lelkét a hitben, a szeretetben és a reménységben fejlesszétek, és a lelki és testi életeteket az alázatosságon keresztül mindjobban-jobban Istenhez kapcsoljátok**. És akkor az Isten Szentlelke eloszlatja a ködöt a lelketekről, a lelki szemeitekről, és akkor szemtőlszembe látjátok majd azokat a dolgokat, amelyek a lelketeknek megigazulására és megtisztulására szolgálnak, és amiket addig nem ismertetek, nem láttatok, fel nem foghattatok, mert elmentetek mellettük. Úgy voltatok, mint a vak, aki elment a nagy értékek mellett, amelyekkel a jólétet meg tudta volna vásárolni, de mivel nem ismerte fel a nagy gyémántdarabot, tehát nem is tudta, hogy milyen nagy érték mellett ment el. De amikor a vak látóvá válik, első dolga lesz, hogy ezt a nagy értéket eladja, és belőle magának jólétet vásároljon.

Így lesztek ti is a ti földi életetekben kapott ajándékkal, amikor az Isten Szentlelke látókká tesz benneteket, amikor majd beletekintetek önmagatokba, az önmagatok régi énjébe, amely egyszer-másszor a régi emlékek és le nem küzdött, át nem dolgozott szenvedélyek formájában fel-felüti a fejét. És ráismertek önmagatokra, és megismeritek azt, hogy az Isten csakugyan mennyi módot és alkalmat adott, hogy mindezeket átdolgozhassátok, ezeket a hibás, tévelygő érzéseket igazakká, tisztákká és ragyogókká változtassátok. Hogy semmi se hiányozzék belőletek, amikor a mennyei törvény szerint át kell értékelnetek önmagátokat; hogy semmi se maradjon vissza itt a szenvedések világában, hanem mindent magatokkal vihessetek, ami az éneteket képezte és képezi. És ha ez a ti földi életetek-

ben véghezment bennetek és rajtatok, hogy a Szentlélek be tud világítani a lelketekbe, és mindezeket szemlélitek, akkor az Isten előtt nagy hálával borultok le, amiért nektek ezeket az alkalmakat és lehetőségeket ajándékul adta. Ameddig önmagatokon dolgoztok, ez a munka kihat a világra is. Lehetetlen ugyanis az embernek az önmaga lelki nemesbülésén dolgoznia anélkül, hogy abból a világ is hasznot ne lásson. Mert jaj az olyan önmaguknak bölcs, önmaguknak jó és önmaguknak nemes lelkeknek, akik magukat jóknak, igazaknak, nemeseknek tartják, de a világ nem nyer belőlük semmit! Hiszen az mutatja meg az ember értékét, hogy a világ mit vált be, mit ismer el az életéből. Nem az a világ, amely látszat szerint él és ítél! Hanem *az a természetes világ, amely nagy és erős sóvárgással vágyakozik a jóra, az igazra, a nemesre, az igazság beszélőire és cselekvőire, amely mintegy felsóhajt a gyötrelemben az alatt a teher alatt, amit a bűn és annak következményei raktak az egész természetes világra. Amely alatt nyög az egész emberi, állati és növényi világ, amely szenvedés helyett a szeretetet, az igazságot, a bölcs elhatározásokat és bölcs cselekedeteket óhajtja és sóvárogja nagy vágyakozással.* Ezeket kell az embernek a világ részére adnia; ez az, amit a világ - amely él, vágyódik, szenved, keres, kutat - elvár az embertől; várja a lehetőségeket, a megkönnyebbüléseket a bűntől, a bűn terhétől való megszabadulás által.

Ez a világ, *ez a természetes világ tanúskodik az ember lelke mellett* a maga értékeivel, a maga láthatatlan megmozdulásaival; ez a világ az érzéseknek finom, észrevehetetlen rezgéseivel ott sorakozik fel az ember lelke körül, és várja a maga megváltását azzá a világgá, amelyben minden kiengesztelődött, minden feloldódott, megtisztult, megszépült. **És ezt az embertől várja, mert az ember a jóval és az igazzal - nemcsak a cselekedeteivel, de még a lélegzésével is - erőket minősít át, fluidokat dolgoz át, amelyek megszabadulva az**

ellentét nyomásától, szolgálatába állanak az emberi léleknek, mert a saját fejlődésüket és tisztulásukat érzik meg általa. És aki ezt előmozdítja, azt körülveszik és szolgálják mindaddig, ameddig a törvény egy újabb, nagyobb állomáshoz nem osztja be őket. Tehát az emberi lélek azzal a jóval és igazzal, amit az ő földi, emberi értelmén keresztül átvett a Krisztus áldozatából - abból az erőből, amit Ő hagyott itt az emberek világában - ezt valósítja meg, s ezzel a mennyet vásárolhatja meg magának egy földi életen keresztül is. *De csak a megtérés által!* És amikor ezt megvalósítja, akkor látja meg az Isten végtelen nagyságát, akkor érti meg Krisztusnak hatalmas, mindent felülmúló nagy áldozatát; akkor tudja azt igazán értékelni, és akkor lesz igazán alázatossá, mert érzi, hogy Krisztus az ő áldozatával megváltotta őt a kárhozattól, a reménytelenségtől, a kétségbeeséstől, a szenvedések útján való tévelygéstől és vesztegléstől.

Igazán nagy, igazán szent, és igazán tiszta imádságot az emberi lélek csak ekkor képes önmagából felküldeni az Isten trónjához, amikor megérezte a reményének megvalósulását, amelyet a Krisztusban és Krisztus által hordozott a lelkében a földi életében. Mert akkor már tudja, hogy ami addig bizonytalan volt - mert csak hitte és remélte - valósággá lett a számára. És akkor látja, hogy az a kicsiny hit, amelynek érvényesülési lehetőséget adott az életében, milyen sokszorosan adta meg neki azokat az értékeket, amelyeket Isten megígért. Érdemes küzdeni, érdemes szenvedni, érdemes harcolni mindazért a jóért, mindazért az ígéretért, amit Isten a hívőknek tett; érdemes az embernek mindent odaadnia a mulandóban, mert az örökkévalóban elgondolhatatlanul megsokszorozva adja azt neki az Isten kegyelme.

*

A spiritizmus tulajdonképpen alátámasztása, és az emberi lélek számára bizonyos mértékű megvalósítása annak a hitnek, amely az emberi lelkekből már-már kezd tökélete-

sen kiveszni, elhervadni, kiszáradni, mint olyan palánta, amit sohasem gondoz, és nem öntöz senki. Ennek a hitnek új életre keltésére van adva, és megengedve a szellemekkel való kapcsolódás. *Ennek célja tehát korántsem az, hogy az embert kiemelje azokból a megpróbáltatásokból és szenvedésekből, amelyek az egész világra és az egyes emberre is ránehezednek, mint ahogyan azt sokan képzelik.* Mert hiszen az Isten az embernek azért adta a hitet, hogy ő maga dolgozza ki mindazokat az igazságokat, amelyekre neki, az ő lelkének szüksége van. Tehát a spiritizmus végcélja az emberi lelkek felébresztése és elvezetése oda, ahhoz a forráshoz, amelyet elhagyott: Krisztushoz, a Krisztus igazságához. És hogyha a jelenségek, amelyeket az emberek maguknak megmagyarázni nem tudnak, keresésre, kutatásra ösztönzik az emberi lelkeket, és útjukba állnak bizonyos szellemi kérdések, illetőleg szellemi problémák, ne várják azoktól a primitív jelenségektől, amelyek a kezdetleges fizikális megnyilvánulásokban jönnek létre, hogy azok megmagyarázzák a problémáikat, mert ezekben csak kevés megoldást fognak találni, és az sem lesz egészen kifogástalan. Az embernek tovább kell kutatnia, tovább kell magát művelnie; be kell lépnie abba a nagy lelki szövetségbe, amely az Isten dolgaival foglalkozik, az igazságot keresi-kutatja. Összeköttetést kell szereznie a feltámadott Krisztussal, hogy megvilágosodjék előtte az igazság, amit Ő hirdetett.

És minden léleknek külön-külön kell megvilágosodnia, mert ha ezt a megvilágosodást el nem éri, akkor kihull és elmarad. Így vannak, akik elmaradnak, vannak, akik kihullanak csak azért, mert nem keresték-kutatták azokat a lehetőségeket, amelyek őket az élő Krisztussal kötötték volna össze. Mert Krisztus él, és a Krisztus Lelke munkálkodik! És a Krisztus Lelke nem személyválogató; Ő emberlelkeket keres, hogy itt az emberi életben vezesse őket keresztül azokon a tövises utakon, amelyeken Ő járt, hogy az emberi lélek megbirkózhassak azokkal a hatalmakkal, amelyek lépten-nyomon feltartóztatják. Krisztus

nélkül - legyen bármilyen egyházfő, tudós vagy a mágiának ura - nem haladhat senki előre, nem képes levetni, leküzdeni azokat a hatalmakat, amelyek útját, állják. És én erről teszek bizonyságot, és tettem bizonyságot előttetek, hogy a Krisztus Lelke valóban él, valóban munkálkodik, és valóban számon tartja azokat, akik hozzá folyamodnak.

És én azt mondom: ne a szellemektől - akiknek korlátozott lehetőségeik vannak - kérjen az ember segítséget, hanem egyenesen ahhoz forduljon, aki az emberekért élt, az emberekért vette fel a testet, az emberekért szenvedett, az emberekért halt meg és az emberekért támadt fel. Hogy bizonyságot tegyen az Isten hatalmáról, az Isten jóságáról, az Isten kegyelméről, és bizonyságot tegyen arról, hogy az embernek is végig kell járnia azt az utat, amelyet Ő hagyott itt. De neki gondja van reá, hogy akik hisznek, bíznak, akik kérik és várják az ő segítségét, azok ne csalatkozzanak, mert Ő velük van és lesz mindörökké, és mindig meghallgatja azok könyörgését, akik önmagukat megtagadva hittel és alázatossággal megtérnek az ő útjára, és úgy imádkoznak az ő kegyelméért és segedelméért. Ezeket Ő valóban meg is segíti, valóban ki is emeli a legelhagyatottabb, legnyomorúságosabb és legreménytelenebb állapotokból is.

A földi élet feladata, hogy napfényre hozza a lélek tudatalatti részeit(**)

Az emberi élet a tudatalatti felszínre hozására való. - A tisztabúza és a konkoly allegóriája. - A szeretet az áthidaló fluid a jótól a rosszhoz. - A hasonló érzésben és eszmében élők közelebb vannak egymáshoz, mint a vérrokonok. - A lélekben élő hibáknak nem szabad életlehetőséget engedni.

Az ember azért van a földön, és azért van megpróbáltatásoknak kitéve, hogy minden, ami a lelkében fel van halmozódva, jó és rossz egyaránt, a felszínre kerülhessen, hogy az emberi szellem az értelmén keresztül tudomást vehessen róluk. Mert az emberi lélekben vannak titkos vágyak és gondolatok, amelyek megvalósulásra törnek.

Közülük egyik-másik, meg is valósul cselekedetekben, s ezekből látja az ember, hogy tulajdonképpen ki ő, mert ezeket már sem önmaga előtt, sem az igazság törvénye előtt többé le nem tagadhatja, és meg nem történtekké nem teheti. Vannak azonban a lélekben olyan dolgok is, amelyek a megvalósulásig nem tudnak eljutni, mert a tudat idejében visszaküldte őket a múltba, a homályba. **Ezekről sem az ember, sem a szellem nem szívesen vesz tudomást, azonban ezek mégis vannak. Az emberi élet azután - az egyén akarata ellenére is - ezeknek az érzéseknek és törekvéseknek a láncolatát hozza felszínre, s ezekből az egyénnek lelki és testi előnyei, vagy pedig lelki és testi hátrányai, fájdalmai, szenvedései keletkeznek**. Ezért az emberi életben állomások, azaz olyan fordulók jönnek létre, amelyeknél az életnek egy bizonyos formája úgyszólván minden átmenet nélkül egyszerre megszakad, és egészen más helyzet, egészen más állapot áll elő számára, amelyben a lelkének egy másik részéből előtörő gondolatok és törekvések juthatnak a vizsgálódó értelme elé. Az ilyesmi sokszor olyan váratlanul következik be, hogy szinte azt lehetne mondani, hogy az ember, aki ma az életnek ezt a részét éli, mintha nem is ugyanaz az egyén volna, aki tegnap, vagy a múltban volt, annyira más érzésekkel és vágyakkal küzdő valakivé változott át.

Amit t.i. az ember ezzel a szóval jelöl, hogy: *én,* az egy egész világot felölelő hatalmas erőkomplexum; ennek az erőtartálynak ura és parancsolója pedig *a szellem.* Ez a szellem azonban tökéletlenségénél fogva ezekre az erőkre nem vigyázott, hanem hagyta ezeket elhomályosodni, elsötétedni. És csak idők multán, a szenvedéseken keresztül megismerve a lelkében azokat a bizonyos kritikus pontokat, csiszolja fénylővé azt. a hatalmas valamit, aminek nem tud ellenállni: az *életet. Az élet az, ami újra meg újra áthatja, sugárzásával a lélek legelrejtetteb részecskéjét is, és min-*

dent úgy ébreszt fel, és úgy tol az előtérbe, ahogyan az van.

*

Az embernek, bármilyen elfogult legyen is, éreznie kell, hogy a lelkében nem minden érzés szép és tiszta, és nem minden törekvése felfelé ívelő, hanem bizony vannak olyan érzései és törekvései is, amelyeknek hogyha szabadságot enged, azok önmagára, meg másokra nézve is szenvedéssel teljes állapotot teremtenek. És amilyen érzéseket általuk másokban kelt, és amennyi homályt mások életére vet, ugyanannyi homály vetődik a saját életére, s ugyanannyi tömörülés, sűrűsödés áll elő a saját lelkében is, amelyeket újra meg újra fel kell oldania ennek a hatalmas erőnek: az életnek. Mikor pedig ezek feloldódnak, akkor sötétségükkel és tévedésekre hajlamos tendenciájukkal az élet legnaposabb, legfényesebb oldalát is képesek homályba borítani. Még akkor is, ha a lélek egyébként már úgyszólván teljesen megtisztult, úgyannyira, hogy ha csak egyetlen utolsó ilyen kis sűrűsödés és tömörülés kerül is az élet bomlasztó hatása alá, akkor is képes keserűséggel elárasztani az egész lelket, ha az a lélek máskülönben a legigazibb, legszebb, legszentebb törekvésekkel van is áthatva. Ezért mondom én mindig, hogy az embernek nagyon-nagyon kell vigyáznia, mert könnyelmű ítéletekkel, csak felületesen odavetett gondolatokkal nem lehet, és nem szabad embertársai, de még önmaga felett sem olyan ítéletet alkotnia, amely nem állhatja meg a helyét az igazság mérlegén. Pedig az ember esettségénél és bukottságánál fogva erre nagyon-nagyon hajlamos. Az önmaga tévedésével, az önmaga hibájával szemben pedig mindenki elfogultabb. S mivel a saját szemüvegén keresztül nézi a dolgokat, tehát mindent úgy lát, amilyen szín a lelkét elárasztja: zöld szemüvegen keresztül mindent zöldnek lát, piroson keresztül pirosnak. Ilyen az emberi lélek elfogultsága, amely elfogultság az önmaga részére mindig a világosabb, tetszetősebb, kellemesebb színeket választja, és azokon keresztül szemléli a saját cselekedeteit, érzé-

seit és gondolatait, illetőleg ezek megnyilvánulásait. **Ellenben sötét és nem kedvező beállítású szemüvegen keresztül bírálja a mások lelkének megnyilatkozását, csak azért, mert a mások legkisebb tévedése is kellemetlen és fájdalmas hatásokat vált ki a lelkében. Így egyszer a fájdalom szemüvegén, máskor az irigységén, majd a gőg szemüvegén, ismét máskor a hazugság szemüvegén keresztül látja és szemléli embertársait és azok cselekedeteit, illetőleg azokat a megnyilvánulásokat, amelyek embertársai lelkéből keletkeznek**. Ezeken a hamis színeken keresztül való ítéletalkotás okozza azt, hogy egyik ember soha sincs megelégedve a másik ember magatartásával, hanem a másik embert mindig a saját képére és hasonlatosságára kívánná, átgyúrni. Pedig minden néven nevezendő életforrásnak megvan a maga sajátos egyéni megnyilvánulása. Így megvan az állati élet, sőt még a növényi élet minden egyes speciesének is a maga neme szerint; sőt még ott is, ahol nagy, összefolyó általánosságban nyilvánul meg a fajiság, kitűnik az egyéniség a legkisebb individuumban is. Mert minden legkisebb lénynek is megvan a maga sajátos, egyedülálló kifejezésformája, amelyben felszínre hozza azokat a termékeket, amelyek lélektermékek. Tehát annak is, ami még tökéletesedésre és helyesbítésre szorul, meg annak is, ami már közel van a maga egyéniségének tökéletes kifejezéséhez, sőt annak is, ami még alig-alig képes magát kifejezni.

A nagy természetben így van ez; miért lenne másként az emberi lélek természetében? És a lélek a maga sajátos törekvéseivel olyan régiókban idéz elő megmozdulásokat, amelyeket az ember a maga röghöz kötöttségével megakadályozni nem képes. Mert az ember csak a külső, emberi megmozdulásokat látja, amelyek szögletesek és hiányosak, és a lélek kifejezési lehetőségei tekintetében szegények. De a maga világában, a láthatatlanban, ahol még lelki erőként van elterjeszkedve, szétágazva, a hasonló a hasonlóval összevonzódik, és egymástól átvesz olyan rezgésformákat, amelyek közel állnak hoz-

zá. Ti ezeket nagyon jól tudjátok, hiszen ismeritek a gondolatformákat. Tehát az emberi lélek abban a láthatatlanban, amelyben él és mozog, kivetíti a gondolatait, kisugározza az érzéseit, s azok, még mielőtt az emberi szervezeten keresztül megnyilatkoznának, máris felöltöznek azokba a formákba, amelyekben ki akarja magát élni az erő, amely abba a formába és állapotba szorítottan - mint valami robbanószer - az élettől mintegy felfűtve kitörni készül.

Ezek az érzés- és gondolatformák az emberi lélekben leginkább az örömben, a bánatban, a szeretetben, a gyűlöletben, a sóvárgó vágyban adnak magukról életjelt. Hatalmas, nagy erők vannak továbbá lekötve az irigységben, a gőgben, az érzékiségben, a testiségben és mindazokban a bizonytalanul tévelygő és kereső érzésekben, amelyek az ösztönöket uralják, az ösztönökben csoportosulnak, hogy önmaguknak az életet biztosítsák, hogy kifejezésre juthassanak és kiélhessék magukat, s azokból a hatásokból, amelyeket keltenek, a továbbfejlődésükhöz indíttatást, lökést kaphassanak. Azért mondtam kezdettől fogva, hogy az embernek nincsen elvetnivaló érzése. Mindazt, amit az ember magában érez, és embertársaiban lát, meg kell néznie, kezébe kell vennie. Mert még ha elvetnivalóknak látszanak is és nem állják is ki a bírálatot - mert talán szennyeseknek, tisztátalanoknak látszanak - akkor sem szabad azokat a tudatnak megsemmisítenie, eldugnia, letakarnia, sőt inkább fel kell róluk a takarót emelnie. Azt jelenti ez, hogy az ember önmagával is meg másokkal szemben is legyen őszinte, mert csak úgy lehet a rossznak az árnyékától megtisztítani azokat az erőket, amelyeket ezek az árnyékok fogva tartottak és a maguk hibás és tévelygő céljaira lekötöttek. Tehát ha mindennek van valami eredete, valami forrása, és erre a forrásra vissza lehet menni, akkor igenis a tudatnak foglalkoznia kell vele, hogy megismerje ezt a forrást, amelyből a léleknek bizonyos érzése, vágya, törekvése, indíttatása származott. Tehát foglalkozzék az ember önmagával, a lelkének vágyaival, azok termé-

szetével, és keresse az utat módot, hogy ezeket megismerje; ne fojtsa el - mint ahogyan azt sokan hibás és téves neveléssel teszik - hanem hagyja azokat az előtérbe nyomulni, és vizsgálja meg, hogy mit, mire, miként használjon fel a maga fejlődése, lelki előrehaladása céljából. Mert amikor Isten segítségével megismerte és felbontotta ezeket, akkor a saját benső lelki épülete kiegyensúlyozottabbá és biztonságosabbá lesz, s a helytelen ösztönöket is világosabb öntudattal és tisztább szemmel tudja áttekinteni, és így bölcsebbé válik. Bölcsesség nélkül nem képes a lélek a fejlődést befejezni; bármennyit tudjon is, a tudása összezavarodik, és annak ellenére, hogy sok tudás van felhalmozva az értelmében, mégsem tudja azokat helyesen felhasználni. Míg nem képes magában azt a nagy és szent vegyészetet véghezvinni, amire az emberi léleknek szüksége van, hogy bizonyos homályokat feloldjon, s a mögöttük levő hibás törekvéseket átminősítse, és jobbakká tegye, amelyek talán a maguk valóságában, ameddig a lélek fel nem ismeri őket, veszedelembe és kárhozatba vihetnék.

Én sem cselekszem mást veletek, mint hogy a lelketeket szemlélem, és igyekszem átminősíteni azokat a lelki törekvéseiteket, vágyaitokat és érzésbeli megnyilvánulásaitokat, amelyeket nem ítélek jóknak; de el nem dobom őket, mert hiszen akkor a ti lényetek, a lelketek egy részét kellene lefaragnom, kioperálnom. Mivel pedig a lélek minden részecskéje él, mert az élet sugara megérintette, felduzzasztottá, ennél fogva mindannyiszor fájdalmat kellene nektek okoznom, valahányszor félrebillen a lelketek, valahányszor az igazságnak melléje fogtok abban a hiedelemben, hogy helyesen cselekedtek. Pedig az is előfordul, hogy amikor tudjátok, hogy nem helyesen cselekedtek, mégis megcselekszitek, mert tudjátok és érzitek, hogy van egy hatalmas erő a lelketekben, amely kifejezésre akar jutni, amely ki akarja magát élni. **Azért irgalmas és kegyelmes az Isten is az ember bűneivel és tévelygéseivel szemben, és azért ad esőt az igazaknak és hamisaknak, azért ad áldást**

és növekedést az aratásig a gabonára és konkolyra egyaránt, mert az Isten tudja, hogy ha a konkolyt elkezdené az igazság törvénye kiszaggatni, azzal együtt az alig fejlett gabonának a gyökerét is kiszaggatná, azaz a kicsiny erények és kicsiny jóra törekvések sem tudnának felnövekedni a lélekben.

Az emberi lélek alapjában véve az árnyékban él, mert az igazságnak csak halvány sugarai világítják meg a bűnbe zuhant emberi lélek világát, amelyben sokszor több a bűn, a tévelygés, a határozott rossz, mint a jó. És lám, az Isten mégsem pusztítja el a világot, nem bünteti halállal az embert, hanem időt és alkalmat ad a bűnös emberléleknek a megtérésre, amikor megérik benne mind a jó, mind a rossz. Hogy amikor learatja a maga termését, beláthassa, hogy a konkolyból csak keserű kenyeret szelhet magának az örökéletben, az igazság világában, azaz a rossz cselekedetekből csak fájdalmat, csalódást és gyötrődést arathat. Csak az a kevés jó, az a kevés tiszta mag, ami a lelkébe belehullott, hoz számára egy kis örömöt, egy kis békességet, nyugalmat és reménységet a jövőre nézve. De a léleknek kitartónak kell lennie, hogy el ne lankadjon, el ne fáradjon a szenvedések elfogyasztásában, hogy tudjon hinni és bízni egy szebb jövőben, a szebb vágyainak megvalósulásában és kiterjedésében. Az Isten ezt meg is adja minden emberléleknek, aki a megtérés által kinyújtotta a kezét e felé a kegyelem felé. Tehát ha az Isten ilyen végtelenül jó és türelmes a bűnbe esett emberhez, akkor az embernek is türelmesnek kell lennie felebarátjával szemben, és bele kell nyugodnia, hogy a cseresznyefa cseresznyevirágot hozzon, és a liliom az ő természetének megfelelő virágot és a maga illatát lehelje ki, azt, ami az ő lényéből árad. És ahogyan minden növény virágzik, még a csalán meg a maszlag is: úgy minden lélek is kihozza a maga virágát, és minden lélek megtermi a maga természetének megfelelő gyümölcsöket, azaz cselekedeteket. Ennélfogva természetes, hogy a nemes liliom nem fogja keresni a csalán társasá-

gát, mert nem vegyülhet vele egy pillanatig sem. Hiába ültetik a kettőt együvé, a kétféle természet nem hat egymásra; a liliom nem teheti jobbá a csalánt, a csalán pedig nem hat a liliomra, tehát nem állhat be faji elváltozás, mert a kettő messze van egymástól. Így a nagyon elvetemült, nagyon tudatlan és rossz emberlélekre a tudó világossága nem jelent semmit, mert az ő lelkéhez a tudás világosságán keresztül nem lehet hozzáférni, mert hiába van kívül világosság, ha a lélek körül van falazva tudatlansággal. Azonban a tudatlan lélek is megérzi a melegséget és a megbékélést, s ilyenkor a tudó, azaz a megvilágosodott lélek ezt a világmindenségben érvényes törvényt veszi elő, és ennek a közvetítő erejére bízza az ő gondolatát: a szeretetre, az elnézésre: a megbocsátásra; ezzel tud hatni a rosszra, hogy jót ad a rosszért. Ezt a rossz is megérti; és talán az áldozaton keresztül, a jón keresztül egy parányi fény mégis csak belopódzik az ő sötétségébe, és ott egy kellemes érzést vált ki, kellemes hatást hoz létre, amely hatás után az elesett lélek újra meg újra vágyakozni fog, hogy azt a boldogító, pihentető érzést újra átérezhesse**. A mindenség egyetemes nyelve ez az általános közvetítő erő, amely mindenhova elér, mindenhol növekedést és mindennél életnek indulást hoz létre. *Ez a szeretet.***

Tehát akiben szeretet van, az nem akarja beoltani a csalánt liliommal, és nem akar a cseresznyefából kökényfát létrehozni, hanem igyekszik a hasonlót a hasonlóval egybefoglalni, hogy valamiképpen kiegyenlítődés, társítás és így erősödés, nemesedés állhasson elő. A természet adja a földi ember elé a legfrappánsabb példákat, hogy mit lehet, és mit nem lehet; meddig lehet elmenni, és hol kell megállani. És minden léleknek a gondolatában - különösen, ha az át van hatva az Isten felé való vágyódástól, attól a vágytól, hogy az igaz és jó felé haladjon - ennek az eszmének kell helyet foglalnia, ennek kell az irányítást, a formaképzést végeznie. És hogy mindenkit ez alakítson, azért mindenkit hagyni kell, hogy a maga természete szerint hozza ki azt a virágot és gyümölcsöt, amit a maga ter-

mészete szerint a legtökéletesebben, a legjobban, a legigazabban kihozhat. Hiába akarsz egy lelket megrögzített formák szerint átalakítani, mert az a lélek nem te vagy. És hiába akarna az téged a szerint a forma szerint átalakítani, te is más lélek vagy, és mindegyikőtöknek külön-külön ki kell hoznia a maga lényéből az Isten felé irányuló szent törekvésben, szent áthatottságban a maga legszebb, legszentebb eredményét a földi életben és a szellemi életben egyaránt. És mi lehet ez az eredmény? Az, hogy amikor a lelket az isteni fény, az Istentől jövő sugár áthatotta, akkor a maga egyéniségéhez mérten minden gondolatában, érzésében és törekvésében azt a legmagasabb erényt hozza ki önmagából, amit csak kihozhat.

És amikor az emberi lélek beérkezik egy-egy állomásra, amely az ő fejlődésében egy-egy szakaszt lezár, és onnan vis--szatekint a hátrahagyott útra, hogy megállapítsa, hogy helyesen, vagy helytelenül oldotta-e meg a feladatát, helyesen futotta-e be a pályát, vagy kívánnivalót hagyott-e maga után: akkor önmaga bírálja meg, és önmaga ítéli el, vagy menti föl önmagát. Így, hogyha végig nézed a te felebarátaid vagy hozzátartozóid életét, és azok eredményeit szemléled, s azt látod, hogy bár az eredmények nem mindig hozták tökéletességre a látható világban a kitűzött ideálokat, de azzal, amit elérniük sikerült, ha tökéletlenül is, mégis eléggé megmintázták azt a maguk földi életében. Nem kedvtelve tekintesz-e az ilyen egyik-másik hozzád tartozó, vagy szeretett lény életére - (sőt, ha elfogulatlanul ítélsz, akár az ellenséged életére is) - amikor el kell ismerned, hogy minden lélek hoz ki eredményeket a földi életben, ami az ő fokozata szerint értékes. És ezekért az eredményekért, amelyek szépek és kívánatosak, nem közelebb érzed-e egyik-másik lélekhez magadat? Mert bár mindnyájan különkülön munkálkodtok azon, hogy minél szebb és tökéletesebb formában építsétek fel a magatok eredményeit, de amikor ezek a törekvések, ezek a szent elhatározások, ezek a nemes nekilendülések, mint valami szent tüzek az éjszakában, kigyúlnak

és fellobognak, ezekről a fellobogó mennyei lángokról egymásra ismertek, sőt egymásban önmagatokra; ezekről a lángokról Ismeritek fel egymást. Hiszen egymás lelkét nem látjátok, hanem csak a megnyilvánulásokon keresztül következtettek reá. Mert a föld sötét, a föld pora és füstje mindent bevon, és áthatolhatatlanná teszi a légkört. Nos tehát, ha vannak ilyen egyéniségek, és az ő törekvéseiknek, elhatározásaiknak, nekilendüléseiknek ilyen virágai vannak, ilyen pompázó színei, ilyen igazi fellobbanásai az éjszakában, amelyek előtted rokonszenvesek, és amelyekről a magad lelkére ismersz reá. Mert vannak majdnem azonos formák, majdnem egyforma motívumok, amelyek szerint az élet kiteljesedései, a vágyak elérésének a lehetőségei elindulnak, hogy kimunkálják és végigvezessék azt az isteni gondolatot a cselekedetben, amely gondolat az Istentől származó törvény és parancsolat alakjában hatja át meg át az emberi lelket. Akkor ugyebár örülsz, hogy abban a másik lélekben ugyanazok az isteni gondolatok keresik a megnyilvánulási és kiteljesedési lehetőséget?

Ezer meg ezer formában találkozhatnak a gondolatok, ezer meg ezer alakban kapcsolódhatnak az érzések; és minél több az ilyen átjáró híd, minél több a hasonlóság, annál szorosabban fogódzkodik össze egymással két lélek, vagy a lelkek csoportja. Mert ezeken a csoportokon keresztül az isteni igaznak és jónak átjárói, sugárvezető erői támadnak, és ezek a sugarak, mindig jobban és jobban összekapcsolódnak, s ha elválnak is, ismét egyesülnek, míglen átjárva a különböző lelkeket, az életek végén ismét egy sugárrá alakulnak át, és ez a sugár mint hatalmas erő vonzza őket az Isten felé. Nagy és szép gondolat az Isten gondolata, ahogyan az életnek minden parányát rendezi, s ahogyan önmagából az életet kisugározza, és tökéletesebb formában ismét visszavonja. Ez az élet magához vonzza mindazokat, akiket fel tudott ébreszteni, akiket fel tudott szedni a maga erejével; akik ehhez az élethez hozzátapadtak, azokat ez az isteni élet mindig beljebb és beljebb vonzza magába, az

életnek mind nagyobb és nagyobb kiteljesedéséhez. Itt a földi világban minden próbára van téve, s itt minden meghozhatja a maga gyümölcsét, mert itt nincsenek meg azok a gátló akadályok, amelyek a szellemvilágban lehetetlenné teszik az elesett szellemeknek az életet; hiszen az igazság világában nincsen szabadsága, nincsen mozgási lehetősége a rossznak, a gonosznak, és nincs módjában kiteljesedésre jutni, mert a törvénytelennek a szoros fogságban és áthatolhatatlan, kemény törvény burkolatában nincsen mozgási lehetősége. Hiszen az életnek csak nagyon csekély kis része az, amit ezek a szellemek el tudnak fogadni, és mivel az életnek így csak kicsiny mennyiségét hordozzák magukban, azért az ő életük nem élet, hanem halál.

Azért akik a rosszat, a gonoszat hordozzák magukban, azok a halált hordozzák magukban. Valakik pedig az éltető szeretetben gazdagok, azok maguk is benne vannak az életben, és magukból is életet sugároznak szét a teremtett világban. S ha ezt a gonosz érzésektől fűtött emberlelkek nem is tudják hasonlóval viszonozni - mert hiszen csak azt adhatják, amijük van - de jaj azoknak, akik a jóért rosszal fizetnek! Jaj nektek, ha az Isten kegyelmének napsugarát arra használtátok, hogy a lelketekben a konkoly növekedhessék meg, mert nem lesz mit aratnotok az örökkévalóság számára, csak az a keserűség lesz az aratásotok, amit a konkoly magában hordoz! Mert hiszen az Isten előtt a rossz, mint elvetett, nem állhat meg, mert az igazság angyalai a konkolyt összegyűjtik és megégetik olthatatlan tűzzel. Ez az olthatatlan tűz megsemmisíti az életet, megsemmisíti az örömöt, megsemmisíti azokat a lehetőségeket, amelyekhez a vergődő, küszködő, bűnös lélek hozzákapaszkodhatnék, amelyek az ő részére menekülési utat nyithatnának. A gonoszban gazdag földi élet kárhozatot teremt, mert nincsen semmi, ami az életet, az élet javait, a lélek erőit fejlesztő lehetőségeket megteremthetné számára.

Miért igyekeztek tehát erre, amikor az Isten az ő szavával boldogságra hívott elő mindnyájatokat?! Hiszen az Isten

megáldja a szeretetet, megsokasítja a szeretetben élők lelkében az áldást, megsokasítja a békességet, megsokasítja a kegyelmi ajándékokat, megszaporítja a kenyeret, és mindazt megszaporítja, ami az ember mulandó földi életét és az örökéletét is boldogabbá, világosabbá, tisztábbá és örömteljesebbé tehetné! Miért kerestek akkor okokat arra, hogy a bennetek lévő hibák és tévelygések kiteljesedhessenek, és élettel telítődhessenek? Nem értitek-e meg az isteni kegyelem szavát, amikor az visszhangot kelt a szívetekben? Nem örültök-e az élet napjainak, amelyeket Ő ajándékképpen ad nektek? Mert igenis, akik megértik az Isten kegyelmi ajándékát, azoknak az életére ráragyogott az örökkévalóság megismerésének napja, akik tudják, hogy az élet minden percében beválthatják a lelkük törekvését mind több jóra és igazra, hogy minden percben gazdagabban térhetnek meg az örökkévalóságba. S akkor már nincs helye azoknak a tévedéseknek, amelyekkel ti emberek egymás lelkét keserűséggel és fájdalommal árasztjátok el. **Nagy és szent titkok ismerői, tudói lettetek, mert az Isten az ő Lelkét kiárasztotta reátok, hogy először a magatok lelkét fürösszétek meg benne, azután engedjétek továbbsugározni, hogy a beteg, szenvedő lelkek szintén megfürödhessenek benne, és leválhassak a lelkükről a bélpoklosság betegsége.**

A lélek tisztulásának misztikus útja. (**)

A szép a jónak törvényes kifejezésformája. - Javulással a rút arc is rokonszenvessé válik. - A szellemvilág misztikus köde kibontakozás a chaoszból. - Miért legnagyobb erény az alázatosság? - Nem a szenvedések tisztítják meg a lelket. - A léleknek egészen fel kell öltöznie az isteni természetet.- Kik között oszlik meg a törvényes munka eredménye?

A szép a jónak megfelelő formája; a maga világában a jó a szépség ragyogását viseli magán. Így van az, hogy amint ti is megfigyelhetitek, javulás folytán az emberi arcon is kedvező változások állnak elő, s a különben durva vonások mintegy megszelídülnek, s helyet adnak az alázatosság, szelídség és türelmesség kifejezésének. Ugyanígy az értelmi fejlettség is a

lehiggadtság és bizonyos fokú békesség formájában, mint valami elért fokozat ad magáról kifejezést. Így aki azelőtt majdnem félelmetes volt, az a javulás által a kedvezőtlen külső dacára is később rokonszenvessé válik. Ezen az úton a jóra törekvő és haladó szellem a testtel együtt sok mindent levethet magáról. Én azonban azt mondom, hogy jóllehet az emberi lélek leveti azokat a gyengeségeket és gyarlóságokat, amelyek az emberi állapot tökéletlenségének folyományai, azonban nem veti le azokat a hibákat és bűnöket, sem pedig azokat a tévelygéseket, amelyek a saját lelki természetének mintegy kicsúcsosodott és elalaktalanodott részei, s amelyek ellentétben állanak azokkal a törvényekkel, amelyek az igazság és szeretet világában uralkodnak.

Ezek a hibák pedig okvetlenül beleütköznek azokba a finom hálózatokba, azokba a finom szövevényekbe, amelyek a szellemvilágban arra vannak hívatva, hogy bennük a lélek mintegy függő állapotban fenntarthassa magát a következő testöltésig. Nem tudom ezt nektek, földi embereknek a képzelőerőtök által felfoghatóbbá és könnyebben érzékelhetővé tenni. Hogy mi ez a hálózat, azt a következőkben próbálom megvilágítani: Ennek a hálózatnak egyik tényezője az a bizonytalanság, amely azokban a lelkekben él, akik még nem teljesen értették meg a törvényeket, következésképpen nem is töltötték be azokat kifogástalanul, de sejtik, hogy azok a törvények vannak. Másik tényezője pedig a bizonyosság világának azok az erői, amelyek a testét levető szellemet fogadják. Ennek a bizonytalanságnak és bizonyosságnak az összecsapódása olyan, mint valami köd, vagy mint valami felhő. Helyesebben azt lehetne mondani, hogy a két tényező összetalálkozásából mintegy finom szálacskák képződnek, s ezek között kell egy ideig otthont találnia annak a szellemnek. Akiben megvolt ugyan a jóakarat és szent törekvés, de vagy nem tudta a lelkének egyik vagy másik részén felfogni azokat az igazságokat, amelyeket a testben valósággá tehetett volna, bár törekedett utána, vagy

pedig, ha meg is értette, gyenge volt ahhoz, hogy valósággá tehesse. Ez egy függő állapot, amely ugyan otthont ad a lélek vágyainak és álmainak, de - hogy a ti nyelveteken fejezzem ki magamat - számára még megélhetést nem biztosít, mert itt az ő létfeltételeit még nem képes megtalálni, mivel nem valósította meg azokat az elméleteket, amelyek neki otthont biztosítottak volna, s így nincs mit beváltania itt, ebben a világban. Ez a világ mindenesetre az ilyen lélek vágyait és elképzeléseit betölti ugyan, és boldogítja őt, de nem nyújt neki igazi otthont, mert igazi otthona ott van a szellemnek, ahol munkálkodhat. Mivel azonban ennek a világnak, ennek a szférának a törvényeiben még nem járatos, az ő természete még nem azonos teljesen ennek természetével. Ennélfogva itt számára még nem jöhet létre az a bizonyos adás-vevés, vagyis az adó és elfogadó természet még nem találhat egymásra, mivel itt az övénél sokkal jobb dolgok vannak, amelyeket elfogadhat ugyan, de értük nem adhat semmit, mert az ő munkája még nem üti meg azt a mértéket, amelyet itt értékesíthetne.

Ezért ez az ő állapota csak egy ideig tart, addig, ameddig kipiheni magát, míg erőt gyűjt; de amikor az erői elérik azt a feszültséget, hogy már munkaképesnek érzi magát, és az erőinek feszülése folytán már vágyik is ezekből az erőkből valamit felhasználni, hogy a kapott erők ellenében a réginél jobb és igazabb eredményeket produkálhasson, akkor vagy munkát vállal egy alacsonyabb szférában, vagy pedig lejön a földre.

Ezekkel az így megszerzett erőkkel a lélek most már nemcsak arra van beállítva, hogy hatásokat fogadjon el, de arra is, hogy hatásokat adjon le. A hatások leadása pedig mindannyiszor próbát jelent a lélek számára, mert ha azok a hatások nem jók, és nem ütik meg azt a mértéket, nem egyenlők azzal, amit az értelme és elfogadott világossága szerint jónak és igaznak ítél, akkor ezek a hatások reá visszaverődnek. Ennek a visszaverődésnek pedig magát a lélek természetét kell érintenie, hogy minél gyorsabban tapasztalatot szerezhessen arról,

hogy ezek a hatások nem jók, és az értelme és elfogadott igaz és jó mértéke szerint ő maga dolgozzék azon, hogy a hatóerőit más irányban és más minőségben foglalkoztassa. Így fokról-fokra megismeri a szellem az önmaga természetét, és felveszi a munkát, hogy mindent, ami benne törvénytelen, letisztítson magáról, és olyanná tegye a lelkét, hogy az örökkévalóságban is használható munkát végezhessen. Mert hiszen - amint már sokszor mondtam - nincsen az embernek eldobnivaló érzése; nincs a lelkében semmi, amire egyszerűen azt mondhatná: „ezt megölöm magamban, erre nincs szükségem." Mindenre van szüksége. De éppen az a tudomány, amit el kell sajátítania a szellemnek, hogy mindent a maga helyén és idején használjon fel, azaz mindent ott és abban a helyzetben, amelyre éppen az kívántatik.

Abban hibázik tehát a szellem, hogy tökéletlensége folytán a lelki tulajdonságait összecseréli, és helytelenül alkalmazza; ezért jönnek létre a nemkívánatos és kellemetlen eredmények, a szenvedések, a gyötrődések. Mert a szellem egy olyan természeti világnak ura, amelyben nem tudja, hogy mit, hogyan, hova és mikor használjon fel; erők felett rendelkezik, amelyeket nem ismer, és mindenféle erőt összekever, és használja, a veszedelmes eszközöket anélkül, hogy előbb megtanulná azok használatát. De az élet kényszere munkára szorítja a szellemet, s akár akar dolgozni, akár nem, mozognia, cselekednie kell, s cselekszik az ő tökéletlensége szerint, és ezekből a tökéletlenségekből származik a sok zűrzavar, a chaosz a világban. Amikor tehát ezt a chaoszt meg akarja tisztítani, és magának benne utat akar vágni az örökkévalóság felé, akkor fokról-fokra minden kicsiny részecskét ismét helyére kell állítania, mindent fel kell dolgoznia, mindent meg kell ismernie, hogy egészen elvégezhesse azt a munkát, amelyet ő maga rontott el, hogy az utat kiépíthesse magának, s azután megindulhasson a fejlődés útján felfelé. Hiszen ameddig zűrzavar és chaosz veszi körül a szellemet, addig nem emelkedhet, nem haladhat; kény-

telen egy helyben szenvedni azokat a hatásokat, amelyeket heves felfogásával, helytelen ítéletével, és az abból folyó még helytelenebb cselekedeteivel mint zavart hozott létre a mindenség és az önmaga erőiben.

Hogyha valaki ezt a lelki szemeivel csak némileg is képes meglátni, és azt, hogy mi az ő feladata, akkor megállapíthatja, hogy milyen sok munkája van az embernek, milyen rengeteg a tennivalója! És az ember mégsem dolgozik, mégsem akarja a terheket hordozni ebben az ideiglenes életben, ebben a mulandó világban. Pedig egy tapodtat sem léphet tovább előre, ameddig rendbe nem hozza azokat az erőket, amelyeket önmagában is, és azáltal a környezetében is megzavart, s ennélfogva a mindenség erőiben, a természet összhangjában chaoszt teremtett. Van tehát mit dolgoznia és miben fáradoznia az embernek, ha a maga számára valamelyes pihenést és boldogságot akar kimunkálni. Most gondoljatok arra, ahogyan a vízben úsztok; előrenyújtott kezetekkel először egy éket mélyítetek bele a vízbe, s ezáltal mintegy kezdő rést nyittok a testetek haladásának. Így van ez azzal a lélekkel is, aki az ő eddigi megfordított irányú haladásából megtér, és Isten felé kíván haladni: neki is előbb egy kis rést kell nyitnia abban az áradatban, amelyben előre kíván jutni. Azután éppen úgy, mint az úszónak széttárt kezével el kell hárítania az elem ellenállását: neki is ki kell szélesítenie a rést haladásának útján, hogy az így kiszélesített résben egész lelki természete elhelyezkedhessék; amikor így elhelyezkedett, akkor ő is egy tempót előrehaladt. Ebben az elhelyezkedett állapotában, amellyel a saját lényét a természetnek az őt körülvevő erőtömegébe beleszorította, igyekszik a teret az ő megismert jójával és igazával betölteni, s mikor ezt betöltötte, akkor az ő lelke elvégezte a teljes úszó mozdulatot, azaz urává lett az elért helyzetnek. Mikor idáig jutott, akkor ugyanúgy, mint ahogyan az úszó előrenyújtja a két kezét, ő is előrenyújtja a lelkének kutató, tájékozódó erőit, azaz az értelme előtt ismét előretolja azokat, hogy velük ismét utat

készítsen magának - ugyanúgy, mint az úszó a vízben - és megint kiszélesíti a teret azon a fokozaton, azzal a mozdulattal, mint az előbb - azaz a természeti világban hatásokat ad le.

Ha az emberi lélek helyesen és mindenképpen jól be tudja tölteni az ő törvényes haladási útját, akkor eléri azt, amit én vasárnapi testöltésnek nevezek, s az addig megtett útja egy hétnek számít a lélek fejlődési vonalán, s akkor - azt lehetne mondani - hogy urává válik az addigi természetének. De nagyon sokszor nem tud urává válni, hanem ahelyett ütközéseket kell szenvednie, mivel rossz irányban mozdította meg a lelkének tájékozódó erőit, és ezáltal rossz hatásokat szedett fel és még rosszabbakat adott le, és így nem haladhatott tovább. Ilyenkor vissza kell térnie oda, ahonnan kiindult, vagyis újabb meg újabb mozdulatokat kell tennie, hogy helyrehozza a helytelenül végzett mozgásokat. Tehát addig, amíg ezeket javítgatja, nem juthat előre. Mint ebből is látszik, az embernek bűnös volta teszi nehézzé a fejlődés sima menetét, mert a bűnök megfertőzték a lélek erőit, s ez az oka, hogy a jó hatásokat nem képes azonnal felfogni és feldolgozni, s ezáltal a lelki természetében magáéivá tenni, amelyeket pedig magáéivá tehetne, ha meg tudna birkózni a saját természetében lévő fertőzött erőkkel. Ezért mondom én, hogy minden erények között a legnagyobb és leghasznosabb erény az, amit olyan nehezen tud az emberi lélek elsajátítani és magáévá tenni: az alázatosság.

Az alázatosság az erények között legkisebbnek számít, mert nem kimagasló ragyogás, hanem inkább összehúzódó erő, amely a lelket nem annyira hatások keltésére, mint inkább hatások elfogadására képesíti. És éppen mivel ilyen, az emberi léleknek bűnös természeténél fogva ez nem rokonszenves, mert ő nem kíván hatásokat elfogadni, hanem inkább arra van beállítva - mivel a bűn terjeszkedni akar - hogy hatásokat keltsen, hatásokat ébresszen, és ezek által a hatások által uralkodhasson mindenkin és mindenen. Ez a természet annyira bele van ivódva az emberi lélekbe, hogy e miatt nagyon nehéz a jóban meg-

mozdulnia, nagyon nehéz a jóban eredményeket elérnie, mert a földi ember lelki természete mindannyiszor úgy érzi, hogy ha megalázkodik, ugyanakkor valamiről le kell mondania, valamitől meg kell magát fosztania. Ez pedig az ő részére nagyon nehéz dolog. Hiszen még azoknál is, akik önmaguktól akarnak valami bűnért vezekelni, és még azoknál is, akik önmagukat a szenvedések tüzében akarják elégetni, akik mindenről lemondanak, ott ólálkodik, ott kísért a gőg, amely ezekért a lemondásokért, ezekért az önsanyargatásokért, ezekért a vezeklésekért mintegy kiköveteli magának az eredményt. Ez az, ami az ember számára lehetetlenné teszi a bűntől való szabadulást. Egyetlen lehetőség van: ezt a természetet háttérbe szorítani, és előtérbe helyezni az Istenhez való kapcsolódást, az Isten törvényéhez való ragaszkodást és minden körülmények között való engedelmeskedést Istennek, a teljes önátadást ezzel az érzéssel: „Legyen úgy, ahogy az Isten akarja, s legyen mindenért áldott az ő szent neve."

A léleknek ez az önmaga-átadása nem olyan kicsiny dolog, mint ahogyan azt az ember az első pillanatban elképzeli. Mert mint ahogyan a mi Urunk mondotta: *„A lélek kész, de a test erőtlen."* A léleknek azonban a testben kell megharcolnia azt a harcot, amelyből az eredményt magával viheti. Hogyha a testben legyőzte ezt a természetet, hogyha a testben tudott engedelmes lenni, jó lenni, ha a testben meg tudta szerezni azt a benső lelki nyugalmat azok között az ütközések, harcok és háborúságok közepette is, amelyek a lélek benső világában zajlanak le és dőlnek el, akkor már tisztán látja az igazat, a jót, amit követni akar. Most már nem téveszti szem elől, s bárha megtántorodik, bárha elesik is, mégis azt látja jónak, amit az Istentől kapott világosság által az ő tisztább és jobb énjével ítél jónak és igaznak; s bár újra meg újra kísértést szenvedhet, míg legyőzi alsóbb természetét, de azután az eredményt, mint lelki győzelmet, az önmaga természetében viseli.

*

Mindezekből nyilvánvaló, hogy tulajdonképpen nem a szenvedés az, ami az ember lelkét megszabadítja, s odáig juttatja, hogy most már nem tartozik a törvénynek semmivel; nem; a szenvedések csak mint segítő eszközök szolgálnak arra, hogy a szellemet kutatásra bírják, hogy az okokat fölismerve, azok megsemmisítésére, illetőleg a megromlott erők átalakítására törekedjék. Hogy a lélek ilyenféle megnyilvánulásait, amelyekből szenvedések származhatnának, úgy irányítsa és úgy használja fel, hogy azokból szenvedés teljes hatások ne jöhessenek létre, hanem azokkal az erőkkel olyan munkát végeztessen, amely meghozza azt az áldáshozó eredményt, amely további utat nyit előtte a fejlődés vonalán. A lélek nem lehet az egyik oldalán egészen csiszolt, a másik oldalán pedig egészen fejletlen, mert ha hibás az alaptermészete, akkor minden részében tökéletlen. Tökéletlen az ítélete, tökéletlenek a megmozdulásai, a cselekedetei, és ezeknek az eredményei nem hoznak áldást, és nem hoznak enyhülést és tisztulást, hanem harcot és háborút a lélek számára. A halállal pedig nem jut a pihenés helyére, hanem azokon a részeken, amelyeken a legérzékenyebb, amelyeken jobban érzi a fájdalmakat, tehát amelyek már csiszoltabbak, ismét képes a törvény őt felszívni, magához láncolni és munkába állítani.

Hiszen azon a részen, amelyen durva, vastag, alig-alig fogad el valamit, mert nem is képes elfogadni, hanem csak hatásokat kilövellni magából. Ezen a részen tehát nem foghatja meg őt a törvény, és nem gombolyíthatja fel az élet orsójára, hanem csak a lélek érzékenyebb részén. Ehhez kapcsolódnak azután azok a hatások, amelyeket el kell szenvednie, amelyekből ítéletet kell majd alkotnia; egy következő élet szenvedéseiből és csalódásaiból kell levonnia azokat az igazságokat, azokat a tanulságokat, amelyeket a szenvedéseken keresztül megérthet. Így a léleknek minden részét sorban munkába szólítják, s míg ezek munkában vannak, addig az a fő- és alaptermészet,

az a kiindulási pont, amely mindezt előidézte, sokszor alig-alig érintkezik a törvény súroló malmával, mert azon a részen még nem befogadó képes. Lassan-lassan kell a törvénynek a lélek minden részét odáig csiszolnia a különböző életeken, a különböző életformákon keresztül, míglen elér a főokhoz, annak az énnek az emlékéhez, amely énben meg van rögzítve az alaphiba, amely énben leginkább kifejezésre jutott a léleknek az a fő és vastag tévedése. Amikor odáig eljutott a lélek, hogy ahhoz az emlékek között eldugott, betemetett sírhoz, ahhoz a fájdalmas ponthoz ér, addigra már sok tapasztalaton, sok tanuláson, sok szenvedésen és sok csalódáson kellett keresztülmennie. És amikor a törvény malomköve már-már érinti ezt az *ént,* akkor kezd felébredni a lélek, és tétován tekint körül az ő egész lényében, és akkor kezdi rögzíteni az innen-onnan eredő hatásokat. De a belátáshoz csak akkor kezd igazán hozzájutni, amikor már a többi életeinek egyik-másik nagy tapasztalatát is össze tudja vonni és rögzíteni, és csak akkor jut önmaga felől önmagában bizonyos benső megismeréshez. Így fejlődik lassan lépésről-lépésre a lélek, és tisztul meg fokozatosan a bűnöktől.

A léleknek egészen fel kell öltöznie az isteni természetet, mivel az ellentétesből semmit sem vihet be magával az Isten országába; s amíg van a léleknek csak egy ilyen elintézetlen énje (természete) is - jóllehet egy ideig nem engedik szóhoz jutni, hanem beburkolják, úgyannyira, hogy sokszor a lélek maga sem tud róla, ameddig az nem jelentkezik - addig oda semmiképpen be nem juthat. Csak ami bennetek jó és igaz, amit valósággá tettetek, az juthat be, és az élhet a nyugalom és békesség világában. De *miután nem élhet a léleknek csak egy része, úgy hogy a másik része halott maradjon, hanem csak az egész élhet és munkálkodhat - mivel a szellemnek szüksége van minden erőre, ami az ő lényét képezi, hogy jó, helyes és igaz munkát végezhessen - ennél fogva minden részének meg kell tisztulnia, hogy élhessen és munkálkodhassék.*

Ennek a munkának eredménye pedig csak részben az egyéné magáé, egy része azoké, akik őérte áldoztak és rajta munkálkodtak, más része jut a világnak, a csúcseredménye pedig Istennek, hogy minden és mindenki megtisztulhasson a bűntől és tévedéstől. Hogy mindnyájan az ő gyermekeivé lehessünk, és az övéi maradhassunk mindörökké, hogy munkálkodhassunk az ő munkájában, hogy a világmindenségnek minden zuga megtisztulhasson az ellentéttől, a homálytól, a sötétségtől, hogy minden tisztán ragyogja vissza az Isten elgondolását, az isteni munkálkodásnak azt az eredményét, amelyért mindnyájunkat az életre előhívott.

Ezért kell munkálkodnunk szakadatlanul; ezért kell a szellemek és az emberek lelkében az Isten igéje számára helyet készítenünk, hogy semmi el ne maradjon és senki el ne vesszen, amikorra az a nagy, egyelőre még homályba burkolt összegezés megtörténik, amikorra majd a mindenségnek minden zugát átkutatja az isteni Hatalom azért az életért, amelyet Ő sugárzott belé, és minden életet visszavon és újra Önmagában összpontosít. Ezért kell dolgoznunk, hogy mindnyájan az Isten fiaivá lehessünk ismét, és azok maradjunk mindörökké!

Miért bölcs dolog jót cselekedni? (**)

A lélek rejtett emlékei - A hit lélekfejlesztő hatalom. - Akit a csapások folyton sújtanak, azt az Isten gyógyítgatja bűneiből. - Az Isten céltudatos nevelési rendszere. - A földi életben nincs igazság, hanem kegyelem van. - Ameddig a lélek földi feladatait nem végzi el tökéletesen, addig nem alkalmas az örökélet számára. - Aki jót ad a rossz helyébe, az a jóval hatványozott mértékben találkozik.

A léleknek vannak olyan részei, amelyeket még maga a szellem sem képes áttekinteni egészen addig, amíg csak az a rész meg nem érett arra, hogy felszínre juthasson. Sokszor csak olyankor vesz róluk tudomást a szellem, hogy mi rejlik az alsóbb természetében, amikor a lélekben már kialakultak bizonyos vágyak, törekvések, és azok érvényesülni akarnak. Ugyanúgy van ez, mint amikor valami anyag a folyadékban

leülepszik, és csak akkor mutatkozik meg, amikor valami mozdulat folytán az a folyadék felkavarodik. Így történik ez a lélekkel is, amikor valamilyen hatás megzavarja benne az egyensúlyi helyzetet - legyen az akár ütközés, akár valami más - esetleg valami nagy öröm. Ezek a hatások a próbák, amelyek a lélek fenekére leülepedett dolgok felszínre jutását előidézik. Az ilyen próbák célja pedig az, hogy a lélekben a felkavarodás folytán felszínre kerülő részt a szellem az igazság szűrőjén átszűrhesse, ezt az átszűrt részt megfigyelhesse, s ebből megállapíthassa, hogy mi volt az, ami őt abba a bizonytalan helyzetbe jutatta, amely helyzetet nem volt képes uralni. Természetesen mindig a legsúlyosabb részek ülnek le a fenékre, amelyeknek a fölkeverésére nagy mozgásokra van szükség, hogy mindaz, ami a lélekben mint tisztátalan dolog elhelyezkedett, a felszínre kerülhessen, és a szellem elvégezhesse azt az átszűrési munkálatot, amelyből következtetéseket vonhat le magának.

Amikor azután átszűrte, felismerte, küzdött ellene, és a küzdésében eredményt tudott elérni, akkor azoktól a tévelygésektől, azoktól a hibáktól megtisztul, azaz átminősíti azokat. S ha azok olyan dolgok, amelyeket más irányban fel tud használni, akkor szolgálatot vállal, és abban a szolgálatban dolgozik, fárad, áldozatokat hoz olyan irányban, amely irányban végzett munkájával ezeket a részecskéket felporlaszthatja, és kivonhatja belőlük a jót, az igazat. Mindezt azután a maga számára átminősíti, s ezáltal a lelki természete megtisztul tőlük. Akkor azután megint elővesz egy másik részt, és azt kezdi átszűrni. **Természetesen egy életen keresztül nem képes a lélek megtisztulni, sőt a Gondviselés angyalai, ha olyan nagy és súlyos dolgok rejlenek a lélekben, amelyekkel a szellem nem bírna megbirkózni, nem is engedik, hogy akkora megrázkódtatást szenvedjen, amitől a lélek egészen az aljáig felkavarodnék**. Ennélfogva az ember nem is kerülhet olyan helyzetbe, olyan megpróbáltatásba, hogy mindaz, ami benne van - talán súlyos tévedések, súlyos bűnök, amelyek úgyszólván

megjegecesedtek, és úgy ülepedtek le a lélek fenekére - egyszerre a felszínre juthasson. Hanem csak lassanként, más és más alkalmak, más állapotok közé juttatva a szellemet, amelyekben - talán kedvezőbb körülmények között - jobban meg tudja oldani, és helyesebben át tudja szűrni a feldolgozásra váró emlékeket. Mert ne felejtsétek el, mint ahogyan már máskor is mondottam, hogy semmi tisztátalan nem mehet be az Isten országába. Tehát ha vannak a lélekben olyan tisztátalanságok, olyan vágyak, olyan törekvések, amelyeket az örökkévaló törvényben felhasználni nem lehet, akkor azok még mindig feldolgozásra szorulnak. Ezek a feldolgozások képezik azokat a feladatokat, amelyeket a szellem egy-egy földi életben vállal, és amelyeket többé-kevésbé jól és helyesen megold, véghezvisz, és belőlük jó eredményekkel meggazdagodva térhet meg a szellemvilágba. *Ez azonban csak a hitben élő lelkeknél lehetséges.* A hitnek csodálatos átalakító hatása van a lélekre, éspedig minden lélekre egyaránt. Azért ha valaki csak ott tart is a hitben, hogy vakon elhisz valamit, és nem kérdezi, hogy az jó, helyes és igaz-e, még ezzel a vakhitével is olyan eredményeket képes elérni, amelyek őt mégis csak feljebb emelik abból az állapotból, abból a lelki helyzetből, amelyben van. S így ez a vakhit is megteszi a maga szolgálatát. Azután eljő egy másik alkalom, egy másik élet, amelyben tapasztalnia kell, hogy az a vakhit nem volt helyes, mert hiszen a vakhitű ember - ahogyan köznyelven mondani szokták - megeszi a gyümölcsöt a magjával együtt. Az az ember azonban, aki már tudja, hogy mi a tápláló, mi a jó, mi a helyes, mit tud a szervezete felhasználni, nem eszi meg a gyümölcsnek a magját. A vakhitű lélek azonban jót, rosszat, hasznosat és értéktelent, mindent fontosnak tart, mert még nem tudja szétválasztani, még nem tudja megszűrni a lelki szűrőjén - mert az még fejletlen - azokat a dolgokat, amelyekből táplálkoznia kellene. **Azért, ha olyan emberrel találkoztok, aki vakon hisz mindent, nagy körültekintést ajánlok, amikor őt vakhitétől meg akarjátok**

szabadítani, hogy többet el ne vegyetek tőle, mint amennyit helyébe a jóból és igazból adni tudtok. Mindenkinek a hitével úgy bánjatok, mintha valakinek drága, értékes örökségéről volna szó, nehogy az titeket valaha is vádolhasson, amiért többet elvettetek tőle, mint amennyit helyette adni tudtatok. Mert lehet, hogy amit ti adtok neki, az az ő számára még élvezhetetlen, mert az ő lelki érzékszervei még nem fejlődtek ki annyira, hogy el tudná választani a ránézve hasznosat a haszontalantól.

Amikor olyan esetet láttok, hogy valakit egy életen keresztül a megpróbáltatások folyton nagyon sújtanak, pedig az az ember jó, igaz és szent törekvésekkel van eltelve: az ilyen esetet mindenkor úgy tekintsétek, hogy az Isten azt a lelket kiválasztotta, hogy megpróbálja, hogy benne minden igaz és jó elválhassak a salaktól. Hogy minél hamarabb megszabadulhasson azoktól az igaz és jó közé keveredett tisztátalanságoktól és helytelenségektől, amelyeket általában az ember anyagias elgondolása a jó és igaz mellé odacsúsztat. Az ilyenektől az ember nagyon nehezen tudja magát megszabadítani, mert az ember test, és test szerint a földhöz vonzódik, lélek szerint pedig az isteni dolgok felé. De mivel a test értelmén keresztül szemléli az Isten dolgait, a mennyei igazságokat is, így nagyon nehezen képes magát függetleníteni azoktól a dolgoktól, amelyek mindig nyomon kísérik az igazságot itt ezen a földön. Ezzel válik érthetővé az ember részére az Úrnak az a kijelentése, hogy *„akit az Isten szeret, azt megpróbálja, és mindeneket megvesszőz, mielőtt fiává fogadja”* azért, hogy ezek a testhez tapadt hiábavalóságok lemaradhassanak a lélekről. Hogy a tiszta igazságot, a lélek nemes egyszerűségét juttathassa már az életben is érvényre, hogy amikor elkövetkezik az élet lejárása, akkor a lélek mint bölcsességet sűríthesse össze magában azokat a tapasztalatokat, amelyeket az életben felvett, és tisztán szellemi értékekké tehesse azokat.

Sokszor láttok embereket, akik kedvező, sőt emberileg csaknem irigylésre méltó földi körülmények között élnek; és ezek nem egyszer egészen alacsonyrendű képességekkel rendelkező emberek, akiknek minden kedvez, akiknek minden sikerül. Ennek hatása alatt azután elbizakodnak, maguk felől képzelődnek. És ha valami szellemi dologról, vagy isteni kijelentésekről hallanak, abban a pillanatban felébred bennük a gondolat, hogy „az Isten bizonyára szeret engem, és bizonyára azért adta ezeket az ajándékokat, mert én jobban megérdemlem, mint az a másik embertársam". Nem is hiszitek, hogy ez az elbizakodottság milyen óriási hátrányára válik neki a halál után. Áthatolhatatlan sziklák képződnek körülötte, amelyeket egészen addig képtelen az ő haladási útjából eltávolítani, amíg egy másik élet nem következik, amelyben éppen az ellenkező sorsot kell végigélnie és végigtapasztalnia.

Az ilyenek, akiknek minden sikerül, olyan lelkek, akik ezt az életüket megelőzőleg sok munkával és nagy fáradsággal tudtak csak valami kis igazságra szert tenni. És amikor már ezeket az igazságokat megszerezték, ezek mellett ott élt a lelkükben ez a gondolat: „miért nekem kell szenvednem, és minden terhet hordoznom, miért nekem kell kiszolgáltatva lennem az igazságtalanságnak, miért vagyok én elvettetett, miért nem vagyok olyan szerencsés, mint az a másik ember? Ez az ember aztán ebben a nehéz életben elfáradt, közönyösségbe süllyedt, nemtörődömség, bizonyos „minden-mindegy" érzés lepte el a lelkét. És azért nem tudott felemelkedni, mert ez a gondolat kerekedett fölül a lelkében: „úgyis mindegy, nincs senki, aki meghallgasson, nincs senki, aki segítsen. Mert az a törvény, amelybe ő tartozik, valóban ezt mutatta neki.

Ekkor hajolt le hozzá az isteni kegyelem s fölemelte ezt a magába roskadt lelket, s más helyzetbe ültette bele; s mint ahogyan a kertész a növekedésre és gyarapodásra szánt növényt üvegházba ülteti, úgy ezt a lelket is egy lehetőségekben gazdagabb életbe helyezte, hogy benne új törekvések, az érvé-

nyesülés lehetőségének érzései ébredhessenek fel. A lélek ebben az örömteli életben, ebben a megelégedett és boldog állapotban szintén hasonlít ahhoz az üvegedényhez, amelyben sok üledék van alul, s amelyet felráznak. Most ebben is előkerülhetnek azok az érzések, amelyek az előbbi élet szenvedésében, vezeklésében és munkájában el voltak nyomva. Erre megint a másik végletbe lendül a tévelygő és hibás természet, és egyszerre ismét minden jót magának tulajdonít, felfuvalkodik és gőgössé lesz. Az isteni kegyelem azonban nem üt rajta azonnal a törvénnyel, hogy rávilágítson; nem, a kegyelem meghagyja ezt a lelket az örömben, mert szükséges, hogy benne a törekvés, a tevékenykedési vágy, mint egy láng feltörjön, és munkára serkentse, vágyakat fessen eléje, amelyek felé az egyénnek törekednie kell. Így a jót, a kedvezőt megszereti, a boldogságot, a megelégedettséget megízleli, tehát erősen kezd is ragaszkodni hozzá, és jogosnak véli, hogy ezek felett rendelkezzék.

Természetes, hogy a földi életben nem azért kapta mindezeket a lehetőségeket, mintha megérdemelte volna; de a Gondviselés kezében szükségessé vált az életvágy fellobogása, hogy ez hajtsa, ösztökélje további munkára a szellemet, hogy megtanulhassa helyesen és jól elvégezni azt a munkát, amely őt majd a legközelebbi életében várja. A következő életben azután már kevesebb jóban lesz része, kevesebb siker koronázza a törekvéseit; de mivel a siker utáni vágy megnövekedett benne, ennélfogva azt is belátja, hogy áldozatot kell hoznia. Szükséges, hogy önmagát égesse el abban a szorgalomban, abban a tanulásban, amely által a vágyait, a céljait - ha nem is érheti el teljesen - de legalább megközelítheti. Ezek a nagyon szorgalmas emberek, akik sokat dolgoznak; a lelki igazsággal keveset törődnek, reálisan gondolkoznak, mindent az anyagban, az anyagért cselekszenek. Eközben az igazságot még jobban megismerik, és a lelkükben kialakul annak a finom megérzése, hogy ki, hogyan és miért érdemelheti meg azokat az eredményeket, amelyeket a földön elérhet. És most már meg tudja

becsülni és értékelni az önmaga és a mások munkáját, és az igazság is egészen más színben tűnik fel előtte, mint az előbbi életében; többet és helyesebben képes dolgozni, hogy kiérdemelhesse azt az eredményt, amit a Gondviselés meg is ad neki, amikor beérkezik arra az állomásra, amely a célnál mint a megpihenés helye és állapota várja őt.

Mivel tehát ez így van, azért óvom én a földi embert a pogány kármának igazságul való elfogadásától; mert az ember hajlandó arra, hogy mindent a maga érdemének tulajdonítson; ezzel pedig óriásit bukhat, ha ebből indul ki, és így alakítja ki magának az igazságot. Mert *a földi életben nincs igazság, a földi életben kegyelem van;* a földi életben az Istentől a jót hálával, ajándékképpen kell elfogadni, de a megpróbáltatást és a szenvedést is mint Isten kegyelmi ajándékát kell tekinteni. Hiszen az ember, aki a lelkét Isten kezébe helyezte, mindent ajándékképp, vagy próbaképpen kap, mert sem a jutalmazás, sem a bűnhődés nem itt következik be, hanem a láthatatlan világban. És ha az ember lelkében kibontakozott az az érzés, hogy az Isten minden körülmények között vele van és minden körülmények között és minden állapotban csak az ő javát munkálja, mert az Istennek mindazzal célja van, s bármi történjék is vele, Isten mindig a legjobbat akarja vele: akkor mindenért hálás lesz, ha nem is érti meg, hogy mi miért van. És engedelmesen hajtja meg a fejét az Isten akarata előtt. És ha fáj is a szíve, és ha a könnyei hullanak is, mégis érzi és tudja, hogy mivel ő nem képes beletekinteni az Isten rendelkezésébe, tehát elhiszi, hogy az Isten neki minden körülmények között a legjobbat akarja. S azért, amennyire a természetétől és fokozatától kitelik, a legjobban oldja meg az életfeladatát, és rajta is a legjobban megvalósul és kiteljesedik az a szentírásban foglalt igazság, hogy *„azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra válik”,* és mind a jó és kívánatos, mind a rossz és rémületes lelki hasznot hoz és gazdag eredményt terem számára.

Azért azok a lelkek, akik érzik és tudják, hogy még van bennük olyan ismeretlen természet, amit könnyen megszédíthet a hatalom, még van bennük olyan vágy, amelyet a gazdagság féktelen kilengésekre ösztökélhetne, nem kérik ezeket, sőt félnek az ilyen előnyöket kínáló földi életektől, mert tudják, hogy ezek az ő számukra nagy megpróbáltatást jelentenek.
Az a szellem, aki már egy bizonyos fejlődési fokon áthaladt, tisztán látja, hogy minden, amit az élete során elszenvedett, mire volt jó, és belátja, hogy ameddig a lélek nem tiszta, ameddig még sok van benne a tökéletlenségből, a homályból, addig hamar megtéved, és nehezen tud abból a tévedésből fölemelkedni. Azért az ilyenek inkább olyan életet kérnek, amelyben a lelkük inkább tűrésre és engedelmességre kényszerül, mint olyant, amelyben ők diktálhatnak, ők rendelkezhetnek. Mert a tűréssel és engedelmességgel mindig emelkedik a lélek; azonban ha helytelenül osztogatott parancsokat, helytelenül rendelkezett, akkor mindig több dolga lesz az önváddal és az utána javítgatással.

Azért láttok jó, nemesen gondolkodó, tisztán érző lelkeket, akik inkább szenvednek, akik az élet nehezebb részét hordozzák vállaikon ahelyett, hogy könnyelműen élnének, amely életben a vágyaikkal nem tudnának mit kezdeni. **A szegénység nem a megvetett és Istentől eltávolodott lelkek sorsa; ellenkezőleg: a munkás szegénység, az engedelmességhez és alázatossághoz szoktatott emberi életlehetőségek nagyon sokszor több eredménnyel ajándékozzák meg a testet öltött szellemet, mint a gazdagságban, fényben, pompában és uralkodásban eltöltött életek.**

Ezért mondja az Úr, hogy: *„a szegényeknek az evangélium prédikáltatik”,* mert ezek között sok van, aki megérti, sok van, akinek a füle nyitva van az igazság meghallására, és a szíve nyitva van arra, hogy a mennyei Ige magva benne meggyökerezhessék. Ezzel szemben a gazdagság és a kívánatos állapot elgazosítja az Isten kertjét, mert a test, a testi igazság, a

testi törekvések elnyomják a lélek igazságát, a lélek szavát. Azért az embernek a lelkének minden részét ki kell képeznie. Nem válhat abból becsületes és jó szolga, aki belátástalan és zsarnok úr; nem lehet az jó és hűséges alkalmazott, aki nem ismeri be, hogy az ő urának szüksége van - nem őrá - hanem az ő munkájára, arra, hogy ő azt a munkát minél becsületesebben és hűségesebben adja oda azért a járandóságért, amiben megegyeztek. Hogyha ő irigykedik arra, akitől függ, akkor nem lehet belőle belátó és méltányos munkaadó, aki majd tudja értékelni azt a munkát, amit az alkalmazottja végez. Minden állapotban és minden helyzetben szüksége van a léleknek arra az igazságra, amely szerint el kell járnia. A zsarnok uralkodóból nem lehet hűséges alattvaló, de nem is várhatja a zsarnok uralkodó, hogy hűséges alattvalói legyenek, valamint hogy a hűtlen alattvaló sem lesz soha becsületes és belátó uralkodó, aki majd a népéért képes magát feláldozni. *Minden helyzetben és minden állapotban a legelső tényező a nemes, tiszta, odaadó szeretet, a becsületes őszinteség és az a kötelességtudás, hogy ki mire vállalkozik, azt helyesen be is töltse.* Ameddig a lélek nem tölti be hűségesen azokat az állapotokat, amelyekbe őt az Isten kegyelme egyik-másik földi életében helyezi, addig hasznavehetetlen az örökélet számára. A léleknek a saját egyéniségéből kell kifejlesztenie ezeket az eredményeket, hogy minden oldalról ragyogóvá váljék. Aki az alárendeltjeivel szemben belátástalan, gonosz és igazságtalan, az nem lehet a családjához sem jó. Aki nem hűséges férj, vagy feleség, az nem lehet jó és hűséges apa, vagy anya; aki a szüleivel szemben gonosz gyermek, abból nem lesz igazságos szülő sem. Ezek a léleknek azok az oldalai, amelyeket minden részében ki kell csiszolni, tisztává és ragyogóvá kell tenni. Ti magatokban sokszor megmosolyogjátok azokat a férfiakat, vagy nőket, akik hűségesek, gyöngédek, finomak és gondosak a házastársukkal, szerelmesükkel, vagy barátjukkal szemben, jóllehet, emezek egyáltalán nem érdemlik azt meg. Nem az mutatja meg az em-

ber értékét, hogy akire a szeretetét és jóságát kisugározhatja, az megérdemli-e azt, vagy sem. Aki hűséges, becsületes, jó, finom, szeretetteljes, az mindezt magából adja, és mindenki csak azt adhatja magából, ami benne van. Ez az ő értéke.

Embertestvérem, az egyáltalán nem alacsonyít le téged, vagy nem tesz kisebb értékűvé, ha ezt a te értékedet olyannak adod, aki nem érdemli meg. A te érzéseid, a te vonzalmad az illetőt hozzád kötözik; ki tudja miért, de neked kötelességed magadat adnod, éspedig magadból a legjobbat; mert nem annak adod, akinek adod, hanem önmagadnak; mert az igazság törvényébe adod azt bele, és az igazság törvénye azt adja neked vissza, amit te beleadtál. Ha te önmagádból jót, igazat, szeretetteljeset, gondosságot, figyelmességet adsz: ugyanazt kapod vissza; ha te a gyermekednek önmagádból a legjobbat adod, ha a legigazabban, legbölcsebben és leghelyesebben igyekszel eljárni, s a te gyermeked mégis gonosz, te akkor is jó, igaz és becsületes szülője voltál neki. *Ez te vagy;* ha a feleségednek - ha nem is érdemli meg, ha kihasznál is téged - hűséget, szeretetet, egyszóval jót adsz, akkor te jó, igaz, hűséges és becsületes férj vagy, aki a duál törvényben jól vizsgáztál. És *azzal a szeretettel, amit odaadsz, találkozni fogsz, hogyha erről az érdemtelen lélekről le is hull.* De minden nem hull le; benne is felkeltesz egy érzést, amit ha ő jelenben nem is tud értékelni, de a jövőben sok könnyel siratja meg azt! *A magad számára azonban a duál törvényben gyorsított közlekedő eszközzel haladsz a felé a boldogság felé, ahol minden kiegyenlítődik, minden beteljesedik, és ahol semmi ütközés, semmi fájdalom és semmi csalódás nem lesz többé.* Te önmagadat adtad, és önmagadat kapod vissza az igazság tükrében. **A jóval megindítottál egy folyamatot ott is, ahol érdemtelennek adtad, mert a jónak és igaznak egy mélyedést vájtál abban a lélekben, amelyet megtöltött él a magad jójával és igazával, s amelyet amikor az illető elveszít, akkor lesz csak előt-**

te kívánatossá. És amikor majd a csalódásokban és szenvedésekben eszébe jut az a békesség, az a szeretet, az a jóság, amellyel te tápláltad az ő lelkét, akkor indul meg az a folyamat, ami őt a jó felé vonzza, s akkor kezdi keresni kutatni a lehetőségeket, amelyekkel ahhoz a jóhoz és igazhoz ismét hozzájuthatna. Így nyitsz meg a lehetőségekben olyan csatornákat, amelyek már kiszáradtak vagy eldugultak; az élet felé vezeted a bűn és halál útvesztőjébe tévedt lelkeket, akik már elvesztek; *a magad számára pedig megindítod az áldásnak azokat a lehetőségeit, amelyek elől még el sem rejtőzködhetsz*, mert azok megtalálnak téged a mindenség bármely eldugott zugában, mert azok vannak, élnek. A jóval a még jobbat vonzottad magadhoz, mert *nincs az a jó, amely ne sietne segítségére annak, aki és ami hozzá fordul, hogy emelje fel, mert ez a jónak a törvénye. S mivel te magadból a jót adtad, bárha te szenvedtél, bárha ezért neked bizonyos fájdalom jutott: annál inkább megtalálod a kiegyenlítődést, a kárpótlást a jobbnak hozzád való kapcsolódásával.*

Ez az Isten törvénye. Ez az isteni kegyelem, amely minden jót megajándékoz. De az embernek hittel kell élnie, az embernek hinnie kell a jó végső diadalában! Mert abban a pillanatban, amikor az ember jót cselekszik a rossz helyébe, amikor szorongattatást szenved, és megrendül a hitben és elernyed, már ott áll kísértésként a rossz, hogy hatalmába kerítse. De az embernek hinnie kell Istenben, a jóban, a jónak forrásában, legyen bármilyen állapotban, a halálon innen, vagy túl, a jó minden körülmények között meghozza a maga gyümölcsét. Gondoljatok a hatványozódási törvényére. Ha egy gyümölcs magját elvetitek, abban a pillanatban nem szedhetitek le a termést; meg kell várnotok, míg az a mag kikél és fa lesz belőle, míg virágot hoz és gyümölcsöt terem, így mindennek meg kell adni az érési idejét. Mi lenne, ha a szántóvető sem adná oda a vetőmagot a földbe, és nem várná meg, amíg az

kikel, nem dolgoznék, mert azt mondaná, hogy: „úgysem lesz belőle semmi; talán elviszi az árvíz, talán kiveri a magot a szél.” A szántóvető *hiszi,* hogy az egy szem gabonából egy szál lesz, azon az egy szálon sok mag terem, mint eredmény. Te is, ha azt az egy szem magot elülteted és *hittel várod,* míg kikel és megnövekedik, akkor az nagyon sok gyümölcsöt terem neked, és évről-évre mindig többet és többet, és abból majd táplálkozhatsz, és a vágyaidat kielégítheted.

Így van ez a jóval is. Tagadja meg az ember hittel és várakozással türelmetlen rossz természetét; fáradjon és dolgozzék rajta, hogy a jó mag kikeljen, megnövekedjék és gyümölcsöt teremjen. Az ember azonban irigy természetű, és ha nem látja abban a pillanatban a jónak, az önmegtagadásnak eredményét, akkor kedvét veszti és ezt mondja: „nem érdemes jónak lennem, nem érdemes magamat megtagadnom.” De igenis érdemes! **Minden jó, minden önmegtagadás annyi, mint amikor egy-egy gyümölcs magvát elvetitek; higgyetek abban, hogy az kikel, és gyümölcsözönnel árasztja el az életeteket. Egyik hamarább, a másik később kel ki.** De higgyetek abban, hogy minden, amit mint jót elvetettetek, minden, amit a jóban az önmagatok megtagadásával érvényesítettetek a rosszal szemben, meghozza a maga gyümölcsét, ha nem is éppen ott, ahol várjátok, ahol a magot elvetettétek, hanem talán más oldalról**. *Hiszen nem a földbe vetitek azt, és nem abba az egyénbe, akivel a jót cselekszitek, hanem az igazság törvényébe; és az igazság törvénye az a hatalmas erő, amely a sorsotokat úgy hordozza, mint a dajka a gyermeket, és úgy igazgatja a jövőtöket mind a földön, mint pedig a halál utáni életben, hogy minden jó minél előbb megérlelődjék a számotokra***. *Éspedig azért ápolja annyi gyöngédséggel, annyi szerettei, annyi odaadással a ti vetéseteket, mert hiszen az igazság törvénye is örül a jónak, az igaznak, és inkább azt ringatja és ápolja, azt neveli nagyra és hatalmasra, mint a rosszat.*

Bár a **rosszat is az Igazság Törvénye engedi élni, a rosszat is az tükrözi vissza, hogy az emberi lélek megretten tőle**; az igazság törvénye az, ami rémekké növeli a bűn következményeit, megáradt folyóvá a bűnt, amely kiont és veszélyezteti az életet, elveszi a munka eredményét. Ez az, ami tűzvészeket és háborúkat bocsát a világra, amely rettegéssel tölti meg az életet; ez is az igazság törvénye, amely a rosszban élet helyett halált osztogat, gyönyörűség helyett rémületet és irtózatot önt bele a sorsba, *de ezt is azért, hogy a lélek megrettenjen a rossztól, és visszatérjen a jóhoz.*

Krisztus áldozata lélekgyógyító szérum. (**)

Akinek Isten az örökkévalóság italából adott, az soha sincsen elfeledve. - Krisztus igéje a lélek gyógyszere. - Az igazi isteni szolgálat. - Ki az igazi hős? - A jövő világosságának derengése.

Akinek az Isten az örökkévalóság italából csak egy kortyot adott is, bármilyen megpróbáltatások közepette sincs elfelejtve! De szükséges, hogy megpróbáltatást szenvedjetek, hogy mindaz a hiábavalóság, ami a lelketeket környezi, leválhassék rólatok, és az igaz, jó és szent lelkesedés felgyújtsa bennetek azt a tüzet, kicsiholja azt a lelki villódzást, amely a mennyei igazságokhoz hasonló eredményeket van hívatva létrehozni ebben a mulandó életben is, és majd az örökéletben is. Tehát az Isten minden lelket megpróbál, akinek valamit adott az örökkévalóság italából, de ezek a lelkek a próbákon nem buknak el, s ha megtántorodnak, sem esnek el, hanem még szorosabban kapcsolódnak az Isten kegyelméhez, még szorosabban fogódznak az Isten lenyújtott kezébe. Ezek alatt a próbák alatt szenvednek ugyan, de a szenvedések hatására leválik róluk a hiábavalóság, az ellentétes, rájuk rakódott lelki szenny és penész, amely romlásba vitte volna az egész lelküket. A megpróbáltatások tüzében mindez megsemmisül, elenyészik, és a lélek új színekben és fényben ragyogva halad előre azon az úton, amelyet Isten tűzött eléje.

Ilyen megpróbáltatásokon keresztül sok vezeklés, sok nehéz karma elmarad, sokat betakar az Isten kegyelme, és sokról nem emlékezik meg az igazság törvénye, holott talán csak nehéz életek lennének képesek meghozni azt az eredményt, amit így az Isten ajándékképpen ad a léleknek. Hiszen az ember saját erejére támaszkodva nem művelhet semmi jót, semmi igazat. Az ember hiába gondolja, hogy önmagából valami értékeset tud kihozni, azaz olyat, ami az örökkévalóságban is megtartja a maga értékét. **Ez a keleti vallás hiábavaló bölcselete, mert testből származott, és testhez köti az ember fogalmait. Hiszen a rosszat a rosszal nem lehet meggyógyítani, csak lesúrolni, letisztítani lehet az emberi lélekről a kinövéseket, a törvénytelenségeket. Azt az állapotot, amikor valaki ez alatt a tisztítási folyamat alatt szenved, nevezik kármának. Ez az állapot azonban még nem jelenti azt, hogy az illető ezáltal meg is szabadult a bűntől**. Ha a seb bevarasodott, s a felszínét letéped, az vérzik, sajog, ég, de ettől a fájdalomtól még nem gyógyul meg; így a lélek a maga hibás természetéből még új fájdalmaknak, új sebeknek az anyagát, lehetőségét teremti meg magának. Hiszen látjátok, hogy vannak betegségek, mint pl. a rák; az orvos leoperálja a megbetegedett és elgennyesedett sebes részt, és talán az a felületrész be is forr, de ha a belső hajlam megmarad, a vér és a sejtek természete még mindig termeli ki magából azt az anyagot, amely új sebeket hoz létre. Így van ez a lélekkel is: új nedvekre, új vérre, új sejtekre van szüksége úgy az emberi testnek, mint a léleknek, hogy bizonyos testi és lelki nyavalyáktól megszabadulhasson. Ezt az új léleknedvet, *ezt a lélekgyógyító szérumot adta és adja nekünk az Úr Jézus Krisztus,* aki elszenvedte a gonoszt, eltűrte az ellentét minden gonosz hatását, és semmit sem adott vissza, semmit sem viszonzott gonosszal, hanem mindent jóval, áldással, szeretettel. Róla lepattant a gonosznak minden nyila, mert a gonosznak, amivel őt támadta, a legkisebb

érzése sem fogant meg az ő lelkének nedvében; Ő nem érzett haragot, nem érzett bosszút.

Krisztus ezt hagyta itt, ezt a lélekgyógyító mennyei szérumot: az ő testét, amit ebből a földből vett, amelybe, mint ennek az ellentét világának az erejébe beleöltözködött, és ezt a testet, ezt az erőkonglomerátumot az ő szent Lelkének erejével, az ő mennyei Szellemének világosságával áthatotta, átformálta, természetfölöttivé, mennyeivé tette. Ezzel a mennyei testtel harcolta meg érettünk a nagy harcot a sátánnal, a tévelygés szellemével, a tökéletlenség szellemével, a gonosznak, a gyilkolónak, a bosszúállónak, az Istennel szembehelyezkedő gőgnek szellemével. Ez a test szent lett, tiszta lett, igaz lett, a sátánnal való mérkőzés nem hagyott rajta nyomot. *Azért ez a test feltámadt, ezen a testen nem fogott a halál hatalma,* ez a test nem ment át az alsó minősítési törvényen. Ez a test föltámadt, *mert ez a test maga az élet volt;* abban a pillanatban elvesztette romlandó természetét, amely pillanatban a szellem kiszállt belőle. A halál diadalt vett ugyan rajta, és a látható világban meghalt, mert többé nem mozdult, a hatalmas Szellemnek el kellett szakadnia a nyomorúságra vettetett testtől, hogy a test is megdicsőülhessen a maga világában, a maga országában. Mert ez a test ebből a világból vétetett, de ez a test ennek a világnak a megváltására adatott, újjáteremtetett, átformálódott erővé, hatalommá szellemesíttetett a halállal.

Ez a test az összekötő kapocs az örökkévaló Isten Fia és a földön élő, őhozzá kapcsolódó, eltévedt szellemek között. Ez a test nagyobb, mint lélek, ez a test nagyobb mint szellem, mert ez az örökkévaló Isten egyszülött Fiának formáját képviseli, azt hordozza magán minden egyes parányában, a parány milliomod részében is, és az az élet, amely ezen a testen keresztül kiteljesedik, mennyei élet. Ez a test itt marad az idők végezetéig. Ebben a testben, ebben a mennyei erőben él a szellem: az Isten gondolata, az Isten akarata, az Isten kegyelme, az Isten megbocsátó szeretete

az emberhez, hogy akik hisznek ezen a testen keresztül való megváltás művében, akik hisznek azokban az igazságokban, amelyeket az Isten Fia ezen a testen keresztül adott az embereknek. Akik elhiszik, hogy az Isten úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte, és akik elhiszik és megértik, hogy az Isten ezen a testen keresztül lehajolt az eltévedt emberhez, s az igazságot, annak hatóerejét félreállította, hogy a szeretetnek, a részvétnek, a könyörületnek, az irgalomnak adjon helyet: azok megmenekülhessenek. Mert hiszen az elesett, bűnben gyötrődő és kínlódó lelkeknek erre van szükségük, mert ezek nem képesek fölemelkedni, csak az Isten kegyelme tud hozzájuk lehajolni. Ezek erőtlenek, földhöz tapadtak, a halál árnyékában élők; Isten azonban hatalmas és nagy, és az ő teremtőereje a halálból is életet tud előhozni. Tehát a kicsiny, az erőtlen nem emelkedhetik föl, csak a hatalmas és nagy szállhat alá hozzája. Ez történt meg a mi Urunk, a Jézus Krisztus által. Tehát akik hisznek, és elhiszik azt, ami egyszer s mindenkorra megtörtént a világ megváltásának, megsegítésének érdekében, azok bűnbocsánatot, megtisztulást, megigazulást nyernek. Akik engedelmességgel borulnak le ez előtt az itt hagyott emlék előtt, azok Krisztus emlékében, igazságában helyezkednek el; és akik az ő reménységüket Istenbe vetik, azok - mivel az örökkévalóban, a hatalmasban, a nagyban, a mindenekfelett valóban helyezkedtek el - átmennek a halálból az életbe. Jöhet megpróbáltatás, jöhet szenvedés, jöhet maga a halál, bármi vesszen is el, bármit áldozzon is fel az ember: ebben az eszmében mindent sokszorosan, ezerszeresen megtalál, mert ha ebben az eszmében él, akkor benne él az Életben.

Ezt hirdeti az írás, ezt van hívatva hirdetni a vallásfelekezetek sokasága, ezt vannak hívatva hirdetni a papok, az igehirdetők, és ezt van hívatva hirdetni az a szellemcsoport, amelynek tagjai megtalálták az üdvösséget, megtalálták a lelkük kiengesztelődését, kiegyenlítődését. Hogy minden jelenséget, amit nekik a földön adott alkalmak nyújtanak az emberek

érdekében, az emberek hitének felgyújtására használjanak fel, hogy minél többet megmenthessenek abból az égő pokolból, amelyet a szenvedélyek és a bűn szítottak föl és táplálnak, amelyben a hiábavaló törekvések lángjaiban égnek emberi életek. Tehát azoknak, akik ebben megfáradtak, akik ebben már megcsalódtak, s akik már éhezik és szomjúhozzák az igazságot, az örökké érvényes igazságot, azoknak kell hirdetnünk az Isten igéjét, az Isten igazságát; azoknak kell hirdetnünk az Isten országát, az Isten örökkévaló uralkodását mindenen, égen és földön, mulandóságban és örökkévalóságban, életben és halálban egyaránt. Ti is ilyen kicsiny pontok vagytok ebben a munkában. Ebben a munkában a ti életetek is elfogy, mint a gyertya, amely világít, és a világossággal, amit nyújt, elfogyatkozik. De szükséges, hogy más gyertyákat is meggyújtsatok a ti világosságotokkal, mégpedig minél többet, hogy minél világosabb legyen a földön, hogy minél több lélek megtalálja a pihenését, megnyugvását, a remények beteljesedésének országát, ahol a mi Urunk, a Jézus Krisztus uralkodik az Atya Isten jobbján mindörökké.

Az emberi lelkek tükrök; vannak homályos tükrök, amelyek fogyatékosan, és vannak szépen csiszolt tükörlapok, amelyek világosan tükrözik vissza a gyertya fényét. Az emberi lelkekben pedig világosan kell visszatükröződnie ennek a világosságnak. Nem az ember értelmét, hanem a lelkét, az érzésvilágát kell ennek az igazságnak megragadnia, átalakítania, és ennek nyomán minden emberlélekben olyan életnek kell megindulnia, amely egy életen keresztül valamit kihoz belőle, ha nem is tökéleteset, ha a tökéletesnek csak fogyatékos formáját is, de hasonlítania kell az eredetire, és akkor azt a lelket az Isten Lelke máris fel tudja használni a maga céljaira**. Ezért szükséges, hogy azokkal együtt, akiket még össze kell szedni, akiket még át kell formálni, akiket még meg kell nyerni, olyanok is öltsenek testet a földön, akik ezen a téren már valamit fel tudnak mutatni**. Ezek az áldozati bárányok, akik-

nek élete elhamvad azon az oltáron, amit az Isten könyörületessége állított fel. Ezek azok az összekötő kapcsok, akik a saját életükkel táplálják a szent tüzet, amely az Isten országába vezető utat megvilágítja, hogy akik a fényre figyelmesek lesznek, vagy akiket a megpróbáltatások és szenvedések vihara hozzájuk kerget, és náluk keresnek menedéket, az ő fényüknél, amely ebben a sötét világban ragyog, megtalálják az utat, meggyógyuljanak, megerősödjenek, és azután ők is világítsanak. **Ez az isteni szolgálat: mindenen keresztül hűségesen megállni az Isten igazsága mellett. Mert akik így élnek, azok is oszlopaivá válnak annak az országnak, amely fent van, amely megvan, és mindazokat várja, akik oda hivatalosak**.

Az emberi léleknek át kell formálódnia, meg kell tisztulnia minden hiábavalóságtól, tévelygéstől és bűntől, hogy polgárává válhassék ennek az országnak. Mert az igazi élet csak ezután veszi kezdetét. A testben való élet a földön a valódi életnek csak visszfénye, kivetített sugara, amely elmúlik, mint az árnyék, de fennmarad az az eredmény, amit az ember az élet viharában az ellentéttel való viaskodás által kiharcolt: a jónak, az igaznak megrögzítése, megvalósítása minden gonosz csábításnak, az ellentét minden erőszakoskodásának ellenében is hűséggel kitartva az isteneszme mellett. Ez az, amit nem lehet elsöpörni, ez az, amit nem lehet hatástalanná tenni, mert ez élő valóság; megölhetik a vértanúkat, elpusztíthatják a testeket, de a valóságot nem pusztíthatják el, mert a valóság megerősödve, megszélesedve, megfényesedve hatalmat nyer az emberi lelkek felett.

És minél több a vértanúk száma, annál nagyobb a valóság ereje és hatalma; és minél több valakinek méltatlan szenvedése az életben, annál nagyobb az a valóság, az az eredmény, amit ezzel a lélek magának megszerzett; ezt el nem veheti, meg nem semmisítheti sem az életben, sem a halálban senki és semmi. Tehát *nem az hős, aki megöli vagy legyőzi és vasszigorral földhöz szegezi embertársát, alattvalóját, és*

arra kényszeríti, hogy az ő akaratát cselekedje. Hanem az a hős, aki mindent eltűr, aki mindent végigszenved, hűen kitartva az igaz és jó eszme mellett, és meggyőzi embertársa lelkét arról, hogy helytelen volt annak cselekedete, helytelen volt a szélmalomharca; az a hős, aki a példaadásával, kitartásával, megbocsátani kész szeretetével győzi meg embertársát arról, hogy nem helyes úton jár. Nagyobb hős ez, mint aki országokat győz le, hogy azokon uralkodjék, mert ez lelkeken uralkodik a szeretet erejével. **Ezért az az áldozat mindennél nagyobb, amit az ember az Isten munkájába szeretetből ad oda az áldozati oltárra, hogy ott égjen el minden, ami mulandó. Ami ott elég, amit feláldoz, az megtisztulva és megaranyozva kerül át a másik életbe, megsokasítva és megsokszorozva azzal az áldással, amit az Isten az ő szeretetéből és kegyelméből ad mindazoknak, akik hozzá hűek maradtak**.

Bárha kicsinynek látszik ez a munka, amit az ember ebben az életben elvégezhet, és kicsinynek látszik a ti munkátok, de Isten nem egyedül erre hívott el benneteket, hanem arra, hogy a ti hiteteket, a ti bizonyságotokat állítsátok sorompóba, hogy az emberek lelkében a hitet fölébresszétek. Kicsinynek látszik ez az élet, de értéket nyer abban az áldozatban, amit az Isten iránt való engedelmességből a magatok lelkéből adtok oda az életben, hogy ezt valamiképp kamatoztassátok. De higgyétek el, hogy eljön ennek az igazságnak az ideje is. **Ennek az időnek közeledése már most is mutatkozik azokon, akiknek lelkét megérintette az Isten Szentlelke, és akik felismerik ezekben a kijelentésekben azt a nagy igazságot, amelyet eddig az emberi értelmükkel sem meg nem közelíthettek, sem erőszakkal magukévá nem tehettek.** De a lelkük megérzi, hogy ez igazság, s feltárul előttük az örökkévalóság kapuja, és az ő lelkük is megbizonyosodik arról, hogy van túlvilág, és van lehetőség arra, hogy a túlvilágról bizonyságot kaphassanak. Hiszen az igazságra törekvő lélek megérzi, hogy ez így

van, ennek így kell lennie. És ezek, még ha nem is nevezik meg a forrást, ahonnan merítenek, mégis ezzel az örökkévalóság italával keverik meg az ő emberi beszédjüket, ezzel adnak színt, fényt, ízt és zamatot annak a lelki italnak, amelyet ők nyújtanak a szomjas emberi lelkek csoportjának. És végre is mindegy, hogy ez az eszme milyen köntöst visel kívülről, csak az az igazság legyen benne, amely valójában *van*. A ti értéketek abban van, ami bennetek élő, hatóerővé vált, és abban a hitben, amely a lelketek szentélyét megvilágosította.
A többit bízzátok Istenre!